NETTA MUSKETT

Căsătorie surpriză

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Soarele după-amiezii răzbătea prin perdelele vaporoase ce acopereau cele șase ferestre imense ale camerei de la etajul doi al reședinței particulare Chandler. Încăperea avea aer condiționat și, în ciuda căldurii toride de iunie, înăuntru domnea o atmosferă răcoroasă, proaspătă, iar în razele soarelui nu se vedea plutind nici un fir de praf.

Mobila, veche, era lucrată din lemn de măr în nuanțe închise; în fața șemineului din marmură, care altădată împodobise reședința de vară a contelui Coventry, se aflau două fotolii și o canapea micuță și confortabilă de culoare ivorie. Un pat înalt cu coloane era așezat într-un colț și, alături de el, fusese așezat un paravan chinezesc, în parte camuflat de plante verzi.

Trei lustre din cristal atârnau din plafonul decorat cu stucaturi. Pe masa de toaletă se înșirau într-o dezordine tinerească mici oglinzi de mână și flacoane din sticlă cu mii de

fațete strălucitoare. Tablouri cu semnătura autentică a unor mari maeștri ornau pereții camerei, ca și ai băii cu dimensiuni impresionante în mijlocul căreia domnea o cadă din marmură.

Într-o cameră alăturată fusese amenajată o garderobă împărțită în patru sectoare, unul pentru fiecare anotimp.

Întregul apartament – care mai cuprindea o sufragerie, o sală de luat masa, o bucătărie, o cameră de primire și camerele servitorilor – nu ocupa decât jumătate din etajul doi al luxoasei locuințe.

În fața oglinzii pe care însăși contesa de Pompadour o folosise altădată ca să-și treacă în revistă toaleta și să facă ultimele retușuri înaintea plecării la vreun important bal, trei femei erau adunate.

Una dintre ele stătea într-un fotoliu Chippendale cu spătar înalt. Văzând-o ținându-se atât de dreaptă în scaun, cu un aer maiestuos, puteai ghici că rolul ei în această adunare era foarte important.

Femeia aparținea acelei categorii de septagenare cărora nu le-ai da mai mult de cincizeci de ani și care nu reușesc să se obișnuiască niciodată cu faptul că au trecut de patruzeci. Micuță, zveltă, cu părul castaniu strâns în coc, cu gâtul lung și grațios și chipul abia atins de semnele bătrâneții, femeia era într-adevăr fermecătoare.

În mâna dreaptă, cu unghii foarte îngrijite, ținea un pahar de cristal pe jumătate plin cu sherry. Rochia din cașmir albastru îi venea abia până la genunchi, descoperindu-i picioarele fine, frumoase.

Almira Chandler discuta cu doamna Ballantine – niciodată nu fusese numită altfel, deși trecuseră doisprezece ani de când se afla în serviciul familiei Chandler – o femeie solidă ca un munte, cu o expresie autoritară pe chip, care ar fi semănat cu siguranță panică în rândurile școlarilor, dacă nu i-ar fi dat Dumnezeu gândul cel bun de a renunța la învățământ cu ani buni înainte. Buzele îi erau rujate violent, iar părul ei avea o culoare negru tăciune de care era foarte mândră. Chipul ei purta paloarea caracteristică celor care nu au mai simțit căldura soarelui pe propriul trup de secole.

Cu gura plină de ace de gămălie, doamna Ballantine o privea tăcută pe Madeline Chandler, care stătea stângace în fața oglinzii, studiindu-și cu atenție chipul.

Ea purta o rochie de nuntă din mătase ornată cu dantelă de Alençon. Panglici și flori erau presărate de-a lungul jupei, mânecile rochiei erau bufante, iar umerii fuseseră special lăsați descoperiți. Și pentru ca toaleta să fie perfectă, rochia se termina cu o trenă lungă.

Departe de a se bucura de frumusețea rochiei însă, Madeline Chandler părea mai degrabă strivită de splendoarea luxoasă a toaletei.

Da, se simțea strivită, minimalizată, dar nu avea curajul s-o recunoască sau să reacționeze în nici un fel. Nici măcar nu reușise să-și analizeze cum se cuvine sentimentele, ceea ce probabil că avea să-i ia mult timp prețios.

– Semeni cu o zână, draga mea, deși ai o expresie cam posomorâtă. Sper că nu ai de gând să te transformi într-o

vrăjitoare! Din câte îmi amintesc, ele nu obișnuiesc să se îmbrace în alb, draga mea Maddy, ci în negru, ca doamna Ballantine.

Almira Chandler, căreia nepoții îi prescurtaseră numele în Allie, o privi pe numita doamnă și se prefăcu înfricoșată.

– Da, reluă ea, sunt convinsă că vrăjitoarele trebuie să semene întocmai cu draga noastră doamnă Ballantine. Dar, dacă mă gândesc mai bine, în momentul ăsta aduce mai mult cu un porc spinos.

– Rochia mea nu e albă, ripostă tânără, ci ivorie, Allie. Cu o tentă de roz, foarte la modă anul ăsta.

Maddy își examină din nou chipul în oglindă și scoase un lung oftat.

Părea nehotărâtă.

– Încă ezit, șopti ea clătinând din cap. Ce crezi, Allie? Nu-mi vine să cred că cea din oglindă sunt chiar eu.

– Draga mea, ești chiar tu și nimeni alta. Doamnă Ballantine, îmi mai dai, te rog, puțin sherry? Probele astea prelungite îmi provoacă sete!

Guvernanta luă paharul din mâna Almirei și se îndreptă spre masa pe care erau așezate carafele din cristal. Maddy trase ușor de jupa rochiei și continuă:

– Vorbeam de rochie, nu știu dacă mi se potrivește. Vreau să spun că îmi place, chiar foarte mult, dar nu înțeleg de ce trebuie să port trei jupe. Parcă sunt o ciupercă! Măcar dacă aș fi fost mai înaltă sau mai puțin… rotunjoară! În sfârșit, poate că îmi va veni mai bine după ce se termină toate retușurile astea.

– Gândește-te că vei fi machiată, coafată și că nu vei mai purta coada asta de cal, care nu te avantajează deloc. Și apoi, vei fi la brațul lui Matthew…

Maddy studie din nou reflexul chipului ei în oglindă: părul negru-albăstrui, lung și prins la spate, ochii mari, verzi, încărcați de tristețe… Asta nu era deloc fața pe care ar trebui s-o aibă o viitoare mireasă.

Își mușcă buzele în speranța că le va da puțină culoare și-și cuprinse cu amândouă mâinile talia de viepse. Rochia era într-adevăr superbă. Nici ea nu era de lepădat, dacă exceptai cuta adâncă dintre sprâncene. Încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să se strâmbe.

– Da, admise ea, poate că așa e. Îmi lipsesc accesoriile.

– Matthew va fi cu siguranță încântat să audă asta! exclamă Almira, făcând cu ochiul către doamna Ballantine, care rămase însă impasibilă. Dar ce spun eu? Ai dreptate! Ce alt rol are băiatul ăsta în afară de a da răspunsurile cuvenite preotului și a te pune pe tine în valoare?

În acest moment, doamna Ballantine începu să tușească și să-și agite mâinile, fiind gata-gata s-o dărâme pe Maddy de pe taburetul din fața oglinzii. Accesele de tuse ale femeii erau la fel de aprige ca orice altă acțiune de-a ei.

– Ce ai pățit? întrebă Almira. Ai înghițit un ac? Aha, înțeleg. Vrei ca Maddy să se urce pe scaun ca să-i coși tivul. De ce nu spui așa? Ai fi putut să te rănești.

Doamna Ballantine își scoase acul din gură și protestă.

– Hm, făcu ea, pe un ton care arăta clar că nu găsea deloc amuzantă această remarcă.

După care îngenunche pe covor, își puse la loc acul între buze și se reapucă de lucru cu aceeași râvnă.

– Doamna Ballantine este foarte amabilă că a acceptat să facă ea însăși retușurile, nu găsești? Nu a avut încredere în atelierul magazinului…

Maddy se întoarse să-i răspundă bunicii, dar făcu o mișcare greșită și fu din nou gata să cadă de pe taburet.

– Îmi pare rău, doamnă Ballantine, știu că nu trebuia să mă mișc! Vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l oferiți, cred că știți asta!

– Mă întreb câteodată ce v-ați face fără mine, spuse mândră guvernanta, o dată ce reuși să transfere toate acele în tivul rochiei. În orice caz, i-am promis domnului Chandler, înainte să moară, că am să veghez asupra ta, urmă ea, indiferentă la semnele complice pe care și le făceau în oglindă Maddy și Almira, și-mi voi ține promisiunea chiar și cu prețul vieții.

O privi pe Almira și urmă:

– Ceea ce s-ar putea întâmpla mai degrabă decât mă aștept…

Apoi își puse o nouă rezervă de ace în gură și fu nevoită să tacă.

– Ciudat, zise Almira, făcând o pauză ca să bea o înghițitură de sherry, nu-mi amintesc ca în timpul lungilor conversații pe care eu și soțul meu le-am purtat pe vremea când era bolnav, să fi pomenit numele tău măcar o dată. Chiar găsesc foarte

ciudat faptul că te-a desemnat drept înger păzitor al familiei fără să-și dea osteneala de a mă avertiza, și asta după ce te-a cadorisit cu o sumă frumușică de bani în chip de pensie…

Doamna Ballantine își scoase acele din gură.

– Căsătoria va avea loc în mai puțin de o săptămână. În loc să stăm de palavre, mai bine m-ați lăsa să fac tivul ăsta.

– Desigur că tivul este prioritar. Maddy, stai liniștită și nu te mai fâțâi atâta. Gândește-te că doamna Ballantine este înarmată… cu o grămadă de ace…

Maddy își ascunse zâmbetul. Conflictul permanent dintre cele două femei, care-l iubiseră amândouă pe numitul Edward Chandler, fiecare în felul ei desigur, era probabil și motivul care o menținea atât de în formă pe bunica ei.

Că Ewdard Chandler văzuse întotdeauna în doamna Ballantine un soi de reîncarnare a fostului său șef, pe care-l ura din toate puterile, era un secret pe care nu-l dezvăluise decât celor apropiați. Și, din compasiune pentru suferința reală a guvernantei la moartea lui Edward sau din teamă pentru consecințele unui astfel de gest, nici un membru al familiei nu contrazicea vreo vorbă a doamnei, cu excepția acestei ciudate afirmații că stăpânul casei i-ar fi încredințat sarcina de a rămâne pentru totdeauna alături de familie.

În fond, cum îi plăcea Almirei să spună, cine ar fi acceptat de bună voie în casa lui o femeie la fel de puțin atrăgătoare ca o prună uscată?

– Vă rog să-mi iertați intervenția, doamnă Chandler, se auzi un glas tânăr, dar la telefon se află omul de la florărie. Vrea să vă explice de ce nu poate picta în albastru șase duzini de ghivece cu crizanteme…

– Dar e ridicol! Într-o epocă în care oamenii au reușit să ajungă pe Lună, nu pot să cred că ceva atât de simplu poate constitui o problemă. În fine… asta nu e responsabilitatea ta.

Almira se ridică oftând amar.

– Mulțumesc, Sarah, se adresă ea secretarei. Sunt sigură că vă veți descurca și singure, nu? le spuse celor două.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, se îndreptă spre ușă cu un pas grațios.

Când o văzu plecată, doamna începu să bolborosească grăbită.

– Poftim? făcu Maddy, întorcându-se către guvernantă, ceea ce o enervă subit pe aceasta din urmă și o făcu s-o plesnească pe viitoarea mireasă peste rochie.

Femeia își scoase pentru a mia oară acele din gură.

– Spuneam că nu credeam că o să mai plece vreodată. Bine că am rămas singure! Trebuie să-mi explici ce-i cu tine. Și să nu îndrăznești să-mi spui că totul merge bine, pentru că știu că e o minciună. În viața mea n-am văzut o mireasă mai tristă, nici o bunică mai oarbă la nefericirile nepoatei ei!

– Doamnă Ballantine! exclamă Maddy pe un ton de reproș, înainte de a izbucni într-o râs vesel.

Ideile guvernantei erau într-adevăr amuzante, iar războiul dintre cele două se pare că nu avea să ia sfârșit niciodată.

După ce îi trecu accesul subit de veselie, tânăra își dădu seama că nu mai fusese de mult atât de bucuroasă. Într-adevăr, nu era o mireasă prea fericită!

– Mi-e foarte bine, doamnă Ballantine, te asigur. Câteodată mă cuprinde teama, dar cred că așa ceva se întâmplă tuturor femeilor în pragul măritișului. Și acum, lămurite fiind aceste lucruri, am să promit că voi sta foarte cuminte până termini de cusut tivul.

– Asta va lua ceva timp, cred că ești conștientă…

– Știu, știu. Ar fi trebuit să aleg o simplă rochie-furou, dar nu-i plăcea lui Allie.

– Și tu ai ascultat-o? În locul tău…

– Dar, replică răbdătoare Maddy, care știa că în ciuda aparențelor cele două femei își purtau un profund respect, bunica mea te stimează foarte mult.

Doamna Ballantine se opri puțin, evident înduioșată de această remarcă, apoi schimbă vorba:

– Bine, Maddy, acum trebuie să ne gândim la tine. În zece minute vom termina de cusut, iar pe urmă trebuie să căutăm o altă coafură. Măcar în privința asta bunica ta are dreptate; coada asta de cal ar fi mai potrivită pentru o adolescentă. Uite, de exemplu, îmi amintesc pe când…

Privindu-se în oglindă, Maddy asculta distrată amintirile bătrânei guvernante. Ea însăși se gândea la ziua în care, cu aceeași coadă de cal pe spate, aștepta în fața unei mici capele din Las Vegas…

***

– Arăți superb, Maddy! Ar trebui să se schimbe moda… nupțială și ținuta obligatorie în locul costumului de nuntă să fie pantalonii scurți. Iar coafura… coafura să fie înlocuită de o simplă coadă prinsă la spate. Rochia cu trenă este complet demodată! Ce părere ai de ținuta mea?

Maddy îl revedea în amintire pe Joe O'Maley de acum un an și jumătate, cu chipul lui frumos iluminat de un zâmbet mulțumit. Își amintea cum se învârtea în jurul ei, cu brațele depărtate, lăsând-o să-i admire costumația: un pantalon scurt tăiat dintr-o pereche de blugi și un maiou roșu cu cifra 32 imprimată pe spate cu litere mari, albe.

Se opri în loc, cu spatele la ea, aruncându-i un zâmbet poznaș peste umăr. Părul său blond-roșcat, prea lung pentru un băiat, îi cădea mereu în ochi. Era frumos ca un zeu.

– Haide, Maddy, nu mă mai tachina! Sunt sau nu un frumos tânăr însurățel?

– Ești nebun! exclamă fata.

Băiatul o cuprinse în brațe și o sărută atât de pasionat încât era gata să-și piardă răsuflarea.

Joe O'Maley săruta foarte bine. Foarte, foarte bine. Era una dintre calitățile pe care le aprecia cel mai mult la el și poate aceea care o convinsese să se afle astăzi alături de el în fața

unei capele din Las Vegas, gata să-și unească viețile în fața lui Dumnezeu, cu binecuvântarea unui preot îmbrăcat ca Elvis.

Dacă nu era chiar cel mai temeinic motiv pentru o căsătorie, nu era, de altfel, nici cel mai nesemnificativ. Maddy încercase să se convingă de acest lucru de fiecare dată când rațiunea, redusă la tăcere din momentul în care Joe apăruse în viața ei, își făcea auzit glasul firav.

Pentru că, deși Joe era un băiat minunat, între ei nu domnea o perfectă armonie, așa cum își imagina că trebuie să existe într-un cuplu. Câteodată ajungeau chiar să se certe… Era adevărat că certurile nu priveau niciodată prezentul relației lor, în care se părea că totul merge de minune, ci numai viitorul, adică rolul pe care fiecare avea să-l joace în viața celuilalt.

Nici căldura sufocantă din oraș, nici entuziasmul aventurii nu reușeau să reducă la tăcere vocea rațiunii, care-i șoptea să cântărească mai bine acest gest. Unele probleme nu fuseseră rezolvate, probleme importante, cum ar fi faptul că nu știau încă unde vor locui și nici cum vor reuși să supraviețuiască singuri, fără nici o sursă de venit. Poate că ar fi trebuit să amâne căsătoria până în momentul când rezolvau aceste necunoscute.

Îl respinse în joacă pe Joe. Era momentul să devină mai serioși, pentru că avea să-i pună o întrebare dificilă.

– Te-am auzit vorbind la telefon când eram la duș… Era cumva Larry?

– Da, răspunse Joe, sărutând-o tandru pe ureche.

Genunchii începură să-i tremure, dar Maddy se ținu tare. Era doar mezina familiei Chandler! Și, deși poate nu moștenise alte calități mai importante – ca de exemplu bunul simț, care-ți spune să nu te pripești în gesturi esențiale ca o căsătorie – ceva din instinctul sigur al clanului îi rămăsese. Iar instinctul îi spunea că Larry Barry, cu ideile sale idioate, avea să reprezinte un veritabil pericol pentru căsnicia sa.

– Și ce voia?

Joe făcu un pas înapoi.

– Același lucru ca de fiecare dată. Știi și tu ce spune: că suntem geniali și foarte talentați, așa că vom deveni în curând foarte bogați. Bineînțeles că după aceea poate urma sărăcia lucie, dar asta nu se discută niciodată.

Îi luă mâna viitoarei sale soții și i-o sărută.

– Haide, draga mea, trebuie să ne căsătorim.

Maddy nu se mișcă.

– Cum adică sărăcie lucie? Tu pui ceva la cale, Joe! Te cunosc eu. Dar nu ai curaj să-mi spui despre ce e vorba. Chiar și azi, în ziua căsătoriei noastre, îmi ascunzi ceva. Despre ce e vorba?

Cu un oftat adânc, Joe se hotărî să recunoască.

– Nu pot să-ți ascund nimic! Câteodată mi-e greu să cred că ne cunoaștem doar de trei luni. Bine, recunosc. Larry și cu mine ne-am dat demisia de la muncă acum o săptămână…

– Cum? Acum o săptămână?

– Da. De asta am putut veni la Las Vegas. Ne-am lăsat serviciile, am vândut tot ce aveam și am hotărât să investim

banii într-o afacere. Draga mea Maddy, ai în fața frumoșilor tăi ochi pe unul dintre cei doi parteneri firmei Barry & O'Maley Software! Ăsta e cadoul meu de nuntă pentru tine. Sper că nu te superi că am păstrat această surpriză… pentru mai târziu!

– Dar așa ceva e … imposibil!

Maddy se dădu un pas înapoi. Îl privi o clipă, ezitând între tentația de a-l pălmui scurt peste obraz și aceea de a-l părăsi pe loc, fără un cuvânt. Cum îndrăznea să-i facă așa ceva? Și tocmai astăzi!

Joe îi puse o mână pe umăr și o scuturăușor.

– Haide, Maddy, doar nu e un capăt de țară! O să ne descurcăm, ai să vezi! Doar n-o fi Bill Gates singurul om cu idei geniale din lume! Dar gândește-te că și el a început prin a munci de unul singur, la el în garaj, și uite unde a ajuns!

Discutaseră asta de nenumărate ori. Știa pe de rost toate replicile. Joe era un geniu al informaticii, iar Larry un om de afaceri cu un viitor strălucit. Împreună, aveau să dea lovitura.

– Dacă am înțeles bine, v-ați dat demisia și ați vândut tot, ca să vă apucați de afaceri pe cont propriu, cu o săptămână înainte de a ne căsători, da? Și când aveai de gând să-mi spui și mie? În luna de miere, pe care o vom petrece pe un pat din cartoane, sub vreun pod? Asta da surpriză!

Joe își țuguie buzele.

– Dacă vrei să-mi spui iarăși că putem trăi foarte bine din banii tăi, să știi că nu am să fiu de acord nici acum, nici mai târziu, nici… niciodată!

– Am înțeles, gata! Mi-ai spus de nenumărate ori același lucru.

Maddy începu să se plimbe nervoasă pe trotuar.

– Probabil că am minte cât o biată vrabie! Allie mi-a spus că ar fi mai bine să te aduc acasă, să te cunoască și ea înainte de a ne hotărî să facem pasul ăsta. Oare de ce n-o ascult niciodată?

– Vrei să fii puțin atentă la ce-ți spun? ripostă Joe. Te iubesc, Maddy! Asta e tot ce contează. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut! Și tu mă iubești, știu bine! Și n-am să te fac niciodată să suferi.

Cuvintele lui o înduioșară și rezistă cu greu tentației de a se ghemui ca și altă dată la pieptul lui, grăbind împăcarea. Dar se străduí să reziste. Cu ochii în lacrimi, îi aruncă în față toate reproșurile strânse și ignorate atâta vreme.

– Nu, Joe, nu mă vei face să sufăr, cel puțin nu intenționat. Dar deja îți faci planuri în care eu nu am nici un rol. Este absolut imposibil, este inacceptabil! E în joc viitorul nostru… iar eu, cel puțin, nu am de gând să-mi risc viitorul… Nu sunt obișnuită să trăiesc în sărăcie; nu știu nici măcar să prăjesc un ou, ce să mai spun de alte lucruri de care e nevoie într-o casă. Nu cred că avem șanse să supraviețuim în felul ăsta și mi-e teamă că vom ajunge în curând să ne urâm…

Joe se întristă.

– Așa deci! La primul pas greșit, îmi dai papucii? Cu cinci minute înainte să ne căsătorim ești gata să mă părăsești pentru

confortul și pentru siguranța ta materială. La asta se reduce dragostea ta, Maddy? Atât valorează încrederea ta în mine?

***

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. Durerea ei de acum era cu atât mai mare cu cât se găsea prinsă în vârtejul vieții cunoscute, prea cunoscute chiar, pe care refuzase s-o părăsească pentru a face împreună cu Joe un salt în necunoscut.

Nu era o snoabă! Nu credea că poate fi asimilată unei bogate moștenitoare răsfățate și egoiste. Asta își tot repeta din ziua când îl părăsise pe Joe pe trotuarul din Las Vegas și se întorsese acasă, în Pennsylvania.

Era o ființă perfect normală, care știa că o căsătorie făcută în grabă, cu un om care lua decizii fără să-i ceară părerea, nu se putea termina decât prost.

Putea să numească iubire sentimentul pe care îl avusese față de el? Dragostea presupune încredere totală și reciprocă. Nu de asta avusese parte în relația cu Joe. Deci, nu fusese o dragoste adevărată. Fusese o iluzie. Era prea târziu pentru ei, din mai multe motive…

Capitolul 2

Ședința de probe o dată terminată, Maddy acceptă recunoscătoare ajutorul doamnei Ballantine ca să poată ieși cu bine din somptuoasa ei rochie. Se îndreptă apoi către baie, sperând că un duș binefăcător avea să-i calmeze mâncărimea care o enervase de-a lungul probelor. Doamna Ballantine îi promisese că va pune o dublură din bumbac moale în jurul taliei, dar până atunci materialul rochiei îi provoca mâncărimi îngrozitoare.

Era chiar culmea! Nu mai auzise niciodată de vreo mireasă care să fie alergică la rochia de nuntă! Cum să nu vezi în asta un semn al destinului?

Ieși din duș, cu părul încă ud strâns în jurul capului, și se îmbărcă într-o rochie lejeră din blugi și o vestă de pânză înflorată, colorată vesel în roșu și roz, cumpărată săptămâna trecută la solduri.

Cumpărăturile de la solduri reprezentau pentru ea o pasiune recentă, nu mai veche de un an sau doi. La momentul

ăsta, ar fi considerat o adevărată crimă să plătească pentru articolele de îmbrăcăminte prețul întreg. Mai mult, descoperise cu mare entuziasm mâncarea fast-food din centrele comerciale, atât de ieftină și totodată atât de gustoasă.

Bineînțeles, familia sa considera excesivă grija ei pentru economie, ca și pasiunea pentru gătit și, un alt hobby trecut recent pe lista activităților din timpul liber, grădinăritul.

Matthew avea norocul să ia în căsătorie o femeie complet pregătită pentru viața casnică, deși nimeni din clasa lor socială nu dădea doi bani pe astfel de calități. Totuși, oricât de insignifiante ar fi fost talentele ei, în special în comparație cu cele ale surorii sale mai mari, Maddy era mulțumită cu soarta ei.

În fine, aproape mulțumită… Măcar de n-ar mai suferi de alergia asta îngrozitoare! Nu se putea abține să nu vadă în asta un semn de rău augur. Prima dată când pățise așa ceva fusese în timpul zborului către Las Vegas, pe când era hotărâtă să devină doamna O'Maley. Îi apăruse mai întâi pe față și se extinsese atât de mult într-un timp atât de scurt, încât se trezise plină de pete roșii din cap până în picioare.

„E din pricina stresului“, se pronunțase medicul de familie care o examinase de urgență. Îi prescrisese antihistaminice și o sfătuise să-și facă niște analize. După părerea lui, corpul ei reacționa la o profundă dilemă interioară. Dar, cum doctorul Neally credea cu tărie că nu există boli, ci numai bolnavi, și că fiecare poartă în sine rețeta vindecării, Maddy luase medicamentele și schimbase medicul.

Ajunsese la Linda Garvey, sora lui Matthew, care-i spusese aproximativ același lucru, dar adăugase că este bine să reflecteze asupra vieții ei și a deciziilor viitoare.

De atunci, mâncărimile dispăruseră, iar ea pusese vindecarea pe seama sfaturilor date de viitoarea ei cumnată.

Ei bine, iată că alergia reapăruse! Iar Maddy ar fi preferat să moară decât s-o consulte din nou pe perspicacea ei viitoare cumnată, mai ales că toată lumea se aștepta de la ea să fie cum nu se poate mai fericită alături de Matthew. În plus, nu mai era decât o săptămână până la nuntă.

Maddy descoperi antihistaminicele în bucătărie și înghiți degrabă două comprimate, deși știa că va fi ruptă de somn toată după-amiaza. Își puse în picioare o pereche de tenișii roșii, cumpărați cu douăzeci la sută reducere, și se îndreptă spre salonul unde o așteptau ceilalți membri ai familiei.

Pe mesele acoperite cu in alb se aflau cadourile de nuntă. Așezată pe un covor oriental, alături de sora sa Jessica, printre cutii, panglici și hârtie de împachetat, Maddy deschidea cadourile sosite de dimineață și se forța să pară veselă, reușind să ignore de bine de rău mâncărimile .

– Exact de ce aveai nevoie, Maddy! exclamă dintr-o dată Jessie, ridicând deasupra capului un obiect abia scos din ambalaj. Un platou de argint! Cred că e al zecelea! Câtă imaginație au oamenii ăștia!

– În ceea ce-o privește pe mătușa Harriet, nu se poate spune că nu dă dovadă de originalitate, replică Maddy, examinând cu atenție obiectul pe care-l ține în mână. Ce crezi că reprezintă chestia asta?

Jessie izbucni în râs.

– Ca să spun sincer, habar n-am. Ia stai… cred că e urna cu rămășițele unchiului Albert! În locul tău, nu aș risca să deschid capacul. Nu simți că-ți vine să strănuți?

– Foarte nostim, Jessie, o ironiză sora sa.

Incapabilă să-și dea seama despre ce era vorba, Maddy examină încă o dată vasul și-l așeză precaută pe covor.

Acum, și bărbia începuse s-o mănânce, dar se strădui să uite de asta și să treacă mai departe.

„Chestia“ din porțelan trimisă de mătușa Harriet prin curier măsura cam șaizeci de centimetri înălțime. Judecând după aspectul ei învechit, probabil că femeia îl luase pur și simplu din colecția ei de antichități și-l trimise nepoatei în chip de cadou de nuntă, în loc să procedeze cum ar face-o orice altă persoană în astfel de ocazii și să-i dăruiască un platou de argint.

„Chestia“ era ornată de un capac cu doi heruvimi în chip de mâner. Avea, de asemenea, două toarte laterale, tot în formă de heruvimi pe jumătate dezbrăcați.

Ce ar mai fi râs ea cu Joe, descoperind printre cadourile de nuntă o asemenea oroare! Dar trebuia să înceteze să se mai gândească acum la Joe O'Maley!

Maddy își scărpină cu grijă genunchiul și decise că acest cadou merita toată atenția ei.

Oricât de monstruos, darul costa probabil o avere. Se știe doar că darurile cele mai urâte sunt, paradoxal, și cele mai scumpe. Și apoi, aspectul lui oarecum familiar îi trezea amintiri.

Ridică încet capacul și-l așează la loc în cutie, apoi întoarse vasul și descoperi ceva scris pe partea inferioară.

– Nove, citi ea. Jessie! Este un Nove! Trebuia să-mi dau seama. Îmi aduc aminte că am studiat la cursuri câte ceva despre obiectele astea. În fine, măcar știu ce să-i scriu mătușii Harriet în scrisoarea de mulțumire!

– Da, parcă și văd! „Draga mea mătușă, mulțumesc mult pentru rafinatul vas Nove pe care mi l-ai dăruit. Se va potrivi foarte bine cu atmosfera peșterii în care avem de gând să ne mutăm în curând."

Maddy își scărpină discret bărbia.

– Jessie, e un Nove din secolul al XVIII-lea; este un obiect de artă autentic, chiar dacă este absolut revoltător să te gândești că oamenii s-au ocupat vreodată cu astfel de hidoșenii. Nu am de gând să-l ascund în vreun colț. Acest dar a fost făcut cu cele mai bune intenții, ca de altfel toate gesturile mătușii.

Maddy așeză la loc capacul vasului, îl puse în cutie și surâse cu un aer malițios.

– Am de gând să i-l dau lui Allie.

– Nu te sfătuiesc. Se va supăra. Dar dacă ai de gând să te scoată din testament… poți s-o faci.

Almira Chandler intră chiar atunci în cameră și se îndreptă direct către cutia ce conținea originalul dar al mătușii.

– Am auzit bine? Cineva a pronunțat numele lui Harriet? Nebuna asta ne-a făcut cadou, la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsătorie, un vas de compot pe care eu și bunicul vostru i l-am dat înapoi cu ocazia Crăciunului următor.

– Dacă nu ar veni la nuntă, știu foarte bine că ai regreta, remarcă în treacăt Maddy. În realitate, o iubești pe „nebuna“ asta, pentru că are cu trei ani mai puțin ca tine și pare cu zece ani mai bătrână. Nu poți să te lipsești de prezența cuiva te pune în valoare la reuniunile de familie.

– În primul rând, pare cu douăzeci de ai mai bătrână, nu cu zece, o corectă Almira. În al doilea rând, mă enervează teribil faptul că pupăza asta, sub pretextul că va muri în curând, ne cadorisește de mai bine de zece ani cu tot felul de daruri vechi și inutile pe care le găsește prin casă. Și mai și pretinde că și-ar dori ca prețioasele ei comori să ajungă în niște mâini iubitoare! Ceea ce ar putea explica prezența oribilei cutii de ceai Chelsea în casa asta. Ca să nu mai spun că doamna Ballantine se încăpățânează s-o folosească în fiecare zi la micul dejun. Ca și cum aș avea nevoie de chipul stupid surâzător al un unui om cu burtă mare ce poartă pe cap o frunză de lotus ca să mă pot trezi cu adevărat! Și pentru că Harriet va mai trăi cel puțin douăzeci de ani, o să ajungă să ne îngroape în vechiturile ei.

– Dar sunt vechituri de valoare, după părerea lui Maddy, specialistul nostru în istoria artei, interveni Jessie, încheind discuția.

Deschise un nou pachet și… surpriză. Descoperi alt platou de argint.

– Ce mai noroc pe tine! comentă ea.

Maddy o privi pe sora sa mai mare. Mai micuță decât ea, avea un păr șaten auriu și ochii de un albastru deschis. Erau, într-adevăr, foarte diferite. Maddy avea părul negru ca pana corbului și ochii de un verde intens.

Jessie era o femeie strălucitoare, talentată, căreia viața îi surâsese și care poseda o siguranță de sine naturală, pe care Maddy i-o invidiase întotdeauna. Jessie știa mereu ce și cum să spună, Jessie nu părea niciodată stânjenită, Jessie se simțea în largul ei peste tot și în orice condiții. Jessie își alesese singură cariera și reușise să se impună și în acest domeniu. Lucra cot la cot cu fratele lor, Ryan, la fabrica de îmbrăcăminte a familiei.

Maddy ar fi preferat să semene mai mult cu sora ei, să aibă mai multă personalitate, să știe să se impună. Dar era doar mezina familiei, copila fără nici o meserie și fără nici o ambiție, care nu știa încă încotro avea să se îndrepte viața ei.

În orice caz, nimeni nu spera nimic de la ea. Dacă familia ar fi avut vreun animal de casă, ar fi avut de la el mai multe așteptări decât de la ea. Nimeni nu a ripostat când s-a hotărât să abandoneze facultatea pentru a lua cursuri de gătit. Era parcă de la sine înțeles că nu putea urma o facultate, că alesese ceva mult prea dificil pentru ea.

Se întreba câteodată dacă acceptase cererea în căsătorie a lui Matthew pentru că îl iubea sau pentru că era singurul care părea să creadă în capacitățile ei.

Dacă stătea să se gândească, și Joe credea în ea. Și, ca un om de onoare, se gândise să rezolve în felul lui situația lor financiară. Doar că, pentru a nu-și complica viața, și-a zis că ar fi mai bine să aștepte întâi să se căsătorească, și apoi să-i dezvăluie marele său proiect: înființarea unei societăți care, spera, avea să-i aducă bogăția.

Și chiar reușise! Surprinzător sau nu, Joe era acum cu adevărat bogat, milionar chiar, și nu mai avea nevoie de ea!

Mâncărimile urcară spre buza superioară.

Dar ce nevoie avea de diplomă ca să se descurce singură? Datorită studiilor de istoria artei pe care le făcuse, putea să lucreze într-un muzeu sau într-o galerie de artă, putea să fie independentă! Ce-i trebuise să-și abandoneze studiile ca să fugă cu un băiat care săruta foarte bine?

Și unde o dusese această alegere? În fața altarului… ca să se mărite cu altul.

Maddy clătină din cap, încercând să alunge amintirile. Știa foarte bine că venise momentul să nu se mai ascundă în spatele lui Joe și a dragostei sale trecute pentru a-și justifica propriile slăbiciuni. Niciodată nu-și dorise să aibă o carieră. Nu știa ce drum să aleagă în viață și, pentru că toți copiii familiei făcuseră facultatea, urmase și ea cursurile unei universități. De altfel, Jessie avea dreptate. Banii îi permiteau să cocheteze cu studiile universitare, dar să nu le ia foarte mult în serios.

Totuși, obținuse mereu note bune. Cursurile îi plăcuseră, și asta trebuia să însemne ceva. În orice caz, nu le urmase doar cu gândul că Joe se va întoarce la ea și trebuia să se pregătească pentru a fi demnă să-i fie soție. Îi plăceau toate cursurile practice și chiar urmase unul de pedagogie în ultimul semestru. De altfel, nu fusese dorința de a avea copii aceea care-i apropiase pe ea și pe Matthew?

Ceea ce își dorise întotdeauna fusese un soț care s-o iubească, pe care să-l iubească și alături de care să trăiască în

armonie. Și copii, mulți copii. Și o casă a lor. Îi lăsa pe Jessie și pe Ryan să-i plaseze cum credeau de cuviință fondurile și să le sporească.

În ceea ce o privea, prefera să stea acasă.

Să gătească, să se ocupe de grădină, să facă aranjamente florale, lucruri la care se pricepea de minune.

Diploma în istoria artei nu reprezenta nici cel mai mic interes în ochii ei.

La un an și jumătate după ce-i mărturisise lui Joe că nu știa nici să prăjească un ou, iat-o complet schimbată, pregătită să-și înceapă viața de gospodină perfectă.

Dar acum era gata să se căsătorească nu cu Joe, ci cu Matthew Garvey, și să trăiască într-o casă imensă, cu un personal specializat care să se ocupe de menaj. În fine, măcar avea timp să urmeze alte cursuri, la care visa de atâta vreme.

Viața era ciudată, își spuse: acum că poseda toate calitățile ca să fie o nevastă exemplară pentru un om de afaceri, acest bărbat nu mai exista.

Se scărpină pe gât cu un gest nervos.

– Maddy! Allie vrea să-ți vorbească! spuse Jessie, dându-i un cot.

Maddy o privi pe bunica ei și clipi din ochi, încercând să-și alunge gândurile.

– Ce?

– Așa se răspunde? clătină din cap Almira, cu o expresie de reproș. Spuneam că în fața casei vecine a tras un camion. Probabil că se mută. Mă întrebam dacă ești destul de amabilă

să mă însoțești în salonul cel mic, de unde avem o perspectivă mai bună asupra a ceea ce se întâmplă afară.

– Haide, Allie! exclamă Maddy, contrariată. Doar nu ai de gând să-ți spionezi noii vecini și să râzi de lucrurile lor.

– De ce nu? răspunse femeia, nepăsătoare.

Jessie se ridicase deja.

– Haide, Maddy! O să ne distrăm!

– Poate tu, replică Maddy, ridicându-se la rândul său. Dar știți foarte bine că eu și cu Matthew ne doream casa aia. Nu prea cred că o să mă distrez văzându-i pe cei care au cumpărat-o în locul nostru. Dacă ar fi să arunc cu ceva în ei, nu va fi doar o simplă privire, ci poate niște… pietre. Ce mai tupeu! Să ne ia casa de sub nas!

– Crezi că noii proprietari nu sunt destul de buni ca s-o cumpere? întrebă Jessie.

– Nu. Zic doar că nu mă interesează. Puteți să vă duceți să-i spionați, dacă vreți. În ce mă privește, mai bine mă duc să văd ce-mi mai fac florile!

În timp ce vorbea, Maddy se privi în oglindă, examinându-și buza superioară, pentru că i se părea că-și dublase dintr-o dată volumul. Dar, slavă Domnului, se înșelase.

– Apropo de flori, zise cu un aer indiferent Almira, se pare că noul proprietar are intenția să renunțe la grădină și să construiască în locul ei un al doilea teren de tenis.

– Cum? Dar nu poate să facă așa ceva! Trandafirii ăia sunt acolo de mai bine de jumătate de secol!

Maddy alergă în urma bunicii sale, care se îndrepta cu un pas grăbit spre salonaș, nerăbdătoare să savureze priveliștea noilor vecini.

– Dar sunt complet idioți! insită Maddy. Ce nevoie au de două terenuri de tenis?

Doamna Ballantine stătea mândră în capul holului înarmată cu un binoclu, pe care i-l întinse fără un cuvânt Almirei.

– De ce vor două terenuri de tenis? Habar nu am, draga mea, replică Almira, sec și oarecum neatentă.

Femeile se aflau deja în salonul cel mic. Acesta era locul preferat al familiei, din simplul motiv că oferea o perspectivă interesantă asupra aleii casei vecine, datorită geamurilor imense ale încăperii.

Almira îi dădu binoclul lui Maddy, care nu-l putu refuza.

– Uită-te o clipă. Proprietarul se pregătește să-și descarce lucrurile. Mi se pare că seamănă cu cineva. Mă tot întreb cu cine.

Jessie, care urmărise scena cu un surâs ușor intrigat – bunica sa nu făcea nimic fără să aibă un anume motiv – ridică amabilă perdeaua ca să-i permită tinerei să privească afară.

Conștientă că se lăsase o dată în plus manipulateă de bunica sa, Maddy își duse cu un gest leneș binoclul la ochi. La început nu zări decât o mare masă de verdeață, dar, focalizând mai bine, zări aleea de cărămidă ce desena un semicerc în fața casei vecine. Dacă ar fi cumpărat casa, Maddy ar fi vrut s-o bordeze cu tufe de petunia albe și câteva gerarium roșii ici-colo.

Atâtea proiecte avea cu locuința asta și iată că toate fuseseră în van! Cu o mână pe binoclu, Maddy încerca să se scarpine cu cealaltă pe gât.

Vedea niște picioare de bărbat… era desculț… Ajustând din nou binoclul, descoperi și un pantalon scurt, apoi o cămașă albă cu o inscripție prea mică pentru a o putea citi… Asta era tot…

Ba nu.

Cu un soi de presimțire ciudată, ridică binoclul spre fața bărbatului.

– Joe…

Pronunțase foarte calmă numele, ca și cum vederea lui nu ar fi emoționat-o. Dintr-o dată, mâncărimile încetară. De fapt, nu mai simțea absolut nimic. Era complet stupefiată, toate simțurile îi erau amorțite.

– Ce ai, Maddy?

Almira se apropie.

– Mi s-a părut că te-am auzit pronunțând numele lui Joe. Dar nu înțeleg care ar fi legătura cu vecinul nostru.

Maddy continua să privească. Îl văzu pe Joe arătând oamenilor care-l ajutau la mutare câteva cutii din carton. Zâmbi, iar surâsul îi descoperi gropița din obrazul stâng. Inima tinerei femei începu să bată nebunește.

– Am să-l ucid! anunță ea pe un ton neutru.

În acel moment, înțelegând că nori negri se adunau amenințător la orizont, Jessie îi smulse surorii sale binoclul din mână.

– Joe, Joe O'Maley? O, Doamne, Maddy! Dar unde l-ai văzut?

– Uită-te!

Jessie îndreptă binoclul către chipul omului care o făcuse să sufere atât pe sora ei cea mică.

– Hmm, nu-i rău, nu-i rău deloc. Mă mir că ai… în fine, nu contează.

Îmbujorată toată de această întâmplare neprevăzută, Jessie îi dădu înapoi binoclul bunicii sale și o luă de braț pe Maddy.

– Maddy…

– Dar e un coșmar, nu? Spune-mi că visez! exclamă Maddy, încercând să scape din strânsoarea lui Jessie. Mai întâi mătușa Harriet, acum Joe O'Maley! E doar un vis urât. Dar, dacă iau pușca și-l ucid acum, pe loc, zgomotul detunăturii mă va trezi cu siguranță.

Almira puse binoclul pe o măsuță și, foarte calmă, se îndreptă către ușă. Cu mâna pe clanță, se întoarse o clipă către Maddy:

– Haide, draga mea. Să ieșim. Sunt convinsă că-l vei putea omorî mai comod dacă te vei afla mai aproape de el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Allie, n-o mai încuraja! exclamă Jessie, exasperată.

Dintr-o dată, Maddy realiză ce se întâmplase.

– De ce nu? Sunt sigură că ea l-a chemat încoace…

Almira își ridică nevinovată ochii spre cer.

– Eu? Eu l-am chemat aici pe Joe O'Maley? Ce te-a apucat, Madeline? Ai înnebunit?

Un scurt zgomot amenințător o avertiză pe Almira că Maddy avea să treacă la atac. Totuși, tânăra se răzgândi și se întoarse demnă către bunica ei:

– Vom discuta îndată, poți să te bazezi pe asta! Dar mai întâi trebuie să rezolv problema cu Joe!

Doamna Ballantine intră în cameră tocmai la timp ca s-o vadă pe Maddy ieșind plină de nervi. Tânăra trânti cu putere ușa în urma ei, făcând să răsune îndelung în urma ei lustrele cele mari din cristal.

– Ar trebui să vă fie rușine, doamnă Chandler, declară guvernanta, clătind din cap. Să trezești amintiri atât de dureroase cu o săptămână înainte de căsătoria fetei este un gest de un sadism nemaipomenit! Cum ați putut să-i faceți așa ceva bietei copile?

– Sincer, nu știu. Cred că vârsta mea înaintată mă face să acționez cu atâta iresponsabilitate.

Privirea lui Jessie alunecă de pe chipul impasibil al bunicii către fața la fel de impasibilă a guvernantei.

– Sunteți doi monștri! țipă ea. Amândouă ați pus la cale treaba asta, sunt sigură!

– Dar cum poți să-ți imaginezi așa ceva, când eu și doamna Ballantine abia ne punem de acord asupra meniului pentru mic dejun, prânz și cină? replică rapid Almira.

Jessie reflectă o secundă, dar argumentele bunicii sale nu o impresionară. Își adună din nou puterile și începu să-și agite brațele, negăsind cuvinte destul de dure pentru a le acuza pe cele două femei vinovate de complot. Deschise gura pentru a arunca acuzațiile ce o sufocau, dar abandonă lupta și rosti simplu:

– Mulțumesc!

– Pentru ce, dacă ești așa drăguță să-mi lămurești curiozitatea? întrebă doamna Ballantine, încercând să-și ia cel mai inocent aer de care era capabilă.

Jessie își frecă tâmplele, în încercarea de a-și recâștiga stăpânirea de sine, zicându-și că nimic nu se mai poate schimba acum. Dar, o nouă idee o fulgeră.

– Allie? Doamnă Ballantine? Sper că nu aveți de gând să-i povestiți ceva lui Matthew. Vreau să spun că lucrurile nu sunt foarte ușoare pentru Maddy la ora asta. Joe a reușit în ce și-a propus, fotografia lui a apărut în Newsweek… Este un om realizat…Și sper că nu vă veți amesteca și în viața mea, da? Ne-am înțeles?

Almira încercă s-o liniștească.

– Eu nu mă amestec în nimic, niciodată, Jessie. Sunt la fel de surprinsă ca și tine să-l văd pe Joe aici.

– Da. Da, desigur…

Jessie o sărută pe obraz și-i aminti încă o dată:

– Ai grijă ca Maddy și cu mine să credem în continuare asta. Și nu te deranja să-mi aranjezi și mie la fel de bine viața. Ne-am înțeles?

Capitolul 3

Joe O'Maley auzi în depărtare un zgomot de ușă trântită. Parcă venea dinspre familia Chandler… Se opri și începu să numere în gând. Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece…

Când ajunse cu numărătoarea la doisprezece, se întoarse către unul dintre oamenii responsabili cu mutarea și-i spuse:

– Aștept pe cineva, Chad. Vrei să-i trasmiți persoanei că o aștept înăuntru?

Chad își scoase șapca și se scărpină în cap, încurcat.

– Și de unde știu care este persoana pe care o aștepți?

Joe ridică din umeri și spuse cu mare veselie în glas:

– Cred că o vei recunoaște destul de ușor: dacă vezi pe cineva care scoate fum pe nări și aruncă fulgere din ochii ei verzi, ai să știi că e persoana pe care o aștept.

– A, bun, deci e vorba despre o femeie! Înțeleg…

Joe îi întoarse spatele și fugi către casă. Când să intre, auzi în spatele lui un zgomot teribil de ceartă…

Foarte vesel, intră în bucătărie. Să-i ofere ceva de mâncare în speranța că o va îmbuna?

Tocmai căuta o bucată de pâine prin grămezile de cutii deja transportate în casă, când Maddy își făcu apariția în încăpere.

– Ah!

La auzul acestei amenințări onomatopeice dar foarte sugestive, Joe mulțumi în gând lui Dumnezeu că setul de cuțite bine ascuțite pe care le adusese în noua sa locuință se afla încă bine împachetat într-o cutie de carton. Se întoarse către Maddy și o măsură rapid din cap până în picioare. Rezistă cu greu tentației de a o lua în brațe.

Fata asta îi lipsise atât de mult, încât acum, când o vedea din nou, nu voia altceva decât să-i spună că o iubește. Câte nopți nu petrecuse în patul lui singuratic încercând să doarmă, torturat de dorul ei! Și câte zile nu plânsese ca un copil cu gândul doar la ea! Sperase că avea s-o revadă într-o bună zi, să-i vadă din nou zâmbetul, să-i audă din nou glasul!

– Nu am auzit că ar fi sunat cineva la ușă, făcu el ironic. Dar ce naiba ai pățit la buză? Te-ai lovit undeva?

Știa că nu va obține nici un răspuns, dar își juca șansele cum putea mai bine. O privi din nou și trebui să recunoască faptul că era într-adevăr furioasă. Chiar dacă nu scotea fum pe nări, în ochii avea o scânteie care nu anunța nimic bun. Strâmbându-se toată de furie, Maddy își găsi în fine cuvintele.

– Mai du-te naibii, Joe O'Maley! Din cauza ta sunt desfigurată!

El se sprijini într-un cot, ca și cum s-ar fi pregătit să asculte povestea desfigurării, care, se pare, îl implica pe el.

– Cum adică? Dar nici măcar nu te-am atins! Dacă vrei însă ca și cealaltă buză să arate la fel, îți ofer bucuros serviciile mele. Câteva săruturi, două-trei mușcături și gata…

Ea strânse pumnii amenințător.

– Scutește-mă de chestiile astea!

Cu un aer impasibil, Joe îi răspunse:

– Aș fi putut să încerc. Dar dacă nu vrei… de ce ai mai venit aici? Sunt, după cum poți observa, destul de ocupat cu mutarea. În fine, poate ți-e foame și vrei un sandviș… În ceea ce mă privește, voiam să-mi pregătesc ceva de mâncare. Doamne, dar ești plină de pete pe gât. Cred că ar trebui să consulți un doctor.

Acum că primul val de furie îi trecuse, Maddy rămăsese fără cuvinte. Probabil că arăta groaznic, cu toate petele astea roșii pe chip, pe gât și pe tot corpul. Și apoi, cum naiba să mai fii ironic cu o persoană care te ascultă placid, studiindu-ți trupul fără pic de rușine.

– Ai cumpărat casa pe care o voiam eu, zise ea în sfârșit, ca și cum acesta ar fi fost un suprem argument. Casa mea!

Îi era imposibil să-și găsească vorbele potrivite.

– Ce vrei să spui? Casa ta? Casa asta am cumpărat-o de la familia Harris, de altfel niște oameni absolut fermecători, care mi-au împărtășit intenția lor de a se muta în Arizona, unde pot juca golf tot timpul anului. Dar… ar trebui să te așezi. Nu prea pari în apele tale.

Cum de se putea întâmpla așa ceva? Visa…Cu un minut în urmă spiona prin binoclu pe noul vecin, pentru ca acum să se trezească față în față cu Joe, neștiind prea bine nici ce avea să-i spună.

De altfel, cuvintele nu mai aveau importanță. Nu mai simțea decât o puternică emoție. Îi vedea zâmbetul, ochii în care plutea o licărire ironică, chipul frumos… Acest Joe nu avea nimic în comun cu elegantul domn O'Maley pe care-l văzuse pe coperta revistei Newsweek.

Cumpărase revista într-un exces de furie o arsese, apoi se dusese să cumpere un alt exemplar, ținut acum ascuns sub cheie într-un sertar, alături de un pinguin din pluș pe care el i-l cumpărase și de fotografiile lor.

– Am o reacție alergică, spuse ea. Și dacă vrei să știi, nu pot să te sufăr.

– Vrei să spui că nu mă inviți la nuntă? Păcat, pentru că eram gata să-ți accept invitația.

Maddy se îndreptă cu pas nesigur către un scaun și se prăbuși acolo.

– Nu pot să cred că propria mea bunică m-a trădat, șopti ea. Dar de ce? De ce naiba?

– Nu-i așa că pare să fie mâna ei? E o femeie formidabilă, care te iubește foarte mult și se gândește la fericirea ta.

– Sigur! Să se amestece unde nu-i fierbe oala este principala ei pasiune…

Buza ei superioară continua să se umfle.

– Și eu care credeam că-l iubește pe Matthew!

– Bunica ta pretinde că nu ești prea fericită, se hotărî Joe să renunțe la a juca această comedie.

La ce bun să continue să se prefacă? Chiar și Maddy era convinsă că aici era mâna ei.

Descoperi într-un final pâinea și deschise borcanul cu unt de arahide.

– Nu avea dreptul să-ți spună așa ceva! ripostă Maddy. Pentru că, de fapt, nu sunt deloc nefericită. Sunt cât de poate de bucuroasă și mulțumită. Sunt în extaz!

– Ai grijă! Dacă mai minți, o să începă să-ți crească nasul. Te aranjează o felie de pâine cu unt de arahide? Pentru că la dulceață nu pot să ajung.

– Un an și jumătate, mormăi Maddy ca pentru sine, scărpinându-se de zor pe nas. Un an și jumătate m-am străduit să nu mă gândesc la tine…

– Din câte văd, ai și reușit, spuse amuzat Joe.

În fond, aceste optsprezece luni fuseseră probabil grele și pentru ea.

Biata fată!

– Vrei o soluție pentru petele alea? Aveam ceva pe aici…

Maddy își dădu seama că nu arată prea bine. Adunându-și puținul curaj pe care-l mai avea, îl înfruntă cum putu mai bine.

– Cred că ar trebui să te felicit. Se pare că tu și Larry ați dat până la urmă lovitura.

Zâmbetul liniștit cu care-i răspunse Joe îi dădu o poftă nebună să-l îmbrățișeze.

– Da, Maddy. Eu și cu Larry am avut baftă. Munca îndârjită, geniul și altele asemenea nu au jucat nici un rol în toată povestea asta. Dacă ai fi pus niște maimuțe să lucreze pe calculator, probabil că s-ar fi obținut același rezultat.

– Nu asta am vrut să spun…

Trebuia să aibă grijă. În nici un caz nu-și permitea să spună ceva ce putea fi întors împotriva ei. Era de-ajuns că el se folosise de bunica ei și de viitoarea ei casă pentru a o răni. Nu mai trebuia să-i furnizeze și ea arme.

Dar mai simțea ceva pentru el?

Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Joe aparținea trecutului. Viitorul său era alături de bunul, drăguțul și înțelegătorul Matthew. Căsătoria asta le va da amândurora împlinirea visată, le va satisface dorința de a avea un cămin liniștit. Matthew voia copii, ea de asemenea. Se iubeau. Viitorul se anunța minunat alături de el.

– Nu, desigur că nu asta ai vrut să spui, ripostă Joe, chemând-o înapoi în prezent pe Maddy cea visătoare, care încerca zadarnic să-și amintească figura lui Matthew. Sunt sigur că te bucuri foarte mult pentru mine. Păcat că nu ai vrut să iei parte la acestă aventură. A fost amuzant. Dar erai prea preocupată de confortul tău și probabil că de atunci căutai un tip bine cu care să te măriți. Un bancher, nu?

– Matthew e bancher, da. Și suntem foarte, foarte fericiți.

– Chiar dacă ți-am furat casa în care voiai să locuiești?

– Recunosc. Am reacționat cam dur. Dar trebuie să înțelegi că, atunci când ne-am hotărât să le propunem un preț proprietarilor, am aflat că locuința fusese deja vândută. Și iată că acum descopăr faptul că fericitul cumpărător ești chiar tu. Sunt convinsă că Allie a tras sforile, nu trebuie să fii prea isteț ca să-ți dai seama de asta. Așa că vezi tu, sunt puțin contrariată.

Joe îi întinse un sandviș cu unt de arahide, pe care Maddy îl luă fără să-și dea seama.

– Mă bucur că ești doar contrariată; nu mi-ar fi plăcut să te văd furioasă. Vrei și ceva de băut? Am niște suc în frigider. Marca ta favorită, Sarsaparilla.

Maddy căzu pe gânduri. Sucul ăsta îi trezea amintiri…

Cum se mai amuzase Joe când îi mărturisise pasiunea ei pentru această băutură și cum se simțea de bine văzându-l cu câtă seriozitate cerceta magazinele de lângă campus în căutarea ei… Prima oară când îi dăruise o sticlă de Sarsaparilla, Maddy îl îmbrățișase atât de furtunos încât se rostogoliseră amândoi pe divanul din camera campusului…

– Nu am chef să beau nimic, răspunse ea cu demnitate. O clipă mai târziu, regretă faptul că refuzase să bea ceva, pentru că sandvișul îi stătuse în gât. Cred… că am să beau un pahar cu apă.

Credea că nu o să-l mai vadă vreodată. Sau cel puțin nu așa. Câteodată visa ca Joe să ajungă rău, foarte rău, și ea să apară din nou în viața lui ca să-l salveze.

Dar Joe reușise, și asta în ciuda faptului că la început nu părea să aibă vreo șansă. Acum nu mai avea nevoie de ea.

Cu toate astea, soarta făcuse să se întâlnească din nou, altfel decât își imaginase ea vreodată.

Se aflau din nou alături, conversând liniștit.

Ce naiba făcea în bucătăria lui Joe – în bucătăria care ar fi trebuit să fie a ei! – și de ce acceptase sandvișul ăla stupid cu unt de arahide? De ce discutau despre trădarea lui Allie la fel de natural ca despre vremea de afară?

Ca și cum i-ar fi citi gândurile, Joe exclamă deodată:

– Incredibil, nu? Ne aflăm împreună aici de aproximativ cinci minute și nici măcar nu ne-am sărutat. Cine ar fi crezut, pe vremuri, că se poate întâmpla așa ceva vreodată?

Lui Maddy îi dădură lacrimile.

– De ce te-ai întors, Joe? Ai cumpărat casa asta doar ca să nu mă lași să uit că ai reușit, nu-i așa?

– De ce aș face așa ceva?

Joe se întoarse, încercând să-i evite privirea. Fata asta citise întotdeauna în el ca într-o carte deschisă. De asta îi și punea întrebările astea stupide și încerca să evite să discute deschis. În curând va fi măritată și va fi prea târziu să-i mărturisească adevărul.

Bine, putea să recunoască faptul că nu procedase corect, că apelase la căi ocolite. Dar nu exista altă posibilitate, trebuia s-o pună în fața faptului împlinit.

– Chiar crezi că sunt genul care să cheltuiască o avere pe casa asta, doar ca să te enervez în ajunul căsătoriei tale? zise el calm. Și chiar dacă ar fi așa, ce importanță are asta pentru tine, de vreme ce îl preferi pe Garvey?

Făcu o pauză ca să-și reia răsuflarea și continuă:

– Hai să vedem. Am acționat așa ca să-ți dovedesc că aveam dreptate și că ideile mele meritau un oarecare interes? Din partea ta, bineînțeles… Da, cred că da. Dar asta ai fi făcut și tu dacă m-ai fi iubit cu adevărat.

Maddy se ridică și se apropie de el, fără să-l slăbească din ochi.

– Te iubeam, Joe, zise ea accentuând fiecare cuvânt. Dar n-ai avut destulă încredere în mine pentru a-mi spune adevărul. Tu îți făcusei altfel calculele. Voiai mai întâi să ne căsătorim, și abia apoi să-mi dezvălui faptul că-ți investiseși toți banii și tot ce aveai într-o afacere riscantă! Nu ai avut încredere în mine, ăsta-i adevărul!

Joe simțea cum crește în el furia, dar își dădea seama că, fără Maddy, avea să fie nefericit toată viața, oricât de bogat ar fi.

Și faptul că în sinea lui îi dădea lui Maddy dreptate nu-l făcea să se simtă mai bine. Amândoi aveau dreptate în felul lor, asta era problema. Și, desigur, fiecare avea o parte de vină…

– Eu nu am avut încredere în tine? Nu, Maddy, cred că memoria îți joacă feste. Tu nu ai avut încredere în mine. Tu nu ai avut încredere decât în banii tăi. Dacă era după tine, am fi locuit în reședința familiei Chandler de alături, eu aș fi lucrat cu fratele tău, și încet dar sigur, aș fi ajuns să mă sufoc în atmosfera asta. Am fi trăit din banii tăi și… cum îmi spuneai pe atunci, ar fi trebuit să mă distrez cu planurile mele formidabile de afaceri numai în week-end-uri. Asta ar fi însemnat să am mai puțină libertate decât un animal de casă.

Maddy împinse nervoasă scaunul și auzi ca în vis cum se lovește de podea.

– Ești nedrept! Ți-am oferit banii mei și casa mea. Tu ai refuzat și una și alta. În plus, nu erai obligat să lucrezi cu Ryan; era doar o sugestie.

– Scuză-mă, cred că era mai degrabă șantaj. Mă vezi pe mine stând și calculând prețul produselor și făcând etichete? Eu sunt un tip cu imaginație, Maddy, nu un bărbat care să joace golf, să-și ajute nevasta să aleagă mobilierul și să se plictisească la serate mondene!

– Transformi lucrurile așa cum îți convine! ripostă Maddy. Uiți locul pe care mi-l rezervasei mie în treburile tale? Nu aș fi fost decât o soție ascultătoare, iar singura mea preocupare ar fi fost să găsesc în fiecare zi o metodă diferită de a prepara hamburgerii, în timp ce tu și amicul tău Larry ați fi fost ocupați să vă jucați de-a Bill Gates. Nu o soție îți trebuia, ci o… o…

Tăcu subit, amintindu-și un cuvânt pronunțat mai devreme de Joe.

– Cum poți să vorbești de șantaj? Crezi că nu aș fi ținut cont de personalitatea ta? Asta nu e numai incorect, e deja ridicol!

Joe avu impulsul de a riposta, dar se stăpâni. La ce bun să înceapă o interminabilă ceartă, așa cum erau cele pe care le aveau aproape în fiecare zi cu un an jumătate în urmă?

– Spune-mi, Maddy, mă mai iubești? M-ar întrista dacă ai crede cu adevărat că am luat casa asta doar ca să te enervez.

– Te urăsc, Joe O'Maley! Înțelegi? Te urăsc atât de mult cum nu-ți poți imagina!

Joe făcu un pas către ea.

– Te repeți, Maddy. Și, după cum știi, ăsta e un semn că începi să pierzi teren… în cearta asta.

– Ba nu, cine îl pălmuiește pe celălalt pierde. Și asta mi-ar face o plăcere nebună, dacă vrei să știi.

– Domnule O'Maley, unde vreți să așezăm…

Chad privea cu mare interes spectacolul.

– A, uitasem. Poți să-i spui lui Butch să pună biroul unde vrea.

Joe așteptă ca omul să se îndepărteze. Își trecu mâna prin părul blond, și acum destul de lung, dar parcă mai puțin rebel ca altădată. O privi pe Maddy. Era încă furioasă. În ciuda coafurii de pușstoaică, i se păru acum mai coaptă, diferită în orice caz de fata pe care o știa și care-l abandonase la altar în urmă cu un an și jumătate.

– Eu încă te iubesc, Maddy, șopti el. Oare este prea târziu pentru noi?

– Cum poți să mă întrebi așa ceva, când știi foarte bine că sâmbăta viitoare mă mărit?

– Nu ar fi trebuit să te las să pleci de lângă mine, zise el făcând un pas către ea.

Foarte bine. Dacă o obliga, îi va spune tot ce avea de zis.

– Te-am părăsit pentru că m-ai forțat să fac asta, Joe.

O lacrimă îi curgea de-a lungul obrazului, dar nu încercă s-o șteargă.

– Nu mai contează că astăzi ești un om realizat, așa cum nu conta pe atunci faptul că nu aveai nici un ban. Adevărul e că nu ai fost dispus să faci nici un compromis atunci când a fost nevoie. Nu ai vrut nici măcar să-mi împărtășești proiectele tale. Nu ai făcut decât ce te tăia capul…

Joe se căută în buzunare după o batistă. Asta i-ar fi oferit un pretext foarte bun ca să se apropie de ea. Atunci, probabil că

ar fi putut s-o certe că a crescut atât de repede, că a devenit atât de rezonabilă și că a adunat atâtea reproșuri…

– Tu nu ai vrut banii mei, reluă ea, și nici pe mine nu mă lăsai să profit de ei. Tu voiai să riști, iar eu nu eram pregătită. Nu știai că trăisem o altfel de viață înainte de a te întâlni și că nu eram înarmată să primesc cu brațele deschise fericirea pe care mi-o ofereai tu în sărăcie?

– Banii… spuse Joe, clătinând din cap, se pare că revenim mereu la bani.

– Bineînțeles, pentru că sunt foarte importanți. Spune-mi, Joe, unde erai azi dacă planurile tale ar fi eșuat și nu ți-ai fi permis să cumperi casa asta? Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu m-ai fi urmat atunci când am plecat din Las Vegas? Asta am așteptat, Joe, am așteptat fără încetare, dar nu ai venit. De asta cred că te afli acum aici doar ca să mă rănești, așa cum m-ai rănit și altădată. Recunoaște…

Joe rămase o clipă pe gânduri.

– Ai crescut, spuse el în cele din urmă.

– Nu am avut de ales; era cazul ca măcar unul dintre noi să devină responsabil. Îți doresc să te bucuri de casa ta cea nouă și sper să nu mai intervii vreodată în viața mea.

Cu aceste cuvinte, Maddy îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă, cu un aer demn.

Demnitate năruită brusc, atunci când îl auzi pe Joe întrebând:

– I-ar vorbit logodnicului tău despre mine?

Ea începu să tremure.

– Nu, Joe, spuse ea blând. Numai lui Allie, fratelui și surorii mele. Mi-am dat seama că bunica mea te-a chemat încoace, pentru că Jessie a fost la fel de surprinsă ca și mine de venirea ta, iar Ryan e prea drept și prea cinstit pentru a apela la astfel de tertipuri.

– Deci, doamna Chandler nu e nici una, nici alta.

Simțindu-i mâinile înconjurându-i umerii, Maddy tresări.

– Allie își face propriile reguli și nu cunoaște sensul cuvântului a renunța, replică ea, încercând să scape de atingerea lui.

– Îmi place foarte mult bunica ta, declară Joe.

Maddy se întoarse brusc și-i dădu mâinile la o parte.

– În cazul ăsta, însoară-te cu ea. În ce mă privește, l-am ales pe Matthew Garvey!

– Ăsta e ultimul tău cuvânt, Maddy? Gândește-te puțin! Îți plăcea atât de mult casa asta, încât am cumpărat-o pentru tine. Sunt gata să-ți ofer tot ce-ți dorești, tot ce doreai acum un an jumătate, când m-ai părăsit. În fine, tot în afară de luna de pe cer, dar ăsta nu e un capăt de țară.

Încercă s-o sărute. Spre marea ei surpriză, dar nu și a lui Joe, care știa ce riscă, Maddy îl pălmui, apoi ieși în fugă din casă.

– Cum poate fi cineva atât de prost? exclamă Joe, dând un pumn în perete.

Da, era un prost. Suferea de prostie incurabilă.

Capitolul 4

– Crezi că poți să ieși fără să-ți pui în pericol integritatea corporală? o întrebă Almira pe Jessie, care încerca să se strecoare pe ușă.

Maddy intrase în casă acum o jumătate de oră, cu fața toată înroșită de lacrimi. Făcuse un semn nedefinit către bunica sa și o rugase sec să nu încerce să-i vorbească.

Jessie se răzgândi, se întoarse și se așeză înfrântă pe fotoliul preferat al lui Allie.

– Felicitări, zise ea. Ai mers până la capăt, se adresă ea bunicii.

Almira își netezi cu gesturi studiate rochia și se întoarse pentru a se privi în oglindă.

– Câteodată mă mir eu însămi de mine.

Jessie rămase fără replică în fața unui astfel de răspuns.

– Ești incorigibilă! Te sfătuiesc însă să nu-ți exprimi atât de deschis satisfacția și în fața lui Maddy. E complet bulversată. Și trebuie să recunosc că și eu aș fi reacționat la fel.

– Cred și eu că e bulversată… răspunse Almira, mândră de ea.

Îi făcu apoi semn nepoatei să părăsească fotoliul și se așeză calmă în locul ei.

– Oamenilor nu prea le place să le faci servicii, concluzionă ea.

Jessie clătină din cap.

– Asta numești tu serviciu? În fine, cum vrei tu… Dar trebuie să-ți spun că să-l cauți pe fostul logodnic al lui Maddy și să-l sfătuiești să cumpere casa vecină cu câteva zile înainte de căsătoria ei cu un altul, nu prea pare un serviciu, cel puțin în ochii oamenilor de rând. Astfel, Maddy va putea să-l vadă pe Joe O'Maley în curtea vecină când va coborî scările ca să se ducă la biserică.

Almira tăcea. Jessie tresări.

– Știu ce vrei… Planul tău ar fi ca Maddy să nu mai vrea să se mărite cu Matthew, nu-i așa? Dar de ce? Credeam că-ți place de el.

– Îmi place foarte mult băiatul ăsta, Jessie. Toată lumea îl place pe Matthew Garvey; cum ar putea fi altfel? Chiar și tu îl placi, nu?

Jessie se supără.

– A, nu! Să nu mai discutăm subiectul ăsta, te rog!

Cum Almira tăcu din nou, Jessie insistă:

– Asta vrei?

– Eu? Bineînțeles că nu! Eu nu mă amestec niciodată în treburile altora, doar știi foarte bine.

– Tu? Nu te…Asta-i prea de tot! exclamă Jessie. Și cum se cheamă ce-i faci acum lui Maddy?

Almira își învârti inelul cu diamante pe degetul inelar.

– Se cheamă bun-simț, e foarte simplu. Dar, ia gândește-te puțin. Dacă aș fi fost o bunică tradițională, ceva mai durdulie, cu părul alb în cap, mirosind frumos a pâine albă abia scoasă din cuptor, m-ai fi tratat cu totul altfel. „Ce bunicuță simpatică avem, ai fi zis, întotdeauna gata să facă tot posibilul ca să-i apropie pe ceilalți."

Almira se ridică și-și aranjă părul. Da, îi stătea bine…

– Poate că ar trebui să mă schimb, să semăn cu imaginea voastră despre cum ar trebui să arate bunicile. Atunci poate aș găsi mai multă simpatie în sânul ingratei mele familii!

Complet interzisă, Jessie articulă cu greu:

– Ești diabolică, Allie!

Almira își mângâie nepoata pe obraz.

– Încetează cu lingușelile, draga mea. Haide mai bine să vedem ce mai face Maddy. Nu ar trebui să se simtă abandonată de cei pe care-i iubește.

– Tu vorbești? Tu care ai pus-o în situația asta?

– Să nu exagerăm. Ce situație? E fostul ei logodnic, pentru numele lui Dumnezeu!

Almira se îndreptă cu un pas ușor către scară, urmată de Jessie, grăbită s-o prindă din urmă.

– De altfel, reluă ea, nu am făcut decât să-i ofer posibilitatea de a alege. Știi foarte bine în ce stare era Maddy când s-a întors din Las Vegas, acum un an și jumătate. De atunci, situația a rămas neclară. Și să nu uităm și alergia de care suferea. Exact la fel ca cea de azi.

– Păi, îți spun eu: Joe O'Maley a fost cauza alergiei. Și iată că ea a reapărut o dată cu el. În concluzie, vei avea pe conștiință nu numai pierderea casei bietei fete, ci și boala asta a ei.

– Nervii zdruncinați ai surorii tale reprezintă cauza mâncărimilor. Gândește-te, Jessie. Cursurile ei de economie familială, logodna cu un băiat care este exact opusul lui Joe… Toate astea sunt semnale clare.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu mai multă hotărâre:

– Dacă ar fi fost sigură că acționează bine, ar fi fost mulțumită de alegerile ei și nu ar mai fi astăzi acoperită din cap până în picioare de pete roșii. De altfel, nu spun nici măcar că greșește, susțin doar că trebuie să-i vadă pe cei doi, pentru a putea să-i compare și să-și dea seama ce vrea cu adevărat.

– Și ce ai vrea să facă? Să-i cântărească, să vadă dacă au dinți la fel de buni? Și dacă tot suntem aici, de ce să nu vadă și care din cei doi este un amant mai bun?

Almira se opri la câțiva pași de bucătărie și se întoarse brusc, agitându-și arătătorul în semn de reproș.

– Ascultă-mă cu mare atenție, Jessie, îmi plac foarte mult poveștile de iubire. Un bărbat, o femeie, iubirea adevărată care învinge toate obstacolele… Departe de mine ideea de a compara performanțele celor doi, așa cum am compara două… mașini. Nu ți-e rușine să gândești astfel?

Jessie plecă fruntea.

– Ba da, Allie. Nu știu ce mi-a venit. Mă ierți?

Almira își strânse în brațe nepoata.

– Bineînțeles că te iert. Dar ce spui tu ar putea fi interesant…

Jessie se îndepărtă, roșie de enervare.

– Allie! zise ea uimită.

– Și dacă te interesează, află că știu din sursă sigură că sora ta și Matthew nu au…

– Allie!

***

Revenită acasă, Maddy simțise mai întâi nevoia acută de a se înfrupta cu dulciuri. Tot umblând printre tăvi și farfurii, vorbea fără încetare de una singură.

Joe încă o iubea! Mare brânză! Îi cumpărase casa, casa ei, și mai avea tupeul să apară așa, cu zâmbetul pe buze, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să-i scoată ochii cu banii lui…

Scoase din sertar o linguriță și începu să mănânce o prăjitură cu ciocolată.

„Mizerabilul“, își continuă ea monologul.

Dar tot vorbind, amintirile o copleșiră.

Își aminti cum stătea în fața capelei. Era atât de frumos… chiar dacă nici măcar nu avusese curajul să-i spună că pariase totul pe o carte… Aștepta să se termine ceremonia! Dar avusese atâta timp înainte pentru a-i mărturisi că investise totul într-o afacere riscantă, cerându-i să trăiască numai din ceea ce câștiga el, fără să se atingă de fondurile sale.

Imbecilul ăsta nu înțelesese că-l iubea destul pentru a împărți cu el totul, la bine și la rău?

Ei bine, se pare că nu!

De fapt, asta o durea cel mai tare.

Asta și faptul că realizase că era incapabilă să facă față unor dificultăți materiale.

Mai luă o linguriță din prăjitură, apoi alta. Aranjă și nivelă cu grijă ce mai rămăsese și puse tava la cuptor.

Continuând în felul ăsta, era sigură că n-o să mai încapă în rochia de mireasă. Și toate astea din cauza lui Joe O'Maley. Da, totul era din vina lui. Faptul că avea să ia îngrijorător de mult în greutate, mâncărimile...

Soneria cuptorului o avertiză că prăjitura se încălzise. Își puse în mâini mănușile de bucătărie și scoase tava.

Era într-adevăr frustrant: acum, când învățase să gătească, să coasă și să dea cu aspiratorul, Joe nu mai avea nevoie de ea și de calitățile ei de gospodină. Între timp, el se îmbogățise și talentul ei casnic nu mai prezenta nici un interes în ochii lui.

– Monstrul! țipă ea.

– Vorbește singură, spuse în șoaptă Almira, care o pândea din pragul bucătăriei. Ăsta e cu siguranță un semn bun.

– De ce? Pentru că astfel nu mai are timp și chef să-ți reproșeze că te-ai amestecat în viața ei?

Jessie intră în bucătărie și începu să adulmece în aer aroma prăjiturii.

– Miroase foarte bine. Dar mi se pare că nu a mai rămas prea multă, constată ea.

– Păi, am mai gustat și eu din ea, mărturisi Maddy stânjenită.

– Ai să faci indigestie. Mai bine ai mânca înghețată, ca mine.

Maddy privi silueta desăvârșită a surorii sale. Ca și Ryan, Jessie avea o eleganță naturală, moștenire de familie. Ea, în schimb, era micuță și destul de plinuță. Dacă va continua să tot mănânce dulciuri, va fi și mai rău.

Dar de ce anume avea astfel de pofte? O apucară din nou nervii.

– Mănânc atunci când sunt enervată, declară ea, privind-o fix pe bunică. Nu mă pot abține.

– Cu mâinile și piciorușele tale micuțe și cu talia ta de viepse, arăți ca o adevărată păpușă, Maddy dragă, spuse Almira. Dar trebuie să-ți spun că sânii tăi mari și șoldurile largi atrag bărbații. Îți imaginezi! Se dau mari și puternici și sunt atrași de calitățile de mamă ale femeilor, probabil amintindu-și de timpurile când erau bebeluși!

– Omoar-o tu, te rog, zise Maddy către sora sa.

Jessie își privi cu un oftat adânc sânii mici. Almira avea darul să spună lucrurile care aveau cele mai mari șanse să te enerveze. Jessie replică, supărată:

– Ar fi mai bine s-o ucidem împreună și să ne găsim reciproc un alibi!

– Câtă nerecunoștință! exclamă Almira.

Cu un gest delicat, le îndepărtă pe cele două nepoate ca să poată examina cum se cuvine prăjitura.

– Miroase bine. Ia zi, Maddy, dacă ți-aș mărturisi că l-am invitat pe Joe la nunta ta și el mi-a promis că vine, ai fi destul de furioasă încât te-ai apuca să faci unul din celebrele tale torturi?

Maddy se îndreptă spre chiuvetă și puse înăuntru bolul de cremă.

– Jessie, ești atât de bună să-i spui bunicii noastre că ar fi mai bine să dispară din fața ochilor mei?

– Nu mai face pe proasta, interveni Almira. Știi bine că am făcut ce am făcut doar de dragul tău.

– De dragul meu? întrebă Maddy, furibundă. Nu știu de dragul cui, dar în nici un caz de dragul meu.

Luă castronul plin de apă din chiuvetă și începu să se apropie ameninmțător de Almira.

– Jessie, sfătuiește-o te rog să se potolească!

– Calmează-te, Maddy, replică prompt Jessie. Amintește-ți ziua în care era gata-gata să-l îneci pe Ryan cu furtunul pentru flori și ai descoperit apoi că Allie și nu el a smuls răsadurile abia plantate. Îți aduci aminte? Ai regretat multă vreme accesul ăla de furie… și pe urmă, știi foarte bine că nu-ți prea place să-ți ceri scuze.

– Adevărat, întări Almira. Și apoi, doamna Hadly îți va scoate ochii la propriu dacă faci dezordine în bucătărie. În locul tău, m-aș gândi de două ori înainte de a face un gest necugetat.

Maddy puse la loc castronul și-și luă capul în mâini cu un gest dezolat.

– Am înnebunit!

– Bună ziua. E cineva acasă?

Maddy tresări la auzul vocii lui Matthew.

– Nu, nu, nu… gemu ea. Numai asta nu!

– Am să încerc să-l rețin un pic, ca să ai timp să-ți vii în fire, propuse Jessie. Și nu uita să-ți speli urmele de ciocolată de pe obraz. Și o veste bună, draga mea: ți-au dispărut petele.

Era însă prea târziu pentru a evita momentul penibil. Doamna Ballantine – care probabil că a regretat din tot sufletul că nu-l trimisese pe Matthew direct în bucătărie – probabil că râdea în hohote la ora asta, deși, dacă era să te bazezi pe experiență, nimeni nu o mai văzuse vreodată râzând.

Matthew intră în bucătărie. Era îmbrăcat în cămașă albă, descheiat la gât și fără cravată, cu aerul unui om care a plecat mai devreme de la muncă și nu este deloc măcinat de regrete pentru atâta lucru.

– Ce noroc pe mine! Fetele mele preferate s-au strâns în aceeași cameră și… miroase așa de bine a prăjitură…

Traversă vesel încăperea și veni lângă Maddy ca s-o sărute tandru pe obraz.

Matthew Garvey era un obișnuit al casei de când, acum trei ani, Ryan îl prezentase familiei după o partidă de golf jucată împreună. Matthew făcea parte din categoria oamenilor care se simt mereu confortabil în propriile haine, fie că negociază un contract important, fie că dispută o partidă de golf. Această perfectă siguranță de sine îi dădea încredere lui Maddy și o făcea să se simtă în largul ei.

Înalt, frumos, bronzat, cu părul castaniu ce contrasta cu ochii săi albaștri, băiat ce provenea dintr-o familie bună, Matthew avea toate atuurile pentru a putea plăcea oricui. În plus, era un om foarte drăguț și demn de încredere.

Matthew era fiul lui Richard Garvey, fondatorul băncii Garvey. În ciuda acestei legături de sânge, nu beneficiase nici un moment de un tratament preferențial din partea tatălui

său. După obținerea diplomei, a început să lucreze la bancă pe un post modest, urcând treptat dar sigur în ierarhie. Acum, la vârsta de treizeci și șase de ani, cum tatăl lui nu mai lucra la fel de mult ca pe vremuri, ajunsese președintele băncii.

Una dintre principalele calități ale lui Matthew era constanța. Și apoi, era destul de copt pentru a-și dori copii, destul de cavaler pentru a-și ține în frâu dorințele și destul de rațional pentru a ști că pasiunea este o chestiune trecătoare.

Logodnicul perfect, ce mai! Sau, cel puțin, un om căruia nu puteai să-i vrei răul.

– Bună ziua, Matthew, spuse Almira, în timp ce Maddy căuta de zor o bastistă ca să-și șteargă fața. Ai văzut camionul din fața casei vecine?

– Nu acum, Allie, zise Maddy printre dinți.

Apoi, cu un zâmbet forțat, îl luă de braț pe Matthew.

– Haide să-ți arăt ce ne-a trimis mătușa Harriet. Contez pe tine să găsești un loc unde să-l ascundem.

Matthew se opuse tentativei de a-l scoate pe hol.

– O clipă, Maddy. Nu, Almira, nu am remarcat nimic, dar presupun că tu știi totul despre noii voștri vecini, începând, desigur, cu numele.

Cu un geamăt surd, Maddy cerși surorii sale o mână de ajutor. Știind din experiență că bunica lor va face tot posibilul ca să prelungească momentul acesta de secretă plăcere, Jessie interveni:

– Nu e decât un singur vecin, un anume Joseph O'Maley, originar din Philadelphia. Lucrează în informatică sau ceva de genul ăsta.

Gata, spusese tot, în afară de faptul că Maddy fusese foarte aproape de a se căsători cu el acum un an jumate, dar această informație putea să mai aștepte.

– O'Maley, repetă Matthew încruntat. Joseph O'Maley Software… Nu-i vorba chiar de celebrul geniu al informaticii? Nu, nu se poate… în fine…

– Dar de ce nu, Matthew? întrebă Almira. Nu ar fi primul om de afaceri din Philadelphia care a cumpărat o reședință de vară în Allentown. Nu văd nimic extraordinar aici.

– Asta e reședință de vară? exclamă Maddy. Casa are șapte camere.

– Oricâte ar fi, e vorba chiar de O'Maley ăla. Și m-am întâlnit deja cu el. Mi-a zis să-i spun Joe. E un tânăr fermecător și foarte politicos.

– Bine, ajunge. Eu am plecat, declară Maddy.

Se îndreptă furioasă către ușă.

– Vin imediat, strigă Matthew în urma ei, întrebându-se ce anume o enervase așa tare.

Probabil că o supărase faptul că O'Maley ăsta cumpărase casa pe care ea o voia. Era de înțeles…

– Hei, Maddy, domnul O'Maley a făcut aceeași universitate ca și tine și, cum nu are decât cu doi-trei ani mai mult ca tine, s-ar putea să-l cunoști.

Maddy se opri fără să se întoarcă.

– Se poate să-l fi întâlnit o dată sau de două ori…

Pentru o clipă, se întrebă de ce minți se. Apoi își aminti de ce nu-i vorbise niciodată despre Joe lui Matthew, nici când se refugiase la Allentown, nici când începuseră să se întâlnească, nici când îi ceruse mâna.

Nu-i amintise niciodată despre el, pentru că subiectul era dureros. Să-și amintească de Joe era ca și cum și-ar fi presărat sare pe o rană încă deschisă…

– Rămâi la masă, nu-i așa?

Se întoarse în sfârșit, rugându-se ca lacrimile din ochi să nu-i trădeze emoția.

– Avem pulpă de miel, adăugă ea.

După plecarea lui Maddy, Matthew acceptă bucuros prăjitura întinsă de Almira.

– Știam că Maddy tot dădea târcoale casei, spuse el, dar nu mă așteptam să fie atât de decepționată. Mi-a spus că se gândise să mai stea aici o vreme până când ne găseam altă casă.

– E nervoasă, ca orice viitoare mireasă, explică Jessie. O să-i treacă.

– Bineînțeles, se grăbi Almira să-i întărească spusele. Totul se va aranja cum nu se poate mai bine. Vă promit eu.

Capitolul 5

Întins pe un șezlong la marginea piscinei, cu mâinile sub cap, Joe lenevea la soare. Era nouă dimineața, iar soarele strălucea fără să ardă.

În casa vecină, Maddy încerca să-și uite furia. Viața era frumoasă… În fine, avea să devină mai bună cât de curând.

În ce-l privea pe Joe, deși nu se instalase în noua casă decât de douăzeci și patru de ore, se acomodase perfect.

De dimineață, după ce băuse un suc de portocale, înotase puțin în piscină, iar acum stătea la soare, cu o pereche de ochelari scumpi pe nas, ca să se protejeze de soare. Era foarte mulțumit de sine.

Îi plăcea și casa asta cu grădină mare în care florile creșteau în voie și unde se auzeau cântece de păsărele, atât de diferită de micuța căsuță din Philadephia, una dintre zecile identice cu ea, unde crescuse, dar și de apartamentul său din oraș, mereu plin de vacarmul străzii.

Ce lung era drumul de la cartierul sărac unde se născuse și până aici, în această frumoasă parte a orașului!

Era singur, singur-singurel cu reușita lui. Tatăl său, care îl părăsise pe când avea doi ani și care nu-l mai căutase decât atunci când îl văzuse și el, ca toată lumea, pe coperta revistei Newsweek, și atunci doar ca să-i ceară bani, nu va împărți cu el acest succes. Și nici mama lui, care murise subit la trei zile după ce el împlinise nouăsprezece ani.

Pentru ea, învățase pe rupte în timpul școlii, convins că nu va putea urca pe scara socială decât dacă va avea o bună educație. Și muncise și ca să se întrețină, ca să-și plătească studiile; lucrase ca ajutor la un aprozar, făcuse pe curierul, se ocupase de distribuirea ziarelor… și se ocupase și de pariuri clandestine pentru Jimmy Moscotti, timp de cincisprezece zile, până când mama lui a descoperit toată tărășenia.

În ciuda diferenței de talie dintre ei – la cincisprezece ani era deja foarte înalt, iar ea fusese întotdeauna micuță – maică-sa îl pălmuise și urlase cât o țineau puterile că nu se angajase să facă menajul pe la alții pentru ca fiul ei, pe care se chinuise să-l crească, să ajungă în pușcărie.

A trebuit deci să se întoarcă spășit la studii. Terminând liceul ca șef de promoție, obținuse o bursă de studii la universitatea din Pennsylvania. Din păcate, mama lui nu a trăit să-l vadă terminând facultatea.

În douăzeci și șapte de ani, învățase destule, în primul rând de la mama lui, apoi din școlile prin care trecuse, dar și din viața de stradă a Philadelphiei. Învățase multe, dar nu reușise niciodată să se vindece de rușinea că se născuse sărac.

Dar acum era bogat, mai bogat decât sperase vreodată și destul de bogat ca să se convingă că era un om la fel de capabil ca oricare altul sau chiar mai bun decât media, și că avea dreptul său la fericire.

Dar iată că fericirea asta îl ocolea. Când Maddy îl părăsise pe trotuarul ăla din Las Vegas, cu numai cincisprezece dolari în buzunar, se simțise ca un nomad, cu mai multă imaginație decât minte, sperând în iluzia unui viitor mai bun…

De-a lungul anilor, Joe nu încetase niciodată să-și repete că era fiul mamei sale și nu copia fidelă a tatălui său, și sfârșise prin a se convinge. Asta își repetase și când, întors la hotel după tentativa nereușită de a se căsători, văzuse că bagajele lui Maddy dispăruseră. Furios pe ea, pe tatăl lui și pe întreaga lume, plecase în căutarea norocului…

Un jet de apă rece îl stropi de față și pe trup.

– Ce naiba…

Își scoase ochelarii și clipi din ochi, încercând să distingă în lumina soarelui silueta care îi stătea în față.

– E cald; mă gândeam că ai nevoie de ceva… răcoritor.

Pe Joe îl cuprinse furia, dar se liniști la gândul că știuse întotdeauna că ce alesese să facă nu va fi deloc ușor. De altfel, nimic în viața sa nu fusese ușor de cucerit. Își puse palma pavăză la ochi și întrebă calm:

– Lasă-mă să ghicesc. Tu ești logodnicul?

– Nu, fratele.

Silueta abia întrezărită în bătaia soarelui întrebă la rândul ei:

– Și tu ești nemernicul?

– Veștile circulă repede pe aici.

Joe se ridică și se șterse, apoi îi întinse mâna.

– Joe O'Maley, la dispoziția ta. Încântat de cunoștință, Ryan Chandler. Și îți mulțumesc că te-ai mulțumit doar să mă stropești. Să fiu sincer, mă așteptam să mă iei direct la pumni. Maddy mi-a povestit că întotdeauna ai fost gata s-o aperi, cu orice mijloace.

– Să nu mă înțelegi greșit. Nu e din cauză că nu am chef să te pocnesc. Dar știu că trebuie s-o fac cu mare băgare de seamă. Dacă Maddy te-ar vedea învinețit la ochi, ar fi în stare să mă certe.

Joe stătu cu mâna întinsă, apoi o lasă să cadă. Așadar, el era Ryan Chandler. Acum că nu mai era orbit de soare, își dădu seama că cei doi frați semănau destul de bine. Ryan avea părul la fel de închis ca al lui Maddy și ochii în aceeași nuanță de verde.

Clătină din cap în semn de compasiune pentru interlocutor.

– Îmi pare rău, Ryan, dar fie că mă bați sau nu, nu mă vei convinge să plec de aici. Am de gând să rămân. Cel puțin până la căsătoria lui Maddy, dacă va avea loc, bineînțeles. Și așa ajungem la un alt pariu stupid de-al meu… Maddy ți-a spus probabil despre ce e vorba.

Ryan fu mirat.

– Și ai de gând să pariezi un milion de dolari că simplul fapt de a te muta aici o va convinge pe Maddy să renunțe la Matthew? Dar ai un orgoliu impresionant, O'Maley!

– E adevărat, încuviință Joe. Dar cred că subestimezi talentul de om de afaceri al agentului imobiliar al familiei Harris, adăugă el. Bineînțeles, nu voi regreta deloc banii dacă voi reuși s-o împiedic pe Maddy să facă cea de-a doua mare prostie din viața ei.

Joe observă că Ryan se încrunta din ce în ce mai tare.

– Repet, O'Maley. Ești foarte orgolios. De fapt, cred că ești personificarea orgoliului. Chiar crezi că o vei face pe Maddy să se topească de emoție pentru că ai cumpărat casa lui Harris?

– Vreau doar să am șansa de a-i dovedi că o iubesc și că vreau să mă căsătoresc cu ea. Dacă nu reușesc s-o conving, îi voi dărui casa asta ca dar de nuntă. Cred că-i datorez asta. Nu aș fi unde sunt astăzi dacă nu mi-aș fi dorit din tot sufletul să-i dovedesc că s-a înșelat în privința mea.

Timp de o secundă, i se păru că citește în ochii adversarului său o ușoară simpatie.

– Ce-mi spui este o poveste de-a dreptul lacrimogenă.

Joe surâse, înțelegând că Ryan nu avea de gând să-l lovească.

– De acord, Ryan, am devenit patetic. Mai mult decât patetic. Sunt chiar disperat. Da, cred că ăsta ar fi termenul potrivit. Când, acum o lună, Almira m-a sfătuit să cumpăr casa Harris, am ascultat-o cu mare interes deși, între noi fie vorba, planul părea complet nebunesc. Totuși, trebuie să mărturisesc că până acum funcționează de minune. Maddy nu poate să mă ignore, doar locuiesc alături de ea.

Ryan luă fără un cuvânt prosopul din mâna lui Joe, șterse un scaun de apă și se așeză.

– Și zici că o iubești cu adevărat? întrebă el, privindu-l în ochi. Sau pur și simplu nu-ți place să pierzi?

Joe se gândi o clipă.

– Nu suport prea bine eșecurile, recunosc. Îți garantez însă că, dacă aș fi sigur că Maddy e fericită cu Matthew Garvey, aș dispărea îndată. Almira nu crede că e fericită, m-a convins și pe mine de asta – a fost o muncă simplă, e adevărat – și iată-mă.

– Bunica… E a doua oară când o menționezi. Maddy nici nu mai vorbește cu ea, și nu pot spune că n-o înțeleg. Dar, în sfârșit, a existat și o recompenseă. Am avut la cină o delicioasă friptură de miel. Înseamnă că situația nu e așa disperată.

Joe părea dezorientat.

– Almira… bunica voastră … gătește?

Ryan se ridică.

– Allie ne pregătește… compoturi și ne aduce în pragul nebuniei cu meniurile sale originale. Dar nu ea a gătit friptura, ci Maddy. Când e fericită, când e tristă, când e nervoasă… se apucă să facă de mâncare. Poate că și tu ar trebui să-i mulțumești. Dacă nu mâncam – din pricina ta – o friptură atât de bună, poate că aș fi fost mai dispus să te iau la bătaie.

– Maddy gătește? repetă Joe, neîncrezător.

Această veste îl uimi peste măsură. Își putea imagina orice despre ea, dar că gătește…

– Vorbim despre aceeași Maddy?

Ryan îl privi mai cu luare-aminte pe cel care-i frânsese inima surorii lui mai mici. Deși și-ar fi dorit să-l poată urî, trebui să recunoască faptul că înțelegea de ce Maddy se îndrăgostise de el. Era un tip plăcut, spiritual…

Exact genul după care să i se aprindă călcâile unei fete ca Maddy. Era un tip care plecase de jos și reușise să aibă succes. Și asta numai datorită priceperii și perseverenței proprii.

Ryan îl invidia, deși el avusese dintotdeauna tot ce-și dorise. Voia să-l întrebe cum se simte un om care își urmărește visul și care nu renunță la ideile sale.

– Tu te-ai îmbogățit, iar Maddy a devenit o gospodină perfectă. În mai puțin de doi ani, v-ați schimbat și unul și altul… radical. Mă întreb de ce – sau pentru cine – au fost toate astea! Ar trebui să fie o temă de gândire și pentru tine, și pentru Maddy. La revedere!

Ecoul vorbelor lui Ryan îi răsuna încă în minte. Se simțea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Își aminti de cealaltă bătaie zdravănă pe care o primise cândva de la mama lui și care îl trezise tot atât de brusc la realitate.

Îl privi cum se îndepărtează. Oare îi răspunsese la salutul de adio? Nu era sigur.

Bulversat, se întinse la loc pe șezlong.

Muncise din greu ca să ajungă un om bogat și respectat, demn de familia Chandler. Se întâmplase chiar să-i depășească. Iar în tot acest timp, Maddy se antrena ca să devină soția unui don quijote visător, dar sărac.

– Ce tâmpiți suntem! exclamă el.

Se ridică și sări în piscină, sperând să-și răcorească mintea înfierbântată. Hotărât lucru, Maddy mersese prea departe, de vreme ce era gata să se mărite cu un altul.

***

Jessie oftă ușurată și se întoarse de la fereastră.

– Ryan vine înapoi. Nu s-au bătut…

– Păcat, spuse Almira. Aș fi dat orice, chiar și vasul de la Harriet, ca să-l văd pe Ryan enervându-se măcar puțin. Băiatul ăsta este prea rațional. Exact ca tatăl lui.

Jessie o privi uimită.

– Allie!

Jessie se simțea vinovată că începuse și ea să-și spioneze vecinii de la fereastra mansardei – cel mai bun punct de observație – , dar trebuia s-o supravegheze pe Almira, care dovedise cu vârf și îndesat că nu era o persoană… prea responsabilă, cu toată vârsta ei înaintată.

– Ai de gând să-l pui pe Ryan să boxeze cu vreun campion de categorie grea, ca să-ți demonstreze că se poate enerva? Ar trebui să-i faci rost de o coardă, să se apuce de pe acuma de sărit.

– Ei, dar sunt mult mai subtilă decât atât, explică Almira, în timp ce coborau scările către etajul doi.

În fața ușii care ducea către apartamentul lui Maddy, ea se opri.

– Bineînțeles, cu Maddy nu merg decât metodele brutale. Pentru ca ceva să-i atragă atenția, trebuie s-o lovească în creștetul capului.

– Felicitări, Allie. Se pare că metodele tale au dat rezultate. Haide, o îndemnă ea să coboare, nu uita că ai programare la coafor. Știi foarte bine că lui Francis nu-i place să întârzii.

– Vrei să fii sigură că îmi dai de lucru înainte de a mă lăsa singură? Stai liniștită, draga mea. Acum, nu mai am ce face. Am făcut tot ce a depins de mine. E treaba celor doi să meargă mai departe, a lui Joe și a lui Maddy. De altfel, eu nu manipulez, ci doar exploatez favorabil o situație.

– Dar chiar eu te-am auzit promițându-le servitorilor o primă dacă cei doi se împacă. Dacă nici asta nu e manipulare…

Almira se întoarse.

– Nu fi așa obtuză, draga mea. Nu numai fericirea lui Maddy e în joc, știi foarte bine. Fii fată cuminte și du-te la muncă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

Jessie își ascunse lacrimile.

– Dar el a avut de ales și a ales, Allie.

Almira o mângâie.

– Da, și a făcut o alegere bună, de vreme ce a preferat un Chandler. Dacă stai să te gândești, nu a greșit cu mult. Dar stai fără grijă, mă preocup eu de tot. În altă ordine de idei, de ce nu treci și tu, înainte de a pleca la fabrică, pe la noul nostru vecin, ca să schimbați două vorbe? Vrei să se spună că familia Chandler este total lipsită de maniere?

Jessie era să se împiedice de uimire.

– Să merg la Joe O'Maley? Cred că glumești!

Ca materializată din neant, doamna Ballantine apăru pe hol, cu vesta de in a lui Jessie într-o mână și cheile mașinii în cealaltă.

Fata îi luă cu un gest refelex vesta și cheile din mână.

– Și ce naiba vrei să discut cu el?

– Nimic special, draga mea. Nu trebuie decât să accepți invitația lui de a lua masa împreună, să-l duci la club și să-l îndopi cu friptură. Va fi mai mult decât suficient.

– Vrei să mergem să cinăm la club? Dar, Maddy și Matthew… A, ia stai o clipă… Mai pui tu ceva la cale… Vrei să mă convingi să-l seduc?

Almira și doamna Ballantine schimbară rapid o privire.

– Bună idee, pot să spun și unde să fie. Îți recomand pavilionul de vară, va fi chiar sub fereastra din fața mesei lui Maddy.

Jessie le văzu din nou pe cele două privindu-se pe furiș.

– Refuz să mă amestec în chestia asta, Allie! Și când mă gândesc că-mi spuneai să stau liniștită că tu nu mai faci nimic! Altă minciună! Ar trebui să-ți fie rușine! Amândouă sunteți… imposibile.

– Bine, bine, făcu Almira, cu un aer foarte dezamăgit.

Jessie se relaxă.

– Sunt fericită să văd că ai revenit la sentimente mai bune.

O privi pe guvernantă și adăugă:

– Începeam să mă îngrijorez și în ceea ce vă privește. Îmi pare rău că am ridicat vocea, dar ideile voastre sunt de-a dreptul enervante.

Almira se grăbi să răspundă ea în locul femeii.

– Tu nu ridici vocea niciodată, draga mea. Din nefericire, ești mult prea distinsă pentru a face așa ceva.

O luă de brat și o petrecu până la ușă.

– Dar ai dreptate, în felul tău. În plus, mi-am amintit că eu și Maddy trebuie să mergem după-amiază la Reding ca să alegem culoarea fețelor de masă. Ar trebui să ne întoarcem până la ora cinei, dar nu se știe niciodată. Ar fi stupid ca tu și Joe să mergeți la club dacă Maddy nu se află acolo!

Jessie redeveni bănuitoare.

– Ce mai pui la cale, Allie?

– Nimic, draga mea. Ți-am spus totul, ți-am arătat planul meu, iar tu l-ai făcut praf imediat. Mă bucur totuși să aflu că vei fi acasă și-i vei putea ține companie lui Matthew, în caz că noi nu ne vom întoarce la timp pentru masă. Vă veți înțelege de minune. Haide, nu te mai reține, știi cât e Francis de nervos dacă întârzii…

Ușa se închise în urma ei. Dincolo de ușă, Almira și doamna Ballantine își strânseră mâna cu un aer triumfător…

Capitolul 6

Joe se uită la ceas pentru a suta oară. Era deja ora șase și nici urmă de Jessie Chandler.

Se părea că planul Almirei eșuase. Sora mai mare a lui Maddy trebuia să treacă pe la el la cinci jumătate după-amiază. Oare să se ducă el s-o ia? În nici un caz…

Îi venea să înjure. Seara era distrusă, murea de foame…

Trebuia să mănânce. Va ieși în oraș oricum, cu sau fără Jessie, și va descoperi un restaurant cu un meniu care să fie pe gustul lui.

Ideea de a se schimba în haine mai confortabile nu era prea bună. Dacă avea să se întâlnească din întâmplare cu Maddy? Trebuia s-o impresioneze. Iar costumul pe care-l purta era ideal pentru așa ceva. Ea nu-l văzuse niciodată decât în haine ca vai de ele. Un costum era semnul cel mai clar că se schimbase cu adevărat.

Ieși în curte, dar își aduse aminte că uitase cheile mașinii în birou. Sau în baie? Nu mai știa. Era mai mereu ametit, se gândea la mai multe lucruri în același timp, nu mai putea să se concentreze. Și asta numai din pricina ei!

Urcă grăbit câte două trepte o dată.

De altfel, poate că era normal să nu-și mai găsească nimic în casa asta imensă. Ce naiba îi venise să cumpere o casă care nu va fi niciodată completă fără o nevastă, o droaie de copii care să alerge pe holuri, un brad de Crăciun imens de sărbătorile de iarnă și petreceri între prieteni care să dureze zile întregi, ca în povești?

Își imagina toate aceste bucurii, își imagina familia lui peste câțiva ani: el, Maddy și copiii strânși în jurul lor.

Dar de imaginat nu era greu. Mai greu era să recunoască faptul că acum se afla foarte departe de toate astea. Era singur și, dacă într-adevăr Maddy avea să se mărite cu Matthew, nu va mai avea nici casa, pentru că avea să i-o dăruiască. Nici unul din vise nu i se îndeplinea.

Deschise ușa dormitorului și se opri în fața fotografiei cu el și Maddy, pe plaja din Atlantic City.

Se așeză pe pat. Cu vârful degetului mângâie chipul surâzător al fetei. Erau atât de fericiți atunci, atât de nepăsători ...

Într-o seară, după ce au ieșit de la bibliotecă, s-au oprit la o cafenea din apropiere. Tot bând cafele și mâncând pișcoturi, tot glumind și vorbind fără încetare, au și uitat de ora închiderii. Un chelner a venit să le atragă discret atenția, apoi ceva mai dur, până când fură gata să fie dați afară.

Plecară de bună voie și ocoliră de câteva ori campusul în plimbări interminabile. Le era așa greu să se despartă!

Dacă Joe ar fi crezut în dragoste la prima vedere, ar fi jurat că se îndrăgostise de Maddy instantaneu. Dar nu era întru totul așa. De fapt, îl cucerise atunci când își dăduse seama că îi vorbea despre ideile sale și despre informatică de mai bine de trei ore, iar ea nu căscase nici măcar o dată.

– De ce nu mi-ai atras atenția? întrebase el atunci.

– Păreai așa de bucuros când vorbeai despre asta… și apoi, aveai un zâmbet de care nu mă puteam sătura, răspunse ea cu o sinceritate absolut dezarmantă.

Fusese începutul dragostei lor. De n-ar fi fost decât ciudatele împrejurări care-i aduseseră împreună și tot ar fi fost ceva extraordinar. De atunci, nu se mai despărțiseră niciodată. Învățau împreună, se distrau împreună și locuiau împreună, în apartamentul unuia dintre ei, pe rând.

Era prima lor dragoste. Era minunat. Nu se certau, nu aveau probleme, ci doar râdeau, se jucau și se iubeau și… mâncau multă pizza rece la masa de prânz.

La sfârșitul semestrului, Joe o ceruse în căsătorie și începură să-și facă planuri de viitor.

– Maddy, Maddy, ce bine ar fi fost ca tatăl tău să fie instalator sau tâmplar! șopti el, revenit la realitate.

Se ridică brusc, puse la loc fotografia și luă cheile. De fapt, nu asta ar fi fost rezolvarea, știa prea bine. Chiar dacă ar fi fost de aceeași condiție, erau diferiți prin altceva. Iar problema lor era ceea ce discutaseră deja la ultima întâlnire: încrederea.

Dar s-au schimbat, s-au schimbat amândoi atât de mult!

Obosit de atâtea gânduri, Joe ieși din nou din casă, trântind ușa în urma lui. În orice caz, era prea târziu pentru a mai da înapoi, acum că se reîntâlniseră. Căsătoria va avea loc peste opt zile, așa că cel mai bun lucru de făcut era să caute mijloacele ca să-i intre din nou în grații și s-o recucerească…

În primul rând, trebuia să pună la punct o stratagemă care să-i asigure intrarea în familia Chandler, acolo unde se afla singura sa aliată; o romantică incurabilă cu mintea ușor plecată, dar cu toate astea singura aliată!

Ajunse la mașină și-și dădu seama că uitase cheile casei. Avea două soluții: fie să plece totuși să mănânce la un fast-food și să se gândească acolo cum avea să intre în casă, fie să se ducă la amabilii săi vecini și să întrebe dacă nu aveau din întâmplare o dublură de la cheile casei Harris.

Mai mult ca sigur că nu aveau, dar măcar era o încercare.

Cu un pas hotărât, Joe traversă peluza care separa cele două locuințe și sări gardul.

Inima îi bătea cu putere; viitorul său putea depinde de ce făcea acum și aici. Va părea ridicol, știa, dar nu avea nimic de pierdut.

„Ce să pierd? Demnitatea, respectul de sine? În fond, astea nu sunt mare lucru!“ își spuse înainte de a apăsa foarte hotărât pe sonerie.

După câteva clipe de așteptare, veni să-i deschidă o fată cu părul castaniu și ochi mari, albaștri. Era cu siguranță Jessie.

Fata îl întâmpină cu un zâmbet silit, părând la fel de bucuroasă de vizita lui, pe cât ar fi fost de aceea a unui vânzător ambulant.

– Ce doriți? întrebă ea.

Își dădu seama că Jessie îl recunoaște, dar că se preface că-l vede pentru prima oară în viață.

– Bună ziua, domnișoară, spuse el, întinzându-i mâna. Sunt Herb Grattling, deputat. Cred că pot conta pe votul dumneavoastră la viitoarele alegeri din noiembrie. Doriți să auziți câteva puncte din programul meu…

– Joe O'Maley!

Jessie se forța să nu râdă, întinzându-i mâna la rândul ei.

– Am greșit că m-am prefăcut că nu vă cunosc, domnule O'Maley. V-am văzut fotografia pe coperta Newsweek. Bună ziua și bine ați venit în Allentown. Dar am uitat să mă prezint. Sunt Jessie Chandler.

– Nu visez? Dumneavoastră sunteți Jessie care a luat locul întâi la patinaj juniori? Cea care lua numai note bune la facultate, cea despre care îi aminteau mereu profesorii lui Maddy, spunându-i că nu e o studentă la fel de bună ca sora ei mai mare?

Jessie respinse acest omagiu cu o strâmbătură comică.

– Maddy vorbește prea mult câteodată, spuse ea, conducându-l în salon. Matthew, iată-l pe domnul O'Maley!

Joe ezita să intre.

Matthew îi ieși însă în întâmpinare, cu mâna întinsă.

– Matthew Garvey. Bună ziua, domnule O'Maley. Încântat să vă cunosc.

– La fel, domnule Garvey, replică Joe cu un surâs amabil.

Apoi se întoarse spre Jessie, care studia cu un mare interes desenul covorului.

– Am venit doar să vă rog să-mi permiteți să dau un telefon. Mi-am încuiat cheile în casă și nu mai pot intra. Vreau să sun la un atelier să mă ajute cineva de acolo. Sper că nu vă deranjează.

– Nu, nu, deloc.

Jessie se așeză pe canapea și le făcu semn celor doi să ia loc.

– Matthew și cu mine pălăvrăgeam în așteptarea lui Maddy, care a ieșit la cumpărături.

Îi zâmbi crispat lui Matthew și continuă:

– Nu cred că va întârzia prea mult.

– Jessie, doar o cunoști. Când ajunge în magazine, nu se mai dă dusă cu una cu două. Îmi pare rău că te rețin aici, ca să-mi ții companie, poate că ai altă treabă și…

Lui Joe i se păru ciudat că cei doi sunt atât de politicoși unul cu altul. Păreau că abia se cunosc, deși, potrivit Almirei, se știau de ani de zile. Atunci ce putea să semnifice această atitudine? Probabil că nu prea se plăceau. Și dacă nu se înghițeau, această răceală era singura cale de a comunica… Sau poate… că era singura cale de a se abține să nu se arunce unul în brațele celuilalt?

Almira Chandler nu-i spusese nimic de felul ăsta; nici măcar nu adusese vorba despre cei doi. Lucru care, așa cum o cunoștea, nu-i putea scăpa. Mai ales dacă ar fi considerat că subiectul e demn de interes pentru scopul pe care și-l propuseseră împreună.

Dar chiar dacă ar fi fost așa, nu ar fi putut să se folosească de această informație.

Oare să încerce s-o recucerească pe Maddy sugerându-i că sora sa, pe care o iubea și o admira atât de mult, era îndrăgostită de logodnicul ei și… sentimentul părea să fie reciproc?

Nu, de o mie de ori nu! Chiar dacă ar fi fost adevărat, nu ar fi folosit o astfel de armă. Maddy trebuia să se întoarcă la el pentru că erau pur și simplu făcuți unul pentru altul, nu din alt motiv.

Ca și cum gândul la ea ar fi fost suficient pentru a o face să apară, pașii fetei se auziră în hol, iar vocea ei răsună veselă.

– Matthew? Te rog să mă scuzi pentru întârziere! Nu știu ce s-a întâmplat cu Allie, a trebuit să trec la amenințări ca s-o fac să se grăbească! Te asigur că...

Ajunsă în pragul sufrageriei, Maddy rămase fără glas.

– Tu… murmură ea printre dinți.

Își reveni însă repede din surpriză și continuă cu un aer foarte natural:

– Îmi pare rău, nu știam că avem musafiri.

– Ți-l prezint pe domnul O'Maley… se grăbi Jessie să intervină. Și-a uitat cheile în casă…

– Adevărat? făcu Maddy cu o naturalețe pe care Joe o admiră sincer. O întâmplare regretabilă, aș putea spune. Jessie, dacă ești atât de amabilă, du-te să vorbești cu doamna Ballantine. Din câte știu, aveam o dublură a cheii casei vecine. Același lucru i se întâmpla și doamnei Harris destul de des. Încântată de cunoștință, domnule O'Maley!

Jessie ieși. Joe profită de acest moment și-i întinse mâna lui Maddy, care se făcu însă că nu vede și se îndreptă, fără să-l bage în seamă, către Matthew.

Îl sărută pe obraz și-i zise cu o voce tandră:

– Bună, dragul meu!

Joe văzu în asta o încurajare. Dacă lui Maddy nu i-ar mai fi păsat de el, nu ar fi făcut efortul de a se preface că nu-l cunoaște. I-ar fi povestit totul lui Matthew – de altfel un tip de treabă, păcat că era obligat să se lupte cu el– și ar fi făcut haz împreună de faptul că ea și regele informaticii au fost cândva prieteni.

Dar ea nu-i povestise nimic despre dragostea lor, nici despre călătoria la Las Vegas. Logodnicul său nu știa nimic despre prima ei iubire. Prima și singura, dacă era să judece după felul în care-l sărutase pe Matthew. Pe obraz. Interesant, nimic de zis. Tot ce spusese Almira Chandler părea exact.

Chiar atunci, bunica Almira cea pusă pe comploturi, pătrunse în încăpere. Lăsă pachetele de cumpărături pe jos și se aruncă veselă pe canapea.

– Bună seara, tuturor. Joe, sunt absolut încântată să te revăd. Te-ai instalat bine, te-ai obișnuit cu noua casă? Cămașa asta, trebuie să-ți spun, îți vine foarte bine. Se potrivește cu ochii tăi. Dar sunt sigură că știai deja. Pun pariu că ai numai cămăși albastre. Ce zi, Doamne Dumnezeule! Nici nu vă puteți imagina câte poți să descoperi în ziua de azi prin magazine! A fost nevoie ca Maddy să mă scoată de acolo cu forța. Poartă cineva măsura treizeci și opt?

– Eu, răspunse Jessie, intrând în cameră cu o cheie în mână și întinzându-i-o lui Joe. De ce?

– Formidabil! răspunse Almira, ridicându-se cu un elan copilăresc și scoțând din ambalaj un neglijeu extravagant.

– Allie… spuse Jessie, făcând un pas înapoi.

– Liniștește-te, draga mea, făcu Almira calmă.

Făcând un semn discret către cei doi bărbați, Allie potrivi lenjeria pe trupul fetei și o privi admirativ.

Jessie era cât pe ce să se sufoce de nervi.

– Ce părere aveți, băieți?

O singură privire către chipul descompus de uimire al lui Matthew îi demonstră lui Joe că Almira era o mare strategă.

– Absolut fascinant, spuse el.

Maddy ridică ochii spre cer.

– Ești gata, Matthew? întrebă ea.

Joe le deplângea sincer pe cele două fete, puse într-o situație atât de dificilă. Cât despre el, situația îl amuza. Salonul familiei Chandler devenise un rai al intrigilor și confuziilor și numai el și Almira cunoșteau scopul adevărat al acestor încurcături.

Matthew tuși semnificativ.

– Da, absolut fermecător, repetă și el, ca un om bine crescut. Almira, întotdeauna ai avut gusturi bune. Sunt gata, Maddy. Mai vrea cineva să ne însoțească?

Nimeni nu-i răspunse, așa că Matthew insistă:

– Dar dacă am merge să cinăm împreună toți cinci?

În ochii Almirei se aprinse o luminiță… diabolică.

– Aș fi foarte fericită să vin cu voi, dar sunt foarte obosită. Am să mănânc un sandviș și mă duc la culcare. Nimic nu vă împiedică însă pe voi patru să mergeți împreună. E o bună ocazie să vă cunoașteți…

– Nu cred că… începu Maddy.

– Mie mi se pare o idee excelentă, spuse Matthew, privind către Joe.

– Eu ar fi trebuit să… se grăbi și Jessie să-și găsească o scuză.

– Eu zic că ar fi foarte bine să mergem, spuse vesel Joe. Mașina mea așteaptă afară. Așa că…

– Dar…

Almira întrerupse la timp protestul lui Maddy.

– Ei bine, iată ce bine s-au aranjat lucrurile! Sper să vă distrați de minune, dragi copii. Și… Joe! Să nu-i lași ocazia lui Matthew să te convingă să-ți investești toți banii în banca lui. Doar jumătate, ne-am înțeles?

Bunica se ridică, își adună de jos pachetele de cumpărături și ieși cu mare viteză din încăpere.

– Bătrână intrigantă, bombăni Maddy în urma ei.

Singurul care o auzi fu Joe, care stătea foarte aproape de ea.

– Mie îmi place foarte mult, șopti el, întinzându-i brațul. Dacă refuzi să mă iei de bărbat, am să-i propun să fugim împreună undeva.

– Excelentă idee! îl felicită Maddy.

Apoi se întoarse cu un aer demn către Matthew.

– Mi-a fost dor de tine, îi spuse cu glas șoptit.

– Și mie mi-a fost dor de tine, dar sunt fericit că tu și Almira v-ați simțit atât de bine împreună.

Joe zâmbi pentru sine.

Asta era discuție de oameni care se iubesc?

Reclamele la mâncare pentru câini erau mult mai entuziaste și mai credibile decât acest schimb de replici.

Maddy și Matthew ieșiră braț la braț, iar Joe se întoarse către Jessie.

– Sper că mă veți ierta pentru astăzi… Ar fi trebuit să vă sun și să anulez întâlnirea stabilită de bunica mea… începu ea.

– Acum, chestia asta nu mai are importanță. De altfel, mă bucur că am plăcerea de a profita de compania dumneavoastră… Sunteți gata să intrați în rol? Amintiți-vă că trebuie să mă cuceriți…

Jessie se opri în capul treptelor.

– Cred că m-ați înțeles greșit, domnule O'Maley!

– Joe.

– Ascultă-mă cu atenție, Joe. Nu mă interesează că ești marele rege al informaticii sau mai știu eu ce! Oricine ai fi, nu mă poți convinge să-ți fac jocul! Mi se pare ciudat și totodată foarte sadic, declară rece fata. Am avertizat-o și pe bunica mea, azi-dimineață, îți spun și ție, acum. Maddy e sora mea și o iubesc. E fericită cu Matthew, așa că ar fi mai bine să vinzi casa aia, să-ți vezi de viața ta și să ne lași în pace.

– Da, sunt foarte fericiți împreună, spuse Joe, privind înspre cei doi. Fericiți… ca doi frați. Sau ca niște… cumnați, să zicem. Nu știu de ce mi-a venit să spun asta… dar cred că se potrivește.

Jessie se înroși.

– Ce vrei să spui?

Fără să aștepte răspuns, fata o luă din loc atât de repede, încât Joe abia reuși s-o prindă din urmă.

– Nu-ți mai da cu părerea despre familia asta. Nu știi nimic despre ea! continuă ea, nervoasă.

– Nu știu nimic? Așa crezi? Eu cred altceva. Cred că sunt un fel de trimis divin, singurul capabil să vă scape din situația asta tâmpită în care ați ajuns fără să vă dați seama.

– N-am s-o fac să sufere pe sora mea.

– Dar nu-ți cere nimeni așa ceva. Nici eu, nici Almira.

– În cazul ăsta, ce aștepți de la mine?

Joe zâmbi, fericit că reușise să câștige această confruntare. Și asta fără ajutorul complicei sale!

– Nimic altceva decât să-mi zâmbești din când în când și să-mi permiți să-ți răspund în același fel. Și… am mai putea să ne șoptim câte ceva, nimic important, doar așa… ca să vedem ce reacție va avea draga ta surioară… Vom vedea dacă va rămâne la fel de senină sau dacă… va voi să mă ucidă… din priviri.

– Și dacă privirea ei îți va spune că te urăște? Ce concluzie ai să tragi de aici?

– Vom afla că încă mă iubește. Și sper că asta va fi suficient ca să-ți aducă liniștea sufletească și să te convingă să mă ajuți în continuare. Mâine, de exemplu, ai putea să-mi faci o vizită și să mă ajuți să aleg un material pentru perdele… să zicem.

Jessie căzu pe gânduri.

Îi privi pe cei doi.

Maddy și Matthew mergeau alături, dar fără să se țină de mână. Ce se întâmpla? Oare Maddy regreta hotărârea luat
ă? Dar Matthew?

Argumentele lui Joe puteau fi convingătoare. Mai ales că veneau în întâmpinarea dorințelor și speranțelor sale în privința lui Matthew.

– Să zicem că am să-ți dau câteva sfaturi despre cum să-ți aranjezi mobilierul. E mai plauzibil, răspunse ea.

Joe o luă pe după umeri și o strânse afectuos la piept.

– Ești o fată extraordinară, Jessie. Sunt foarte fericit că am să-ți fiu cumnat.

– Tu nu renunți niciodată, Joe?

– Nu, și asta e calitatea care m-a ajutat să ajung celebrul domn O'Maley și să apar pe coperta revistei Newsweek.

Ajunseră la mașină.

– Crezi că aș îndrăzni prea mult dacă te-aș ruga, mâine, să-mi prepari o porție de scoici? Și încă ceva… eu sunt cam mofturos… va trebui să mă rogi foarte frumos să le și mănânc…

Jessie izbucni în râs.

Auzind-o râzând, Maddy se întunecă.

Joe deschise ușa și o lăsă pe Jessie să intre în mașină.

Seara se anunța foarte amuzantă.

Capitolul 7

„Dacă mai zâmbește o singură dată, mă ridic de la masă și plec“ se gândi Maddy, aruncând cu zgomot furculița în farfurie. „Și Jessie asta… cum o putea să râdă așa, prostește? De fiecare dată când Joe deschide gura, începe să gângurească de parcă ar fi o porumbiță!“

Nu-i venea să-și creadă ochilor! Jessie nu râdea niciodată așa.

Cel puțin nu o auzise râzând astfel la nici o glumă, a nimănui!

Părea însă că se amuză într-adevăr copios. La fel și Matthew. Una peste alta, toată lumea se distra de minune, în afară de ea, care avea o poftă nebună să-i lase singuri sau… să-i strîngă de gât.

Cum naiba li se părea atât de distractiv să vorbească despre megabiți? Ce poate fi amuzant? E doar un limbaj tehnic, așa ceva nu te poate face nici să zâmbești. Ei una, așa i se părea.

Nu era o profană în materie de calculatoare, folosea și ea așa ceva ca să-și păstreze în ordine rețetele sau să caute pe net site-uri de grădinărit.

Dar pentru ea calculatorul era foarte asemănător cu mașinile: atâta vreme cât funcționa corespunzător, nu simțea nevoia să afle ce are înăuntru.

Cât despre conversația referitoare la taxe, impozite, valori mobile și imobile, pe care o întreținea cu atâta succes Matthew… din partea ei era mai util să discute despre fizica cuantică.

Nu era făcută să fie soția unui informatician, era clar. Dar în același timp, trebuia să recunoască sincer, nu se vedea nici în rolul de nevastă de bancher. Era destul de trist, concluzionă ea.

Cu un oftat adânc, încercă să intre și ea în atmosferă. O privi pe Jessie pe sub gene. Sora ei părea într-adevăr fericită. Cei doi bărbați îi acordau maxima lor atenție, îi aprobau cu entuziasm fiecare remarcă, o ascultau fascinați…

În schimb, pe ea o ignorau. Iar asta, se gândi ea era un gest cel puțin nepoliticos, ca să nu spună mai mult.

Și toate astea din pricina lui Joe. El era cel care lansa subiectele de discuție, și, din nefericire, nici nu propunea nimic care să prezinte un cât de mic interes pentru ea… Pe ea o interesau alte lucruri, nu felul în care funcționa un calculator.

Mai mult, bănuia că Joe știa foarte bine asta.

Și acționa astfel deplin conștient de faptul că Maddy nu era deloc interesată de aceste lucruri. O cunoștea foarte bine doar!

Îi venea să-l taie bucăți! Și nici Matthew nu se lăsa mai prejos! Era atât de amabil cu Joe, încât părea că se cunosc dintotdeauna. De acord, Joe O'Maley nu era vreun fitecine, dar… Avea probabil mulți bani, poate că avea de gând să-i pună la bancă, de ce nu chiar la banca lui…

Și Jessie… se purta atât de diferit… era de nerecunoscut… Parcă ar fi luat cine știe ce drog. Ca și cum râsul ei prostesc și fără sens nu ar fi fost de-ajuns, își mai și mângâia părul sau bătea din gene languros ori de câte ori Joe îi spunea ceva.

Maddy chemă chelnerul și-i ceru o prăjitură cu ciocolată. Când acesta i-o aduse, Jessie făcu ochii mari și-i spuse cu reproș:

– Doar nu ai de gând să mănânci așa ceva!

Evident. O ignorase toată seara și acum își amintise de ea doar ca să-i atragă atenția că face ceva greșit.

– Nu, Jessie, nu am de gând s-o mănânc. Am comandat-o doar ca să am și eu cu cine vorbi!

Matthew își puse brațul pe scaunul fetei:

– Te-am ignorat toată seara, nu?

– Ce mai contează? Doar nu avem mereu plăcerea să luăm masa cu marele Joe O'Maley!

Maddy îi zâmbi lui Joe.

– Vezi tu, eu nu fac parte din aceeași specie cu Matthew și Jessie. Pe mine mă interesează subiecte mult mai prozaice, ca grădinăritul de exemplu.

Joe își ceru scuze că o exclusese „fără voie“ din discuție. Cât despre grădinărit, găsea că subiectul este fascinant.

– Mie nu-mi place grădinăritul, interveni Jessie. Este plictisitor și enervant. De ce să faci cu mâna ta niște lucruri așa murdare, când există oameni care pot să-ți facă o grădină de vis în câteva săptămâni?

– Păi tocmai asta e plăcerea, să faci asta chiar tu… încercă Maddy să-și demonstreze punctual de vedere.

Era evident enervată și explicația fusese rostită sacadat, ca o amenințare.

Joe zâmbi și spuse:

– Sper să nu mai am ocazia să te enervez și altădată. Mi-a fost de-ajuns, mi s-a făcut deja frică.

Îi făcu un semn lui Matthew și continuă:

– Ai grijă cu ea…

– O să mă feresc de subiectele plictisitoare…

Toată lumea izbucni în râs, cu excepția lui Maddy, desigur.

Era incredibil. Nu numai că se distraseră fără să încerce măcar o dată s-o atragă și pe ea în discuție, ceea ce era deja inacceptabil, acum iată că începuseră să și râdă de ea fără nici o jenă.

– Îmi pare rău, nu vreau să vă stric seara, spuse ea când îl văzu pe Joe luând o înghițitură de șerbet din linguriță pe care i-o întindea Jessie, dar Allie m-a epuizat psihic astăzi. Mă doare capul îngrozitor.

– Și ai și o pată roșie pe gât, interveni serviabil Joe. Din fericire, nu ai băut nimic și ai putea să iei un antihistaminic. Ți se întâmplă des?

„Numai când te văd pe tine“, zise ea în gând.

– Doamna Ballantine crede că e o reacție alergică la materialul rochiei de mireasă, explică ea cu voce tare. Ceva trecător.

Matthew privi curios de la Maddy la Joe. Ce naiba se petrecea aici? Maddy nu se purta niciodată urât și niciodată nu fusese așa posomorâtă, de când o știa. Și Dumnezeu îi era martor că încercase în mai multe rânduri s-o atragă în conversație. Degeaba.

De vină era probabil durerea asta de cap. Sau poate că nu-l plăcea pe Joe. Asta ar fi fost ciudat, pentru că băiatul ăsta era chiar simpatic. Prietenos, deschis, amuzant… ce mai, un conviv ideal. Și părea că o apreciază foarte mult pe Jessie. Cu atât mai bine. Era și cazul ca fata asta să mai uite de lucru și să se dedice și altcuiva în afară de fabrică.

Lui Matthew i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine. Cu toate că îl atrăgea și într-o vreme chiar se gândise serios la ea ca la o posibilă parteneră, i se părea că sunt prea diferiți. Ea era o femeie de carieră, iar el își dorea o familie.

– Haide, Maddy, se hotărî el. Cred că ai nevoie să te odihnești un pic.

Joe și Jessie îi urmară.

– Vă conducem acasă, apoi Jessie va veni până la mine. Mi-a promis că mă ajută să-mi aranjez mobila, zise Joe, luând-o pe mână pe sora lui Maddy.

– Să ne înțelegem, răspunse Jessie cu un ton lejer, eu am să-ți dau câteva sugestii. Tu vei fi cel care mută mobila.

Încă o dată, Maddy fu singura care nu găsi că gluma fusese amuzantă.

Chipul palid al lui Maddy la despărțire îl făcu pe Joe să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe.

Ajunse acasă împreună cu sora lui Maddy…

Jessie îl ajutase într-adevăr să aranjeze mobila, spunându-i că obosise să tot mintă, apoi o conduse acasă.

În loc să se întoarcă în vila lui, se îndreptă către grădina din spatele locuinței Chandler.

De ce? Nici el nu știa prea bine. Poate că nu voia decât să privească la fereastra iubitei lui, ca un romantic adolescent îndrăgostit.

Astăzi o supărase pe Maddy, și făcuse asta intenționat. Se comportase ca un nemernic. Avea dreptate Ryan să-l numească astfel. Degeaba susținuse sus și tare că făcea toate astea doar pentru ea, că nu era fericită cu Matthew Garvey… astăzi nu făcuse altceva decât s-o rănească.

Matthew era un tip de treabă; un pic cam scorțos, dar un tip cumsecade, care părea să țină la ea cu adevărat.

Totuși, nu o iubea. Se vedea clar, din felul în care o privea. Niciodată nu simțise în privirea lui focul dragostei, ci numai o scânteie de prietenie. O prietenie adevărată și probabil durabilă, dar nu mai mult decât o prietenie.

Matthew Garvey nu avea un temperament pasional; cel puțin în ce o privea pe Maddy. Ceea ce simțea pentru ea era respect, admirație, plăcerea de a împărtăși cu cineva interesele sale.

Nimic de zis, toate astea erau bune…

Dar iubirea? Pasiunea? Fără asta, viața lor ar fi fost atât de banală! Puțină tandrețe, săruturi platonice, două paturi identice, dar separate, și supă de praz la prânz. Plictiseală de moarte!

O astfel de viață părea fadă pe lângă cea pe care ar fi avut-o ei doi. S-ar fi certat, desigur, dar s-ar fi iubit la nebunie. Și nu s-ar fi plictisit niciodată!

Bun. Își lămurise ce avea împotriva acestei căsătorii; mai rămânea s-o convingă și pe Maddy.

– Cine e acolo?

Joe ridică fruntea și zări chipul lui Maddy la fereastră.

Purta o pijama din bumbac albastru cu desene cu pisici persane, avea părul desfăcut, iar de sub pantalonul destul de lung i se zăreau unghiile date cu ojă roșie. Era pur și simplu delicioasă.

Joe ieși din umbră.

– Eu sunt. Mă crezi sau nu, am ieșit în grădină ca să mă ocup puțin de plante. E adevărat că am nimerit în grădina ta, dar intenția mea era lăudabilă.

Maddy oftă, resemnată.

– Iar tu?

Joe se feri, ca și cum Maddy era gata să-i dea cu ceva în cap.

– Nu se poate spune că m-ai întâmpinat cu mare entuziasm.

– Bietul de tine!

După aceste cuvinte, nemaigăsind nimic de spus, Maddy îi întoarse spatele, gata să intre înapoi în cameră.

Deodată, îi simți brațele pe umeri. Evident, venise după ea!

– Joe, zise ea fără să se întoarcă, te rog să ieși din camera asta și din viața mea. Pentru totdeauna.

– Dar de-abia am intrat.

Maddy încercă să scape de îmbrățișare, se întoarse și-l privi cu o expresie enervată. Ochii ei exprimau limpede mânie.

– Adevărat. Ce noroc pe mine! Trebuie să-ți spun că scenele de astă-seară m-au impresionat la culme. Un joc actoricesc foarte reușit. Ați merita Oscarul! Și tu, și draga mea soră. Ați fost pur și simplu remarcabili.

– Am exagerat, nu? Mă gândeam eu!

Își luă celebra lui expresie, pe jumătate confuză, pe jumătate satisfăcută, care era răsplătită de obicei de Maddy cu un surâs și un sărut.

Dar nu obținu nimic.

– Voiam să te fac geloasă, Maddy, nu să te supăr.

Maddy îl privi în ochi.

– Nu m-ai făcut să sufăr, Joe, pentru că îmi ești indiferent. Dar te-ai folosit de Jessie, și asta m-a durut. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar putea să-mi facă așa ceva.

– A fost ideea mea, Maddy, nu a ei. Cred că vodca pe care a băut-o a ajutat-o să intre în rol așa cum trebuia. Dar nu trebuie să i-o iei în nume de rău. Nu a făcut decât să ajute un biet suflet care se stinge de iubire.

– Nici că aș fi găsit o mai bună descriere pentru tine…

Maddy se apropie și întrebă fără să-l privească:

– Jessie crede cu adevărat că noi doi am mai putea fi împreună?

Se aflau chiar în camera unde, pe lunga masă acoperită cu in alb, se aflau așezate cadourile de nuntă. Joe luă un sfeșnic și-l cântări în palmă.

– Nu știu ce să-ți răspund. Cred că ar trebui s-o întrebi pe ea.

Maddy își mușcă buzele.

– Credeam că se bucură pentru mine. Nici un moment nu m-a lăsat să înțeleg că nu crede în relația mea cu Matthew.

– Sigur că da, cum ar fi putut? Sunteți așa de … asortați, nu? Dar pasiunea? Inima care bate înnebunită de dragoste? Dorința de a fi mereu alături de celălalt? Imposibilitatea de a concepe viața fără el? În fine, cred că știi despre ce e vorba, doar am trăit toate astea împreună… Voi doi vă potriviți, dar asta e tot! Doar atât! Mi se pare destul de trist! Sincer să fiu, prefer oricând pasiunea dintre noi, cu certurile de rigoare!

Maddy îi luă din mână sfeșnicul și-l puse la loc pe masă.

– Nu e cum crezi tu, Joe. De fapt, între noi era doar o atracție… foarte mare, e drept, dar care nu putea să dureze. Cum aș fi putut trăi alături de cineva care ia decizii fără să mă consulte, care minte și care nu are încredere în mine? Cu toată pasiunea noastră fantastică, vezi bine că am stat despărțiți un an și jumătate!

– Iar începem…murmură el.

Strânse pumnii.

– Doamne, ce n-aș da să putem da timpul înapoi!

– Ai face altfel?

Joe se gândi o clipă, apoi răspunse cu sinceritate:

– Nu. Pentru că și eu am suferit îngrozitor că nu ai avut încredere în proiectul meu și al lui Larry. Eram așa sigur pe mine! Și-mi spuneam că după căsătoria noastră totul se va aranja de la sine.

– Dar ai refuzat categoric să primești vreun ban de la ai mei! Mai mult, nici eu nu aveam voie să-i folosesc.

– Așa e, recunoscu Joe. Nu puteam accepta bani de la un Chandler. Deși mi-ar fi prins așa bine la început!

Întoarsă cu spatele, Maddy căuta să ascundă slăbiciunea care o împiedica să respire.

Gândurile îi zburau fără voie la tot felul de lucruri…

Se întreba dacă buzele lui au același gust.

– Atunci, de ce ai refuzat?

El zâmbi cu tristețe.

– Nu înțelegi nici acum? Am vrut să reușesc singur, prin forțe proprii. Am luptat și am reușit! Viața mea e un lung șir de bătălii.

– A mea, dimpotrivă! zise Maddy, cuprinzând cu privirea camera în care se aflau, simbol al vieții ei confortabile și liniștite. Suntem foarte diferiți, Joe. Iar ce e mai rău e că tu aparții speciei de oameni care au inventat caruselul.

Joe ridică ochii spre cer.

– Nu înțeleg…

Maddy se îndreptă către o măsuță plină de cadouri.

– Știu că poate părea simplist, dar, de când ne-am despărțit, m-am tot gândit… la tot felul de lucruri, printre care și faptul că oamenii se pot foarte bine împărți în două categorii: cei cărora le place să se dea cu în carusel și restul.

Maddy se plimba prin cameră gesticulând, în încercarea de a-și explica cât mai bine ideile.

Joe o urma fidel, pas cu pas.

Trecu pe lângă măsuța plină de cadouri…

El nu apucase să-i ofere darul de nuntă, se gândi cu inima grea. Îi era greu și încerca să amâne acest moment. Ideea că Maddy avea să împartă casa cu Matthew îi făcea rău…

– Mie îmi place în carusel. Mereu mi-a plăcut, răspunse el după o scurtă pauză.

Maddy zâmbi melancolic.

– Bineînțeles. Tu aparții genului de oameni care nu se gândesc decât la viteză, care cred că e amuzant și palpitant să faci o astfel de excursie și care nici măcar nu bănuiesc că s-ar putea întâmpla un accident. Eu fac parte din categoria de oameni care cred că e suficient să se urce în mașinăria aia ca să sară de pe șine.

– E puțin cam radicală viziunea ta, nu crezi? Împarți oamenii în două categorii, în alb și negru…

Se apropie încetul cu încetul de ea… Ajunse la doar câțiva pași distanță.

– Și e destul de trist că gândești așa. Acum înțeleg de ce l-ai preferat pe Matthew! Pentru că ești convinsă că nu se va abate niciodată de la drumul sigur și cunoscut pe care l-ați ales împreună. Și probabil tot ăsta e motivul pentru care s-a hotărât să te ia de nevastă. Vreau să spun, te rog să mă crezi că nu vreau să te jignesc, nu prea există nimic serios între voi. Dacă vă vede cineva care nu vă cunoaște, crede că sunteți un cuplu căsătorit de ani de zile și că v-ați cam săturat unul de altul.

Maddy își adună puterile și-l înfruntă:

– Te înșeli, Joe O'Maley! Află că am făcut dragoste cu Matthew în fiecare noapte săptămâna asta.

– În afară de seara de azi, îndrăzni Joe.

Fără să știe de ce, se simțea din ce în ce mai bine. Luând în considerare felul în care decurgea discuția, Joe se gândi că, în ciuda aparențelor, șansele sale au rămas intacte. Acum, i se ofereau două interpretări posibile. Ori era cel mai optimist om de pe planetă, ori nu reușise să înțeleagă nimic din viață până la vârsta asta.

– Și în afară de cea de ieri, adăugă el. Și chiar cea de alaltăieri. De fapt, poate că nu ați făcut dragoste niciodată.

– Te rog să taci!

Maddy regretă amarnic că avusese proasta inspirație să-l implice pe Matthew într-o dispută cu fostul său iubit.

– Bine, să schimbăm subiectul. Despre ce să mai vorbim? Am găsit! replică vesel Joe.

Maddy îl privi, încercând să ghicească ce avea să mai scornească de data asta.

– Uite la ce m-am gândit! Chiar dacă nu ai urcat niciodată într-un carusel, trebuie să fi fost totuși la vreun bâlci. Altfel, de unde naiba ai aversiunea asta?

Maddy se repezi să-i smulgă vaza din mâini.

– Este un Nove autentic, îl am de la mătușa Harriet și valorează o avere. Asta pentru cultura ta generală.

– Nici nu mă îndoiesc.

Ochii albaștri ai lui Joe se aprinseră malițios.

– Dar ce i-ai făcut bietei femei de a găsit o astfel răzbunare?

Maddy era gata să izbucnească în râs, dar se stăpâni.

– Nu știu, zise ea după o scurtă pauză. Credeam că sunt preferata ei. Dar se pare că am trăit în ignoranță.

Joe ridică din nou vasul.

– Ai putea să-ți ții în el floricele.

– E o idee. Eu mă gândeam să i-l dăruiesc lui Allie, dar a amenințat că mă dezmoștenește.

– Bunica ta e o femeie formidabilă…

Abia pronunță aceste vorbe, că imediat regretă. Instananeu, realiză că vraja dintre ei se destrămase.

– Nu avea nici un drept să se amestece în viața mea și să ia legătura cu tine! exclamă ea. Iar tu nu ar fi trebuit să te iei după ea. Mă voi căsători cu Matthew și asta nu se poate schimba.

– O, câte supe plictisitoare veți mânca împreună, șopti el.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Vorbeam singur.

Ezită, căutând o formulă politicoasă cu care să-și ia la revedere.

– … am să mă întorc acasă. Mâine îmi sosește și restul echipamentului tehnic și instalarea îmi va ocupa toată ziua.

– Tu și jucăriile tale! făcu Maddy cu un surâs trist. Măcar acum ai un birou circular, așa cum visai?

– L-am făcut de comandă, anul trecut. Mă mir că ți-ai adus aminte de asta. Te băteam la cap cu atât de multe vise…

– Îmi amintesc totul, Joe, nu numai asta.

Maddy se îndreptă către ușă, obligându-l s-o urmeze.

– Și, mai nou, am și eu dorințele și visurile mele, adăugă ea.

El îi luă mâna și o mângâie ușor.

– Visuri din care eu sunt alungat…

– Dar în care erai prezent altădată, suspină ea.

– Ce poveste tristă! Unde sunt sfârșiturile fericite de altădată?

Îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul cu un oftat.

– Dar nu vreau să renunț, Maddy. Am putea fi fericiți împreună, știi foarte bine. Totul e să-mi mai acorzi o șansă. E imposibil ca stupidul meu orgoliu să fi distrus totul.

– Orgoliul tău, orgoliul meu… Ce importanță mai are? Am crezut că te iubesc, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Nici măcar nu mai știu ce înseamnă iubirea. Știu doar că, pentru prima dată în viață, am ales ca interesul meu să primeze. Sunt fericită, Joe. Sau cel puțin eram, înainte ca tu să apari. Trebuie să dispari din viața mea, să te întorci de unde ai venit și să mă lași să urmez calea pe care mi-am ales-o. Cred că e cea mai bună soluție pentru mine.

– Dar pentru Matthew? La el nu te gândești? Știe că nu-l iubești?

Maddy nu putea minți. Nu acum. Așa că evită să răspundă.

– Întoarce-te acasă, Joe. E deja târziu.

El o privi și-i ghici în ochi tristețea. Acum un an și jumătate o rănise… Acum, iată că făcea același lucru. Ar fi vrut s-o poată lua în brațe, s-o strângă tare, s-o sărute. Ar fi vrut s-o poată proteja, să-i spună că nu o va mai face niciodată să sufere…

Dar se mulțumi s-o mângâie pe obraz, apoi ieși în noaptea de afară.

Capitolul 8

– Mâncărimile astea sunt doar niște semnale de alarmă. Nu par să fie grave.

Maddy își trase la loc tricoul. Se hotărâse în sfârșit să se ducă la doctor, adică la Linda Garvey, sora lui Matthew.

Schiță un zâmbet nesigur.

– Ar trebui să mă bucur că nu sunt în fază terminală.

– Văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului. Dar cum reacționezi la antihistaminice?

Maddy coborî de pe masa de examinare, blestemându-l în gând pe Joe. Dacă nu s-ar fi mutat alături de ei, dacă nu ar fi flirtat cu Jessie, dacă nu ar fi venit după ea s-o convingă că avusese dreptate…

– Pe la ora trei dimineața mă apucase o mâncărime de-mi venea să folosesc șmirghelul ca să mă scarpin.

Linda ridică ochii de pe rețetă.

– Cred că ar fi un tratament cam radical. Am să-ți prescriu un unguent foarte bun, care ar trebui să-ți calmeze mâncărimile. Și niște pastile. Dacă în douăzeci și patru de ore nu te simți mai bine, caută-mă din nou, chiar și acasă dacă nu am program de consultații. Ai numărul, da? Maddy!

– Da?

Linda îi făcu semn să se așeze, apoi își trase un taburet în fața ei.

– Ce se întâmplă cu tine?

Maddy evită s-o privească în ochi. Semănau atât de mult cu cei ai lui Matthew!

– Ce se întâmplă? Ca să fiu sinceră, nu prea știu. Urmează să mă căsătoresc săptămâna viitoare și mai sunt atâtea de făcut… de aranjat cu florăriile, de vorbit cu fotograful… Toată agitația asta mă stresează.

– Sunt sigură că mai sunt încă multe de făcut. De vreme ce nu am trecut încă prin asta, trebuie să recunosc că nu m-am gândit la acest aspect al problemei. Dar mai e ceva, Maddy, sunt sigură. Matthew spune că toate pregătirile merg foarte bine. Atunci, ce te frământă cu adevărat?

Maddy se scărpină pe braț.

Cu un an și jumătate în urmă, se aflau în aceeași situație. Nici atunci, nici acum, Maddy nu-i povestise despre Joe.

– Singurul lucru care mă îngrijorează sunt chiar mâncărimile astea. Nu mă lasă să dorm și, orice aș face, continuă să se extindă. Când stau întinsă în pat, par să se

calmeze. Imediat ce mă ridic însă, revin. Azi-dimineață, când mă uitam în oglindă, m-am trezit cu sute de pete mici și roșii pe față! Cred că e suficient ca să înnebunești!

– Și inversul este valabil. Starea ta de nervozitate poate provoca mâncărimile. Și să nu-mi spui că ai alergie la materialul pentru rochia de mireasă. Vreau să știu motivul acestei alergii.

Maddy se încruntă.

– Puțin mai devreme mi-ai spus că nu e nimic grav!

– Nici nu e. Mâncărimile trădează însă o stare de nesiguranță interioară.

– Înțeleg, răspunse Maddy, oftând.

Deodată, își dădu seama cu groază că-și trasase pe pulpa piciorului descoperit de bermude cele trei litere ale numelui lui Joe. Urmele roșii se zăreau limpede pe pielea ei albă.

Linda îi urmări privirea și zări urmele. Se încruntă. Maddy se ridică în grabă și se îndreptă către ușă, bâlbâindu-se:

– Trebuie să plec. Am întâlnire cu…

Dar dacă Linda avea aceiași ochi ca ai lui Matthew, nu moștenise și aceeași fire blândă. Arătând poruncitor cu degetul către scaun, îi ordonă viitoarei cumnate să se așeze.

Maddy ascultă.

– Doar nu ai de gând să mă ții prizonieră până îmi smulgi o mărturisire, nu? Hmm… se pare că da. Dar nu uita de obligația de a păstra confidențialitatea, Linda. Nu ai dreptul să repeți ce-ți voi spune acum, în calitate de pacient.

– E un pasaj foarte important din jurământul lui Hipocrate… îl reţin foarte bine. Şi acum, Maddy, trebuie să-mi spui ce se petrece. Cine e Joe?

Maddy începu să plângă.

– Ah, Linda, totul e aiurea. Uită-te la mine! Nu am mai dormit de două nopţi, mănânc atât de mult încât nu am să mai încap în rochia de mireasă şi sunt plină de pete…

Linda aşteptă să termine, apoi se ridică şi-i aduse un pachet de şerveţele ca să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi.

– E un început… Continuă! Cred că tot nu-mi spui totul. Cine e Joe?

– Nu pot să-ţi spun despre el. Eşti sora lui Matthew şi…

Linda o privi grav.

– Înţeleg… a apărut altcineva.

– Nu! protestă violent Maddy. În fine, e cineva din trecut, dar nu mai contează în viaţa mea astăzi. Doar că… a cumpărat casa vecină… şi… Linda, e absolut groaznic, îmi tulbură din nou viaţa, reuşi Maddy să explice printre suspine. Crede că ar trebui să mă căsătoresc cu el şi nu cu Matthew! Şi Allie… Allie spune, ah, o cunoşti doar, Linda.

Maddy o privi implorând ajutor.

– Ce să mă fac?

Prima reacţie a Lindei fu să se gândească la fratele ei şi la suferinţa lui.

Dar reuşi să alunge acest gând. Maddy îi era pacientă şi trebuia să analizeze cu obiectivitate mărturisirile ei.

În plus, Maddy era o ființă pe care nu te puteai supăra. Era ca și cum te-ai fi supărat pe o floare pentru că voia să înflorească. Maddy era… Maddy. O fată simplă, sinceră, simpatică, cinstită, adorabilă. Era dintre cele mai bune ființe de pe pământ. Mai mult, era sigură că Maddy nu ar fi făcut pe nimeni să sufere intenționat; mai degrabă și-ar fi tăiat o mână… sau s-ar fi acoperit de pete din cap până în picioare.

– Vrei să-ți spun părerea mea? Dar cred că deja o știi…

– Te înșeli, Linda, mâncărimile au început cu cel puțin o oră înainte de apariția lui Joe.

– O oră? Și ce făceai atunci?

– Îmi probam rochia de mireasă.

– Și?

– M-am gândit la prima mea toaletă de mireasă și la cum l-am părăsit pe Joe în Las Vegas, în fața capelei unde trebuia să ne căsătorim acum un an și jumătate.

O privi pe Linda.

– Matthew nu știe povestea asta. De fapt, n-o știe nimeni, în afară de Allie, Jessie și Ryan.

Pentru o clipă, Linda regretă că nu se făcuse astronaut, așa cum își dorise cândva. Era o meserie cu mult mai simplă. Cel puțin nu ar fi fost obligată să stea și s-o asculte pe logodnica fratelui său povestindu-i cum își abandonase primul iubit în fața altarului… Bănuia că povestea avea să se repete…

Rupse rețeta, luă o altă filă și scrise o nouă prescripție.

– Uită de unguent. Am să-ți dau un antihistaminic mai puternic și un calmant ușor. Draga mea Maddy, nu cred că ai

de ales. Ori îi povestești totul lui Matthew, ori vei continua să te scarpini toată viața.

– Dar… după ce ne vom căsători… începu Maddy.

Se opri, uimită.

– Nu e nici o altă scăpare?

Linda o îmbrățișă.

– Nu mai plânge, Maddy. Tot ce trebuie să faci este să te eliberezi, să vorbești despre problema care te apasă. Secretul îți dă un sentiment de vinovăție și de asta te-ai îmbolnăvit. Atâta vreme cât nu vei rezolva aceste probleme, nimic altceva nu te poate ajuta. În ciuda progreselor făcute, medicina nu a reușit încă să rezolve problemele de conștiință.

– Alo, Larry, tu ești? Laudă-mă, încurajează-mă, spune-mi ceva care să mă facă să mă simt mai bine, te rog. Adu-mi aminte că întotdeauna mi-a fost milă de animale, că nu-mi stă în caracter să fac pe cineva să sufere, că nu support să văd o femeie plângând… orice…

La capătul celălalt al firului se auzi vocea autoritară a lui Larry:

– Ce naiba ți s-a întâmplat?

Joe se așeză pe șezlong și-mi mută mobilul de la o ureche la alta.

– Nu știu. Am cumpărat casa vecină cu reședința Chandler și prin urmare locuiesc alături de Maddy… La început, părea o idee bună. Era un bun pretext să reluăm legătura… dar acum nu mi se mai pare la fel…

– Știu, știu. E un gest stupid, dar e în genul tău. Altceva?

– Crezi că nu-i de ajuns? Bine… se mărită săptămâna viitoare.

Dacă trebuia să-i spui lui Larry o veste despre care bănuiai că avea să-l lase cu gura căscată, era mai bine să-ți iei măsuri de precauție. Joe îndepărtă telefonul de la ureche.

Reacția lui Larry fu cea așteptată.

– Vrei să spui că ai aruncat pe fereastră o grămadă de bani doar ca să fii vecin cu fata care ți-a distrus viața? Am priceput bine?

Un scurt moment de tăcere urmă acestei explozii de sinceră enervare. Apoi, Larry reluă cu un ton ceva mai calm:

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că sunt un optimist fără leac? sugeră Joe. Îmi închipuiam că nu trebuie decât s-o privesc în ochi o singură dată, pentru ca să renunțe la tot și să se întoarcă la mine. Dar mă urăște, Larry! Simpla mea vedere o umple de bube! Îți dai seama? Sunt îndrăgostit de o femeie care e alergică la mine. Haide, zi-mi ceva drăguț! Nu mai am o clipă de liniște, viața mea e dată peste cap!

– Văd. Dar am o soluție… Două săptămâni petrecute într-o cameră capitonată într-o clinică bună te vor face să te simți mai bine.

– Văd că nu prea o placi pe Maddy.

– Dimpotrivă, îmi place foarte mult, răspunse Larry după câteva momente. Cum să n-o placi? E blândă, dulce, drăguță și, până să te lase în Las Vegas, credeam că e un înger trimis

de Dumnezeu ca să te aibă în pază. Ia adu-ți aminte! Te băteam la cap de doi ani să începem afacerea... și tu, nimic! Până nu ai realizat că trebuie să ai banii tăi ca să te poți căsători cu Maddy, nu te-ai hotărât să ne apucăm de treabă. Așa că fără Maddy nu am fi reușit. Bineînțeles că îmi place de ea. Ce nu-mi place, e felul în care te-a părăsit…

Joe căzu pe gânduri.

– Ce mă fac, Larry? întrebă el deodată. Când am pierdut-o prima dată, am fost distrus. Nu am să supraviețuiesc unei noi despărțiri…

– Nu poate fi o despărțire, de vreme ce nu sunteți împreună. Dacă îl iubește pe viitorul ei soț, nu ai nici un drept să-i strici fericirea.

– Dacă îl iubește, desigur că nu…

Își îndreptă privirea către casa vecină. Maddy nu era acasă, o văzuse plecând cu mașina acum o jumătate de oră, dar simpla vedere a ferestrelor camerei sale îl făcea să se simtă mai bine.

– Doar că eu nu cred că-l iubește, reluă el. Nu e îndrăgostită de el, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

– Ah! Dar dacă doar ți se pare?

Câteodată, Joe era foarte mulțumit că Larry era mai mare decât el. Avea patruzeci și unu de ani și, în ciuda idelor trăsnite pe care le avea câteodată, Larry era mai înțelept, mai echilibrat și mai calculat decât Joe. Îl încuraja să-și urmeze ambițiile, dar îl sfătuia întotdeauna să fie ceva mai rațional, împiedicându-l s-o ia cu adevărat razna.

În alte momente însă, cum se întâmpla acum, maturitatea lui Larry îl enerva. I se părea că Larry profită de diferența de vârstă ca să se erijeze în rolul de tată. Nu-i plăcea deloc senzația că i se face morală.

– Nu vreau să facă o greșeală care să ruineze trei vieți, insistă el.

– Destul cu tâmpeniile, Joe. Zi-mi mai bine cum ajung la tine.

– Nu te-am sunat ca să vii aici și să-mi porți de grijă. Pot să mă descurc și singur, crede-mă.

– Atunci, de ce m-ai sunat?

Joe tăcu.

Cu Larry nu-i mergea. Îl cunoștea prea bine.

Așa că renunță la orice mândrie și recunoscu că avea nevoie de el.

– O iei către nord-est și… începu el să-i explice drumul.

***

Pe la prânz, sosi mâncarea. Jessie și Ryan se așezară la lunga masă de consiliu, în fața farfuriilor cu hamburgeri și cartofi prăjiți. De opt ore munceau continuu și nu apucaseră încă să mănânce. În schimb, băuseră litri de cafea. Se hotărâseră să mănânce de prânz, apoi să rămână să lucreze în continuare, până la ora șase după-amiază sau chiar mai târziu,

dacă era nevoie. Era stilul lor obișnuit de lucru. Ryan și Jessie erau total dedicați afacerii de familie.

Tot ronțăind, Jessie privea foile risipite pe masă.

– Cred că ar fi timpul să răspunzi mesajelor primite… Melissa, Joanne, Beth, Missy… din nou Melissa… E aceeași? Nu, numărul e diferit. Althea… Ce or vrea?

Ryan presără puțină sare pe un hamburger.

– Vor să știe cine o să mă însoțească la nunta lui Maddy, dacă am deja o parteneră cu care să mă duc. Și doar îi spusesem Jannei să le explice că am să apar singur… Bun, în privința contractului Fuller…

– Ce idiot! exclamă Jessie, aruncând bilețelele cu mesaje într-un coș de hârtie. Să-i spui unei femei că vei fi singur, este ca și cum ai agita o cârpă roșie în fața unui taur.

Ryan se lăsă pe spate în scaun.

– Am să-i transmit Jannei.

Jessie clătină din cap.

– Bună idee. Dar de ce te-ai hotărât să mergi singur? Vreau să spun…

Arătă înspre coș.

– … nu ofertele îți lipsesc.

– Nu știu, Jessie. Cred că am obosit să tot resping elegant avansurile tuturor candidatelor la căsătorie.

– Muncești prea mult, dragul meu! zise afectuos Jessie. Ar trebui să fii flatat de faptul că fetele îți fac curte. Toată lumea știe că nunțile sunt cumva excitante… pentru sexul slab.

Ryan luă un dosar, prefăcându-se că-l studiază cu mare atenție.

– Da? Nu credeam că știi atât de multe pe tema asta... Dar tu, Jessie, ți-ai ales cavalerul? Dacă nu mă înșel, vei veni tot singură. Te tot aud spunând că ești prea ocupată cu pregătirile pentru rolul de domnișoară de onoare pentru a te mai gândi la astfel de prostii…

– Aici nu-i vorba de mine! ripostă Jessie, luând la rândul său un teanc de hârtii în mână, cu aerul că uitase să rezolve ceva foarte important.

Era o trăsătură caracteristică familiei Chandler!

Pentru a evita confruntarea cu probleme dureroase sau stânjenitoare, amândoi preferau să se refugieze în muncă.

– Ce părere ai de Allie? reluă ea. Susține sus și tare că va merge la nuntă cu Joe O'Maley.

Ryan se strâmbă.

– N-o să îndrăznească. Deși… ar fi capabilă! E ciudat, comportamentul ei te face să crezi că nu-l place deloc pe Matthew. Când colo, știm foarte bine că îl adoră. La fel procedează și cu Maddy. Biata copilă! Allie s-a purtat cu ea atât de… nepotrivit încât, dacă aș fi în locul ei, nu aș mai ști ce să cred. Drept dovadă, Maddy e din ce în ce mai nervoasă.

– Allie crede că procedează bine, crede că nu face altceva decât s-o ajute.

Uite că începuse să-i ia apărarea! se miră Jessie.

Dar în sufletul ei știa că are dreptate să țină cu Allie. Bunica lor încerca un lucru de bun simț, și anume să-i deschidă ochii lui Maddy… Chiar dacă asta însemna să-i dea peste cap viața

bietei Maddy tocmai când lucrurile păreau aranjate, Jessie ajunsese să creadă că un om responsabil nu putea face altfel.

Pe de altă parte, intervenind în viața surorii ei, intervenea inevitabil și în destinul lui Matthew. Prin urmare, chiar și în viața ei, a lui Jessie. Lucrurile aveau logica lor. Or, Allie avea o logică foarte personală!

În fine, ceea ce conta era faptul că, de bine de rău, această logică putea salva trei oameni de la o alegere greșită… pe viață.

Chiar dacă se detesta pentru asta, Jessie le devenise în secret complice celor două vajnice femei și, din momentul în care înțelesese adevăratul lor scop, nu înceta să le felicite în gând pentru planurile lor.

– Allie e convinsă întotdeauna că face bine. Așa cum a fost luna trecută, când mi-a aranjat întâlnirea aia fără să mă consulte. Biata fată! Și bietul de mine! Era să murim de plictiseală. Cu toate astea, trebuie să recunosc, de la intrarea în scenă a lui Joe O'Maley se comportă absolut exemplar! Rămâne să vedem dacă e un semn bun sau rău…

Jessie zâmbi.

– Asta dacă mai avem chef să aflăm ceva…

Capitolul 9

Maddy se întoarse în sfârșit acasă pe la ora trei după-amiază. După ce plecase de la cabinetul Lindei, se dusese direct la farmacie și-și cumpărase medicamentele recomandate, apoi, negăsind altceva mai bun de făcut, se plimbase cu mașina mai mult de o oră.

Plictisită și înfometată, se hotărî apoi să oprească și să ia masa într-un restaurant din apropiere.

Comandă o salată și o sticlă de apă minerală, înghiți comprimatele și apoi se opri, indecisă.

Oare trebuia să ia antihistaminicul și calmantul împreună? Linda îi dăduse toate indicațiile necesare și o avertizase cu privire la ceva… dar ce anume nu-și mai aducea aminte. Sinceră să fie, ascultase foarte distrată toate sfaturile medicului… Constată cu uimire că nu-și mai aducea aminte mare lucru.

În orice caz, era prea târziu ca să se mai gândească la asta. Luase deja medicamentele și nu mai avea cum să repare greșeala, dacă făcuse vreuna.

Mâncă salata în liniște, bucurându-se de acest moment de relaxare și încercând să profite de scurtul răgaz de singurătate ca să mediteze la viața ei și la situația disperată în care ajunsese.

Mai întâi, trebuia să recunoască faptul că viața ei era complet dată peste cap și că lucrurile nu aveau să se schimbe până când nu-și mărturisea sieși cauza și nu lua o decizie salvatoare.

Apoi, ajunse la concluzia că această decizie trebuia să fie una radicală. Destul încercase să întoarcă spatele problemelor, destul ignorase adevăratele cauze ale nefericirii ei!

Dar medicamentele astea erau într-adevăr foarte eficace! Atât de eficace încât fu nevoită să deschidă radioul mașinii, ca să nu adoarmă la volan, pe drumul spre casă. Partea bună era că mâncărimile dispăruseră și că începuse să întrevadă chiar o mică licărire de speranță în viața ei disperată.

Conștientă că această ameliorare a moralului se datora exclusiv medicamentelor și că problemele sale nu se puteau rezolva cu un cocteil de pilule, fu totuși destul de recunoscătoare pentru acest vag sentiment de destindere și siguranță.

În această stare, ajunse înapoi la reședința Chandler.

Parcă mașina și încercă să se strecoare discret în casă. Dar, cedând unui scurt și subit moment de euforie, traversă holul în pași de dans.

– Allie, doamnă Ballantine! exclamă ea, zărindu-le pe cele două în salon, mă așteptam să vă găsesc în bucătărie, preparând vreun elixir vrăjitoresc…

Destul de mulțumită de originala ei ironie, făcu o pauză scurtă, apoi reluă:

– Bun, l-ați găsit pe Joe, l-ați adus aici ca să-mi otrăviți existența, acum ar trebui să treceți la numere de magie adevărată… Vă sugerez să-l înviați pe Elvis și să vă apucați să scoateți iepurași din pălărie…

– Maddy! zise Almira, îngrijorată.

Se ridică, o luă cu mare precauție de mână și o conduse ușor către canapea.

– Să nu-mi spui că ai băut! adăugă ea pe un ton de reproș.

– Nu am băut. Chiar deloc, replică Maddy, cu un zâmbet misterios. Doar am reflectat la diferite aspecte ale vieții. Vrei să-ți spun la ce anume? Ei bine, liniștește-te, îți spun: m-am gândit că, una peste alta, superficialitatea nu e un defect catastrofal.

Cele două femei schimbară o privire uimită.

– Îi trebuie o cafea foarte tare și foarte neagră, decretă guvernanta. Mă ocup imediat de asta.

– Nu pricepi? continuă Maddy. Dacă preferi să vezi doar aparența lucrurilor, nu mai trebuie să-ți bați capul cu angoase, remușcări, vinovății, lacrimi și decizii greu de luat. Și gata… cerul devine mai albastru, florile mai roșii, de un roșu incredibil de frumos…

Cu un oftat de fericire, Maddy se lăsă să cadă pe spate.

– Nimeni nu mai trebuie să sufere, nimeni nu mai suferă… Iar dacă suferă, eu nu sunt obligată să-mi dau seama de asta. Iar Joe O'Maley poate să fie cel mai frumos bărbat de pe pământ, mi-e perfect egal!

După acest discurs ciudat, Maddy o privi în ochi pe Almira și-i spuse fără nici o legătură:

– Au mai rămas cumva prăjituri? Am poftă de ceva dulce. Îmi stă bine mai grăsuță, toată lumea mi-a spus.

– Poate că am mers prea departe, murmură Almira pentru sine. Am s-o sun pe Linda Garvey… zise ea tare, privind spre Maddy, care, cu pleoapele aproape închise, moțăia pe canapea.

Zece minute mai târziu, susținută de brațele puternice ale doamnei Ballantine, Maddy reuși să stea așezată în fotoliu, în timp ce Almira îi dădea cafeaua cu linguriță.

– Da, Maddy a fost la Linda azi-dimineață pentru mâncărimile alea ale ei, explică pentru a doua oară Almira către doamna Ballantine. Linda crede că lipsa de somn combinată cu tratamentul prescris au dat-o gata pe Maddy.

– Credeți că ne aude? întrebă guvernanta cu o voce incredibil de blândă pentru stilul ei obișnuit.

– Tot ce știu e că nu a găsit cu cale să asculte sfaturile Lindei… răspunse Almira.

Cu zâmbetul pe buze, Maddy începu să fredoneze o romanță în care era vorba despre lună, stele și luna iunie.

– … și se pare că reacționează prost la medicamente, reluă Almira. Îi mai dăm puțină cafea și o punem în pat. Am de

gând să suprim din tratament antihistaminicele. Linda e de părere că cel mai bun remediu în cazul ei e somnul. Mă întreb de ce anume suferă…

– Mi-e somn, șopti Maddy, cu capul culcat galeș pe umărul doamnei Ballantine. Poate am să visez ceva frumos…

Guvernanta o ignoră, dar îi răspunse Almirei, mormăind cu dispreț:

– Cum îndrăzniți să vă puneți întrebarea asta? Doar știți foarte bine cine o face să sufere pe fetița noastră. Dumneavoastră și numai dumneavoastră, doamnă Chandler! Cu ideile dumneavoastră tâmpite! E limpede ca lumina zilei! Ah, mi-e pur și simplu rușine că m-am amestecat în așa ceva.

– Haide, nu avem de ce să dramatizăm atâta. Câteva ore bune de somn îi vor reface moralul.

– Dar ce a luat?

Doamna Ballantine o întinse cu grijă pe Maddy pe canapea, îi scoase pantofii și o acoperi cu o pătură.

Almira, care spera s-o aibă în continuare aliată în războiul căsătoriilor, îi ascunse doamnei Ballantine faptul că Linda îi prescrisese copilei calmante.

– A luat o doză mare de antihistaminice, asta a luat. În fine, bine că doarme. O vom lăsa să doarmă și între timp ne vom ocupa de cea de-a doua etapă a planului nostru.

Doamna Ballantine se enervă cumplit și, pentru un scurt moment, păru gata să explodeze.

– Eu am terminat cu chestiile astea, doamnă Chandler, gata! Nu am de gând să vă mai ajut! Ați mers prea departe. Ia priviți la biata copilă! Nici nu mai știe pe ce lume e!

Almira privi gânditor către Maddy.

– Aveți perfectă dreptate, e complet dezorientată. Nici că am putea găsi un moment mai bun ca să-i administrăm un alt tratament… recuperator.

– Vreți s-o ucideți? întrebă doamna Ballantine cu interes.

– Nu… ce tot spuneți! Vreau doar s-o predau întreagă în brațele lui Joe O'Maley, căruia îi aparține de drept, știți asta la fel de bine ca mine. Și ea știe, de altfel, dar e pur și simplu prea încăpățânată ca să recunoască.

– Sunteți sigură?

– Pe deplin!

Cu aceste cuvinte, Almira ieși din cameră ferindu-și privirea, pentru ca guvernanta să nu-i poată vedea expresia nehotărâtă. Ah! de s-ar termina mai repede, mai repede, mai repede, până nu începe să se îndoiască… de faptul că avea întotdeauna dreptate.

***

Maddy se trezi când auzi ceasul de pe șemineu bătând ora patru. Rămase un moment întinsă pe spate, întrebându-se cum se întâmplase să adoarmă la ora asta și, în plus, pe canapeaua din salon.

Clipi din ochi, încercând să se reculeagă.

„Medicamentele“, înțelese ea deodată. Nu-i venea să creadă că se pusese într-o astfel de situație. Prostia de care dăduse dovadă o indignă.

Încercă din nou să se concentreze…

Iată că acum avea și răspunsul la întrebarea cu privire la modul de administrare a medicamentelor. Nu trebuia să ia ambele pilule deodată.

Cu toate regretele și reproșurile pe care și le făcea, se simțea destul de bine și de odihnită. După evenimentele ultimelor zile, această constatare era întrucâtva interesantă.

– A, te-ai trezit, se auzi vocea Almirei, dintr-un colț al camerei.

Maddy ridică privirea și-o văzu apropiindu-se.

– Știai că sforăi? Un Chandler nu sforăie niciodată, Maddy. Probabil că ai moștenit-o pe mama ta.

Maddy își dădu la o parte o șuviță care-i cădea pe frunte.

– Nu sforăi, se apără ea rușinată.

– Înseamnă că sforăi numai când iei medicamente.

Cu un gest rapid al mâinii, Almira îi ceru să-i facă loc pe canapea. Maddy o ascultă supusă.

– Vrei să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum crezi, dar să știi că am vorbit cu Linda Garvey.

– Și ce-a zis? Mi-a promis că…

Maddy se opri. Abia acum se trezise de-a binelea și începu să-și dea seama ce era în neregulă în felul cum o abordase bunica sa.

– Stai puțin! Te cunosc eu, Allie! Încerci să mă faci să mă dau de gol, dar Linda nu ți-a dezvăluit nimic.

– Așa e, recunoscu Almira. Ai ghicit.

Toată un zâmbet, își sărută nepoata pe frunte.

– Dar știi foarte bine că am calități… de vrăjitoare. Poate că îți ghicesc gândurile… Și încă ceva! Cred că e inutil să mai

iei pastilele alea, draga mea. Nu ai nevoie de ele. Nu pentru boala de care suferi, în orice caz. Nu fac altceva decât să ascundă problema, nu s-o vindece. Dar tu știi mai bine, nu? Problema de care vorbesc…

Maddy se ridică, încercând să evite privirea Almirei.

– Vrei să spui… în afară de tine, Allie? Cred că ar fi mai ușor să încerc să aduc pacea în lume decât să te fac pe tine să nu te mai amesteci în treburile mele.

– Mulțumesc, zise Almira, ridicându-se la rândul său. Dar nu trebuie să mă faci pe mine responsabilă chiar de tot ce ți se întâmplă. Văd că te descurci foarte bine să-ți complici viața și singură.

Maddy nu era încă pregătită să admită, dar ce spunea bunica ei era cât se poate de adevărat.

Își ridică brațele spre cer, apoi le lăsă să cadă, într-un gest dezolat.

– Foarte amuzant! Ce-ar fi să depășim subiectul?

Almira ridică din umeri, apoi își luă calmă geanta și cheile mașinii de pe măsuță.

– I-am promis lui Joe, care e plecat, că am să mă duc să aștept instalatorul acasă la el. Trebuie să vină între patru și șase și uite că Jessie mă cheamă să semnez de urgență niște hârtii la fabrică… Nu știu ce să fac. N-ai vrea tu să…

Almira scoase din buzunarul taiorului roz o cheie. Maddy o recunoscu îndată. Era cheia pe care le-o dăduse familia Harris ca s-o păstreze la ei în caz de urgență.

– Joe e plecat la Philadephia, pentru niște afaceri, preciză Almira. Nu riști nimic dacă te duci acolo.

Maddy privi cheia ca și cum ar fi fost un șarpe veninos.

– Vrei să spui că te-ai oferit să aștepți instalatorul pentru noul nostru vecin?

– Desigur, draga mea.

– Tu, care refuzai categoric să ai grijă de noi când eram mici și părinții noștri nu aveau cu cine ne lăsa?

– Ei, draga mea…

– Să știi că nu-ți mai merge cu minciunile. N-ai să mă păcălești de data sta!

Almira se încruntă.

– Să știi că am destule pe cap și nu am timp de pierdut cu prostiile tale. Mi-e perfect egal dacă vrei să mă ajuți sau nu. E bine?

Cu aceste cuvinte, ieși demnă din cameră, fără să mai privească înapoi.

Maddy rămase cu cheia în mână, uitându-se uimită în urma ei.

– Dacă nu aș cunoaște-o, aș putea jura că am rănit-o! exclamă ea cu voce tare.

– Ce-ai spus, Maddy?

Doamna Ballantine intră în încăpere, privind cu un aer îngrijorat către biata fată. Începusă să vorbească singură…

– Cum te mai simți?

– Mult mai bine, mulțumesc.

Ceea ce era perfect adevărat. Se simțea bine și era destul de limpede la minte pentru a descoperi când i se pregătea o capcană.

– Almira vrea să mă duc să aștept instalatorul în casa vecină, dar nu am chef. Crezi că ar trebui să mă duc?

– Să fim serioși! Ce interes aș avea să te sfătuiesc să te duci sau să-ți spun să rămâi acasă? Miza mi se pare insignifiantă. Dar dacă vrei, mă pot duce eu în locul tău. Sunt chiar curioasă să văd cum și-a aranjat casa.

– Vrei… să te duci tu? În locul meu?

– În seara asta trebuie să gătesc mâncare englezească. Asta nu ia prea mult timp. Așa că pot să mă duc.

Oare doamna Ballantine spunea adevărul? Era chiar atât de sincer dispusă să-i facă un serviciu? Ce trebuia să înțeleagă de aici? Că era doar o femeie drăguță, care-i oferea o mână de ajutor, sau că Almira și cu ea complotaseră în ascuns?

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Ballantine, spuse Maddy după un scurt moment de gândire, dar cred că am să mă duc chiar eu.

– Foarte bine! răspunse ea cu indiferență.

Cu toate astea, cum o văzu ieșită, se trânti într-un fotoliu, cu genunchii tremurând. Comedia asta începea să devină din ce în ce mai greu de jucat.

***

Dacă cineva ar fi trimis-o la Joe în calitate de spion, Maddy ar fi avut foarte puține de povestit. În majoritatea încăperilor parterului, toate mobilele stăteau claie peste grămadă. Doar sufrageria era amenajată. Cu ajutorul lui Jessie, își aminti Maddy, recunoscând în gândirea decorului bunul gust al

surorii sale. Admiră rezultatul cu un ochi avizat, apoi luă scaunul albastru de la locul lui și-l apropie de fereastră.

Ridică din umeri. Era parcă mai bine acum…

Ar fi putut, desigur, să mai schimbe câte ceva pe ici pe colo…

Dar de ce naiba să se apuce de așa ceva?

Ar fi fost preferabil să se așeze și să aștepte, fără să se mai amestece în treburile lui Joe. Se îndreptă apoi către bucătărie, deschise frigiderul și luă o sticlă de Sarsaparilla, din care bău cu sete.

Un zgomot de protest al stomacului îi aminti că nu mai mâncase nimic de la salata de la prânz. Își făcu un sandviș cu unt de arahide și dulceață și-l mâncă plimbându-se din cameră în cameră și încercând să-și imagineze cum ar fi decorat casa, dacă ar fi fost a ei.

Cu o mână pe balustrada scării, privi treptele care duceau la etaj. Era curioasă să vadă cum arătau și camerele de sus. Dormitorul lui…

Nu, nu ar fi putut să facă asta; ar fi pătruns, fără să aibă dreptul, în universul intim al lui Joe. Totuși, era foarte curioasă să-i vadă camera, să se asigure că nu-și luase lenjerie de pat din satin negru – care ei nu-i plăcea deloc – în scopul de a vrăji cine știe ce zână locală. Trebuia să verifice, doar ca să stea liniștită. Dumnezeu știe peste ce creatură avea să dea bietul om, după despărțirea lor definitivă!

„Te gândești prea mult“, își zise ea, începând să urce scările. Simțea nevoia să pătrundă puțin în universul lui secret, doar puțin. Ținea la el destul de mult pentru a-și dori

să fie fericit, fie și alături de altcineva dar, în același timp, dacă ar fi descoperit pe noptieră fotografia alteia, l-ar fi ucis pe loc!

Aici nu avea voie să intre o alta. Era imposibil. Dacă așa ceva s-ar fi putut întâmpla, dacă Joe ar fi fost pregătit pentru o astfel de schimbare în viața lui, nu ar fi ascultat îndemnul lui Allie și nu ar fi venit s-o caute din nou, expunându-se de bună voie respingerii și, deci, suferinței. Ca să acționeze astfel, trebuia s-o iubească încă…

Se strâmbă. Ajunge cu minciunile frumoase!

Primul lucru pe care-l văzu la intrarea în cameră fu fotografia ei pe plaja Atlantic City. Apoi, alte și alte poze, mai mari și mai mici, reprezentându-i pe ei doi.

Avea și ea câte o copie din fiecare, dar le ascunsese bine în fundul unui sertar, atunci când luase decizia să devină logodnica lui Matthew. Din când în când le scotea și le privea, urmând cu vârful degetelor liniile chipului lui Joe…

Oare erau niște romantici incurabili sau doar niște mari naivi fără scăpare? Ea luase o hotărâre, făcuse efortul să depășească trecutul și să-și continue viața după ce își dăduse seama că Joe nu o iubea îndeajuns încât să se întoarcă la ea și s-o convingă să-l ia de soț.

Pentru asta, el ar fi trebuit să renunțe la ambițiile sale și să devină cel pe care ea și-l dorea.

Tresări. Asta era, deci? Joe trebuia să se plieze pe dorințele ei, să fie de acord cu ideile ei și să-și însușească visul ei despre fericirea absolută? Cam drastic, dar…

Dar măcar nu-i ceruse să facă un salt mortal în necunoscut, să riște tot ce aveau și să se hrănească numai cu… dragoste!

„Doar cu dragoste“… nu era chiar așa rău, în fond. E chiar atât de groaznic să tragi mâța de coadă când ești alături de cineva pe care-l iubești cu adevărat? Acum, nu i s-ar mai fi părut o idee atât de rea!

Atunci? De ce fugise? Oare alesese să dispară din viața lui doar pentru că nu reușise să-l transforme după idelul ei?

– Bine ți-ai mai ales momentul pentru întrebări esențiale! își spuse ea pe un ton de dojană.

Nu avusese destul timp – un an și jumătate! – ca să mediteze la toate astea? În loc să se hotărască să urmeze cursul de gătit, nu ar fi fost mai bine să se urce în primul avion către Philadelphia și să se întoarcă la Joe, să-i spună că-l acceptă așa cum e?

Se apropie de căpătâiul patului, încercând să îndrepte câteva cute ale cearșafului. Deodată, mirosul loțiunii de ras al lui Joe o făcu să se oprească. Inima i se strânse. Închise ochii și strânse la piept perna. Lacrimile îi inundară obrajii.

Auzi un zgomot slab și deschise ochii. Alături de ea, se afla Joe, cu un prosop pe cap și un altul în jurul taliei, cu un zâmbet larg pe chip și… nimic altceva. Picături mari de apă curgeau de pe trupul lui bronzat și, ca altădată, Maddy îl asemănă în gând cu un zeu grec sculptat în marmură.

– Cui datorez plăcerea acestei vizite neașteptate? întrebă el zâmbind netulburat.

– Tu… tu erai?

Maddy zvârli perna la loc pe pat și-i întinse, tremurând, mâna.

– Nu ar fi trebuit să fii aici!

– Și tu ar fi trebuit?

– Da, sigur! Îi țin locul lui Allie, care ți-a promis că vine să aștepte instalatorul… cât vei fi plecat…

Dintr-o dată, Maddy pricepu.

– Sigur… pastilele alea mi-au distrus capacitatea de a gândi… Cum naiba am putut să fiu atât de credulă?

– Mă bucur că te descurci de una singură… Conversația asta e destul de originală. Dacă îmi dai voie să-mi pun niște haine pe mine, am putea să încropim un dialog ceva mai clasic. Știi, stilul tradițional, tu întrebi, eu răspund, vorbim pe rând și încercăm să ascultăm ce spune celălalt. Dar, desigur, va fi o experiență cu totul nouă…

– Nu mai avem ce să ne spunem, zise Maddy cu năduf. Te urăsc pentru că am venit, pentru că m-ai pus în situația asta. Nu mai avem ce să ne spunem de acum înainte.

– Ba da, ar mai fi ceva de spus. Știi, voiam să te rog să mă ierți că ți-am suflat de sub nas casa asta. A fost un gest meschin, recunosc. Dar gândește-te că a fost în aceeași măsură un gest disperat.

Stătea în fața ei, pe jumătate gol…

Dacă ar fi fost o ființă rațională, ar fi trebuit să plece îndată.

– Scuzele îți sunt acceptate, spuse ea sec.

Apoi, cu un gest de sfidare, adăugă:

– Acum, dacă asta e tot, te rog să-mi dai voie să trec…

El se dădu un pas înapoi… dar, în momentul în care Maddy trecu pe lângă el, o prinse de mână.

– Ce ai să-i spui lui Matthew, Maddy? Pentru că, sunt convins că ți-ai dat seama, trebuie să-i povestești…

În locul unde mâna lui Joe o atinse, pielea o ardea ca focul. Bărbia începu să-i tremure, iar dorința de a pleca îi slăbea…

– Am să-i spun, știu că trebuie să fac asta. Dar gestul ăsta nu va schimba nimic între noi doi, Joe. Săptămâna viitoare mă voi căsători cu el.

Se întoarse către el, cu ochii în lacrimi:

– Ah, Joe, de ce te-ai întors?

Se priviră o clipă…

Când scăpă din strânsoarea lui, ieși în fugă din cameră și coborî scările în fugă, străbătu în goană curtea și intră ca o furtună în reședința Chandler. Nu se opri decât în hol, încercând cu greu să-și reia răsuflarea.

– Te-ai și întors? întrebă Almira ieșind din salon.

Maddy o privi plină de nervi și-i spuse dintr-o suflare:

– Ești un diavol, Almira! Joe era acasă, în baie, își făcea duș. Și a ieșit îmbrăcat numai… într-un prosop.

Almira zâmbi mulțumită, fără măcar să se prefacă impresionată sau supărată.

– Și presupun că tu erai în camera lui, nu? E chiar mai bine decât mă așteptam…

Înăbușindu-și un strigăt de furie, Maddy alergă în sus pe scări.

Capitolul 10

Maddy stătea în fața oglinzii din camera ei, îmbrăcată în rochia de mireasă. Dacă cuceririle medicinii moderne nu-i putuseră rezolva problemele de conștiință, cel puțin îi temperaseră alergiile.

– Ține-ți respirația, o sfătui doamna Ballatine, care se străduia să tragă fermoarul, ascuns sub un șir de nasturi falși. Se pare că sunt mici probleme.

– Ăsta e un fel elegant de a-mi spune că sunt grasă?

– Nu ești grasă, Maddy! protestă Jessie.

Guvernanta reuși să tragă fermoarul încăpățânat.

– Ești doar bine făcută, acolo unde trebuie. Mai bine, în orice caz, decât să fii un sac de oase, ca mine.

– Dacă zici tu. Tot stau și mă întreb de ce am adunat toate genele „mici și grăsuțe“ ale familiei, iar tu pe cele „subțirele și înalte“. Ah, nu ar fi trebuit să mănânc prăjitura aia cu ciocolată ieri!

– Ești foarte drăguță, Maddy! Absolut delicioasă. Știi, Maddy, stau și te urmăresc cu foarte mare plăcere de la o vreme încoace. Trebuie să-ți spun că ai făcut progrese impresionante. Când te-ai întors de la facultate, încă te mai priveam ca sora mea cea mică, mezina căreia trebuie să-i porți de grijă… Dar acum nu știu cum să spun, parcă ai înflorit… adevărata ta personalitate a ieșit la iveală. Ai învățat să fii tu însăți. Și, mai important ca orice, ți-ai găsit cu adevărat drumul în viață. Mi se pare că nici nu puteai să alegi mai bine ca atunci când ai decis că vei fi casnică. Pentru că tu știi cel mai bine să aduci liniște și bucurie celor dragi.

Maddy rămase împietrită în loc, ca o statuie, lăsându-i doamnei Ballantine posibilitatea să-și inspecteze cu un ochi de vultur opera, în căutarea unei imperfecțiuni cât de mici.

– Să știi că ai dreptate! Și eu sunt convinsă că am ales bine. Mi se potrivește perfect și îmi place la nebunie. Vezi tu, nu sunt făcută pentru lumea afacerilor. Prefer de mii de ori să stau acasă, să-mi văd de flori și de gospodărie și să cresc o echipă de fotbal de copii.

– Perfect. Înseamnă că ai să faci destui copii și pentru mine. Eu sunt prea ocupată cu afacerile, iar Ryan parcă a luat-o razna. În ultima vreme e de părere că ar trebui să muncim douăzeci și… șapte de ore pe zi. Stau și mă gândesc dacă nu vrea să se trăiască acolo pentru totdeauna, renunțând la ceea ce ar însemna o viață normală!

Maddy își privi sora în oglindă.

– Sper că nu ai de gând să faci și tu același lucru!

Jessie ridică din umeri.

– De ce nu? Nu mă încurc în alte proiecte, pentru că nu le am. Nu sunt gata să mă mărit…

– Vrei să spui că preferi să te ocupi de carieră și nu te vei mărita niciodată?

Jessie se ridică și se îndreptă către fereastră.

– Păi, nu s-ar putea spune că sunt invadată de cereri.

– Gata! declară doamna Ballantine, satisfăcută de reușită. Dar în locul tău, Maddy, m-aș abține să intru în bucătărie până sâmbătă. Îți stă foarte bine, dar trebuie să-ți spun că e mai ușor să ajustezi o rochie decât s-o mărești. Ai auzit ce ți-am spus?

– Da, doamnă Ballantine, răspunse Maddy, amintindu-și cu regret fursecurile pe care le mâncase de dimineață.

Dar, cum le mâncase cu zmeură proaspătă și nu cu sirop de arțar, această mică slăbiciune nu putea să aibă consecințe grave. Deși, judecând după felul în care se simțea în rochia de mireasă…

Dar nu conta, de vreme ce nu o va purta… când va vorbi cu Matthew. Sau cu Joe.

– Matthew vine, astă-seară? întrebă Jessie pe un ton de conversație banală.

Ajunsese o maestră în arta disimulării sentimentelor. Cel puțin în ultimele șase luni, de când Matthew o ceruse în căsătorie pe Maddy și ea acceptase.

Maddy încuviință din cap. Apoi îngenunche și ridică brațele, pentru ca doamna Ballantine să-i poată scoate rochia. Odată scăpată din prizonieratul atâtor metri de mătase ivorie, Maddy reuși să întrebe:

– Rămâi la masă? În ultima vreme văd că nu mai cinezi acasă. Matthew m-a întrebat ieri dacă ți-ai luat lumea în cap și ne-ai părăsit.

Jessie avu impresia că Maddy voia s-o folosească în chip de pavăză în fața lui Matthew.

– Joe O'Maley va fi și el invitat?

– Joe?

Maddy se schimba într-o rochie de vară galben pai.

– N-am nici cea mai mică idee. Oricum, mi-e perfect egal!

Luptându-se cu trena rochiei de mireasă, doamna Ballantine oftă.

– Vă las, dragele mele copile. O să aveți de vorbit.

Jessie o urmări ieșind, apoi se întoarse nerăbdătoare către Maddy:

– Bun, sunt numai urechi! Despre ce e vorba?

Maddy trase aer în piept și spuse pe o voce sigură:

– Nu mă mai mărit…

– Cum? bolborisi Jessie, enervată că inima începuse să-i bată de bucurie la această veste.

O luă în brațe pe sora sa și o întrebă cu îngrijorare:

– Ești sigură?

Maddy își culcă fruntea pe umărul lui Jessie.

– Sunt sigură. Nu știu ce am să-i spun lui Matthew, nu știu cum vom face să înapoiem cadourile, nu știu ce facem cu toate comenzile date și cu tot restul, dar nu mă căsătoresc. Sunt foarte nesigură… Nu ar fi corect nici față de mine, nici față de Matthew…

– Nici față de Joe, sugeră Jessie. Nu-i așa, Maddy?

Maddy privi în podea.

– Joe? Pe Joe am o poftă teribilă să-l ucid!

Jessie izbucni în râs.

– Băiatul ăsta e o adevărată pacoste, nu? Nu reușești să scapi de el cu nici un chip. În ce-l privește, pare încă îndrăgostit de tine.

Fu rândul lui Maddy să-și ascundă nesiguranța în dreptul ferestrei.

Dar nici aici nu scăpă de Joe. Printre arbori putea zări strălucirea albastră a piscinei casei Harris.

– Așa crezi? Dar despre mine ce zici? Mai sunt oare îndrăgostită de el? Nu-mi dau seama… Poate că totul e mult mai simplu. Poate că el nu suportă pur și simplu să piardă. Iar eu… eu nu pot să uit că acum câteva zile numai, credeam că o relație între noi este imposibilă.

Jessie o privi în ochi.

– Nu știu ce să zic, Maddy. Tu ar trebui să știi mai bine.

Maddy se întoarse.

– Dar nu știu… Vreau să zic că nu mai știu unde ne aflăm acum, eu și Joe.

– Vrei să amâni nunta, nu-i așa?

– Nu, Jessie, vreau s-o anulez. Și, după părerea mea, decizia asta o să-i convină și lui Matthew. Suntem buni prieteni, dar ne lipsește ceva… scânteia pasiunii.

– Și scânteia asta există între tine și Joe?

Maddy zâmbi.

– Aș zice mai degrabă că e vorba despre un foc de artificii!

Bătu din palme cu un entuziasm subit și continuă veselă:

– Astfel stând lucrurile, vei veni astă seară la masă ca să mă susții și să aștepți să vorbesc cu Matthew, nu? Am nevoie de încurajarea ta.

Jessie își îmbrățișă sora cu blândețea cu care încerci să împaci un copil care plânge. Pentru că, între timp, Maddy trecuse peste momentul de entuziasm și începuse să plângă cu suspine sfâșietoare.

– Bineînțeles că am să vin. Voi fi mereu alături de tine, poți să contezi pe asta.

– Dacă sunt sigură de ceva, ei bine, să știi că de asta sunt sigură.

– Dacă vrei, am să te ajut să scrii două cuvinte mătușii Harriet… Îi vom spune cât de mult regreți că trebuie să-i trimiți înapoi măreața operă de artă, spuse Jessie, sperând să-i aducă din nou zâmbetul pe buze.

Maddy o privi cu un surâs.

– Ah, Jessie, ce m-aș face fără tine?

– Nu cred c-o să ai ocazia să afli vreodată.

O sărută afectuos, dându-și seama în același timp că, dacă destinul surorii ei mai mici începea să prindă un contur clar, al ei va rămâne la fel de vag, indiferent de această schimbare. Pentru nimic în lume nu ar fi acceptat ca sora ei să afle despre iubirea ei secretă pentru Matthew, fostul ei logodnic.

– Nu-mi doresc decât să te văd fericită, micuța mea surioară…

***

Îngenuncheată la marginea aleii, Maddy scotea dintr-un săculeț pumni de pământ, pe care-i punea la rădăcina unei plante ornamentale de un verde profund. Această priveliște îi aduse lui Joe pe chip un zâmbet înduioșat. Știa că nu era bine primit în grădina ei, dar îi plăcea s-o vadă la treabă.

În timpul scurtei perioade de logodnă, în plin oraș, Maddy nu păruse foarte preocupată de astfel de lucruri. Dar trebuia să recunoască faptul că i se potrivea de minune rolul de mică grădinăreasă.

O cunoscuse pe când era încă o copilă; acum, iat-o că devenise o adevărată femeie.

Se iubiseră, povestea lor se terminase… pentru o vreme. O rănise și ea fugise să-și caute refugiu printre ai ei…

Dar uite că povestea asta tristă nu-i înăsprise sufletul. Dimpotrivă, Maddy reușise să adune ce mai rămăsese din dragostea lor și să transforme amintirile în tot atâtea motive pentru a continua curajoasă pe drumul vieții. Se apucase de cursuri, își descoperise adevărata personalitate, se logodise…

Iar el, el ce făcuse? Mai întâi se apucase de băut…Își amintea și acum că bea mult, foarte mult… până când Larry fu nevoit să-i amintească faptul că aveau o înțelegere, că trebuia să se apuce de afaceri, așa cum stabiliseră. Îl

convinsese să încerce terapia… prin muncă, numai bună pentru cei care au suferit din dragoste!

În cele mai multe dintre cazuri, leacul propus de Larry funcționase. Joe începuse să muncească nebunește, fără odihnă, sperând în reușită și țintind să se apropie de portretul pe care el însuși și-l făcuse în fața lui Maddy. În fiecare dimineață se trezea cu surâsul ei în gând, iar seara adormea – când se întâmpla să doarmă – visând la chipul ei drag.

Maddy fusese rațiunea succesului său. Ea nu știa, poate că nici el nu conștientizase până acum, dar așa era.

Reușise; devenise cel mai bun în domeniul său.

Dar… succesul nu-i adusese fericirea sperată.

Timp de câteva luni, încercase să-i dovedească lui Maddy, în lipsă, că se înșelase. Dar eforturile sale nu reușiseră să umple golul existenței sale singuratice. Renunțase apoi la viața de călugăr și începuse să frecventeze niște cercuri ce păreau gata să-l primească – și din pricina succesului său – cu brațele deschise. Cunoscuse femei, multe femei, dar refuzase să le aducă acasă.

Pentru că nici una dintre aceste femei nu era Maddy. Maddy era unică, iar el era bărbatul unei singure femei.

Acesta fusese momentul când sunase acasă la familia Chandler și ceruse să-i vorbească lui Maddy. Nu ca să se laude cu succesul actual, nu, ci doar ca să-i audă vocea, ca s-o implore să se întâlnească, să discute, să fie din nou împreună. Oare era posibil s-o ia de la capăt?

Îi răspunsese Almira Chandler… restul se știa…

Joe o privi pe Maddy ridicându-se ca să-și admire opera. Apoi, după ce bătători ultima oară pământul în jurul plantei, Maddy își scutură mănușile.

– Frumoasă realizare, îndrăzni el.

Ea tresări și se întoarse spre el cu o privire feroce.

– Te rog să mă scuzi, nu am vrut să te sperii, se scuză Joe.

Scoase o batistă din buzunar și se apropie de ea ca să-i șteargă o pată de noroi de pe obraz.

– Ești cu adevărat superbă.

Incapabil să se abțină, se aplecă ușor spre ea și-i atinse buzele într-un sărut tandru. Apoi, ca și cum acest sărut îi deschisese o poartă de mult uitată, o sărută din nou, cu aceeași delicatețe. Strecură o mână sub părul ei, înconjurându-i gâtul, și o trase către el, reînnoind sărutul.

Ea nu-l respinse. Tremura sub mângâierea lui, străbătută de un val de senzații uitate, rugându-se ca acest sărut să nu se termine niciodată.

Joe era în culmea fericirii. O putea atinge din nou, o putea strânge din nou în brațe. Era așa de dulce, de caldă… de minunată! Maddy era mai mult decât iubirea vieții lui, era lumea căreia el îi aparținea.

Când în sfârșit sărutul lor se termină, prea slabă pentru a schița vreun gest, Maddy își puse capul pe umărul iubitului ei.

– Nu trebuia să faci asta.

Răvășindu-i părul, Joe îi răspunse cu o mare mulțumire:

– Știu, dar dacă e nevoie, am de gând să mă duc și în iad pentru asta.

Ea îl privi printre lacrimi.

– De ce, Joe? De ce ai așteptat atât de mult până să vii să mă cauți? De ce acum?

– Nu e momentul perfect? întrebă el, încercând să destindă atmosfera.

Totuși, văzând-o că se încruntă, reluă:

– De ce? Din mândrie, aroganță, prostie, încăpățânare. Dar mai ales mândrie, multă mândrie. Voiam să mă întorc la tine numai după ce aș fi reușit, grație propriilor mele merite. Dacă nu aș fi reușit, nu aș mai fi venit niciodată. E vorba de prostie sau vanitate, nici eu nu știu. Dar nu am nici o scuză. Pentru că nu a trecut nici o zi fără să mă gândesc la tine; mi-ai lipsit imens… dar nu am făcut nici un gest ca să mă apropii din nou de tine. Îți ajunge? E o mărturisire completă…

Ea se lipi de el.

– În orice caz, nu pot spune că reacția ta îmi e străină. Și eu am făcut cam la fel.

Închise ochii și-l strânse tare în brațe. Apoi, se îndepărtă și-și scoase mănușile murdare.

– Te-am murdărit tot de pământ, începu ea, amânând puțin momentul.

Foarte repede apoi, adăugă:

– Trebuie să vorbesc cu Matthew.

– Despre noi?

Ea îl privi amenințător.

– Despre ce altceva? Despre noi, despre mine și relația cu el…

Deodată, brațul începu s-o mănânce îngrozitor.

– Și ar trebui să mă hotărăsc să fac acest pas cât mai repede. Altfel, sunt numai bună de un nou tratament cu antihistaminice.

Joe o opri.

– Vorbesc eu cu Matthew, propuse el. Am să-i explic că toată treaba asta e din vina mea. Săracul! Ce lovitură va fi pentru el!

Maddy își aminti seara trecută, petrecută alături de el… sărutul cast de despărțire, ochii săi încercănați… ce dovedeau că nu-și găsea nici el liniștea. Probabil că noaptea se gândea, probabil că nu dormea prea mult.

– Nu sunt chiar atât de sigură că va suferi, Joe… Câteodată chiar mă întreb… dar nu știu…

– Maddy, nu ai de unde să știi cum va reacționa… E dificil… Ca să cunoști pe cineva, trebuie să-l iubești…

Maddy îi mulțumi cu un zâmbet.

Se întorceau către casă.

– În orice caz, nici nu se pune problema să vorbești tu cu el. E datoria mea să fac asta. Măcar atât…

La câțiva pași mai în față, Joe se aplecă și ridică un obiect bine ascuns în spatele unui tufiș. Cu un gest stingherit, i-l întinse lui Maddy. Era un pachet stângaci împachetat în hârtie de cadouri și legat cu o panglică. Printr-o gaură a ambalajului se zărea apărând o gheruță.

– Ce e?

– Voiam să-ți vorbesc, explică Joe, și m-am gândit că va fi mai ușor dacă mă prezint cu un cadou. Nu-l deschizi?

Stăpânindu-și un nou acces de plâns, Maddy privi cu atenție pachetul. Un zgomot o avertiză că darul era… însuflețit.

Se dădu un pas înapoi.

– Joe! Ce e înăuntru?

– Văd că trebuie să-l desfac chiar eu!

Joe rupse hârtia și dădu la iveală un coșuleț din care scoase un minuscul ghemotoc de blăniță roșcată. I-l întinse lui Maddy cu un aer victorios.

– Un pisoi…

Maddy privi micuțul animal agitându-și frenetic lăbuțele și scoțând o mică limbuță roz printre dințișorii ascuțiți.

– Mi-ai adus un pisoi?

Ridicând vesel din umeri, Joe așeză pisica în brațele lui Maddy. Animăluțul se făcu imediat covrig și începu să toarcă de plăcere. Chiar și o pisică recunoaște o persoană bună la suflet, își zise Joe.

– E un cadou de logodnă. Vrei să te căsătorești cu mine, Maddy?

***

– De ce a făcut asta? întrebă doamna Ballantine, întorcându-se de la fereastră și scoțând din buzunar o batistă. De ce i-a dat înapoi pisoiul și a fugit spre casă? Nu mai înțeleg nimic…

Cu un suspin adânc, Almira lăsă din mână colțul de perdea după care pândea și se așeză pe canapea.

– Nu știu. Oare m-am înșelat, Lucille? Dacă nu-l mai iubește pe Joe? Dacă nu l-a iubit niciodată? Poate am stricat totul…

Renunțând pentru o clipă la rezerva sa profesională, doamna Ballantine se așeză lângă Almira și-și trecu un braț peste umerii ei delicați.

– Nu știu ce să spun. Poate că a ajuns la concluzia că e mai bine să te căsătorești cu un prieten decât să te măriți din dragoste. Pasiunea poate duce și la catastrofe; chiar și eu am trecut printr-o astfel de experiență amară.

Almira o privi pe guvernantă.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre episodul ăsta din viața ta. Povestește-mi, Lucille! Domnul Ballantine avea un temperament pasional?

– Nu a existat niciodată vreun domn Ballantine. Pur și simplu mi s-a părut mai ușor să las să se creadă asta.

Almira clătină din cap.

– Nu aș fi ghicit niciodată! exclamă ea. S-ar zice că ai suferit mult, Lucille.

– A fost ceva banal, crede-mă. Ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit, ne-am certat și apoi el s-a căsătorit cu alta. Ultima oară când am auzit de Barbey, era deja la a patra soție.

Zâmbi cu amărăciune.

– Îmi place să cred că a căutat în van să mă înlocuiască…

Almira era uimită.

– Acum înțeleg de ce m-ai sprijinit în acțiunile mele. Nu voiai s-o vezi pe Maddy făcând aceeași greșeală ca Barbey al tău, nu? Știi, ca și mine, că Matthew e un om minunat, dar că în ochii lui Maddy nu va fi niciodată decât un înlocuitor al lui Joe. În plus, sunt sigură că nici el n-o iubește pe Maddy, după cum nici ea nu-l iubește.

Chiar în acel moment, Maddy intră în camera unde se aflau cele două femei. Cu pumnii strânși de nervi, le privi pe fiecare, rând pe rând.

– Am venit să vă anunț oficial că în seara asta am de gând să-i spun lui Matthew că nu mă voi căsători cu el. Așa că, orice ați mai pune la cale – pentru că știu că nu ați terminat cu intrigile voastre fără sens – e bine să lăsați totul baltă.

– De ce nu ai acceptat pisoiul? întrebă Almira renunțând să mai nege implicarea ei în povestea asta.

– De ce nu am acceptat… M-ați urmărit? Oh, nu pot să cred!

Maddy începu să se plimbe nervoasă prin cameră, apoi se opri și le privi din nou pe cele două.

– De fapt, nu știu de ce mă mai mir! Ar trebui să mă aștept la orice din partea voastră! Nu vă e rușine să mă spionați?

Almira schimbă o privire cu doamna Ballantine.

– Ți-e rușine, Lucille? Mie, una, nu-mi e!

Cum guvernanta clătină din cap cu un aer inocent, Almira zâmbi către nepoata sa.

– Vezi, nu ne e rușine nici uneia. Explică-ne deci și nouă ceva ce ni se pare ciudat. De ce, dacă l-ai sărutat, nu ai vrut să accepți bietul pisoi pe care omul ți l-a adus? Era doar un cadou.

Mai mult decât epuizată de asaltul continuu al celor două și de evenimentele zilei de azi – ce se adăugau ultimelor săptămâni agitate – Maddy renunță să mai vorbească. Refuză să le spună despre cererea în căsătorie a lui Joe. Nici măcar nu dăduse înapoi inelul lui Matthew… Și apoi, pe Joe îl ura – sau voia să se convingă de asta – tot atât de mult pe cât îl iubea.

Îl iubea mai puternic și mai pasional decât ar fi trebuit… în situația sa.

– Sunt alergică la pisici, declară ea, sfidând-o pe bunica sa.

Deșartă încercare, pentru că teribila bătrână doamnă obișnuia să răspundă întotdeauna la provocări.

– Ba nu ești! ripostă ea. Când erai mică aveai o pisică, nu poți nega. Așa că mai bine ne spui ce s-a întâmplat! Te-a cerut în căsătorie? Eu, dacă aș fi fost în locul lui, asta aș fi făcut!

– Nici nu mă îndoiesc! Nu se poate spune că voi doi nu vă potriviți. Sunteți o pereche… ideală! Nici unul nu pricepeți că există și momente când e mai bine să lași lucrurile să meargă de la sine. Simțiți nevoia să vă amestecați în toate… Mă simt atât de vinovată…

– Vrei să vorbesc eu cu Matthew? propuse Almira.

– Nu! Nici tu, nici Joe n-o să vorbiți cu el. Vă îndoiți de mine chiar în halul ăsta, mă credeți incapabilă să am o explicație cu Matthew, chiar dacă e dureroasă? Vreau să mă lăsați să mă descurc singură…

– Adică… începu Almira.

După ce schimbă din nou o privire cu doamna Ballantine, Almira se răzgândi.

Clătină din cap cu înțelepciune și reluă:

– Bineînțeles că nu ne îndoim de tine, Maddy. Ai dreptate. Ar trebui să ne dăm la o parte și să te lăsăm să-ți conduci singură viața. Trebuie să-ți spun însă că regret faptul că m-am amestecat în treburile tale. Nu aveam dreptul să fac asta. Îmi pare rău. Sincer!

Maddy o privi. Sub chipul ei proaspăt, ca de tânără domnișoară, Maddy ghici trăsăturile unei bunici veritabile. Se înduioșă și-i răspunse cu sinceritate:

– Nu ți-am luat-o în nume de rău, Allie. Știu că tot ce ai făcut a fost pentru binele meu. Și, trebuie să recunosc, ne-ai făcut un mare bine mie și lui Matthew.

– Și lui Joe?

Zâmbetul lui Maddy se șterse.

– Asta nu e chiar atât de sigur, Allie. Timpul va decide…

Capitolul 11

Ryan așeză echipamentul de golf în geantă și se întoarse către Matthew.

– Bună idee, bătrâne, partida asta de golf. Dar nu a fost prea elegant din partea ta să pariezi un dolar pe gaură, când știi foarte bine că nu am mai jucat de un an de zile.

Matthew se îndreptă zâmbind către bar, făcând să sune mărunțișul pe care-l avea în buzunar.

– Îți promit că am să investesc cu mare înțelepciune banii ăștia, replică el, bătându-l pe umăr pe Ryan. Dar trebuie să recunosc că, din păcate, partida de golf nu a fost ideea mea. Jessie m-a sunat și mi-a sugerat să te mai scot din atmosfera de lucru… pentru că altfel vei ajunge să te sălbăticești. E posibil să ți se întâmple așa ceva, Ryan?

Indiferent la surâsul languros pe care i-l adresă fata care servea la bar, Ryan își trecu mâna prin păr, cu un aer încurcat.

– Știi și tu foarte bine cum e cu munca; mereu avem impresia că n-o să terminăm niciodată.

Matthew se așeză în fața prietenului său.

– Nu crezi că te implici prea mult? Jessie spunea că muncești șapte zile din șapte. În calitate de bancher, nu pot decât să-ți laud chibzuința și dorința de a face cu mâinile tale treaba, pentru că așa e cel mai bine. Dar, în calitate de prieten, mă gândesc că ți-ar prinde bine o vacanță.

– Bună, Ryan!

O frumoasă blondă se apropie de masa celor doi, zâmbind cu insistență lui Ryan.

– Bună, Matthew, adăugă ea.

Ryan și Matthew se ridicară, politicoși.

– Ce mai faci, Melissa? se interesă Ryan. Te rog să mă scuzi, nu am reușit să te sun.

– Ți-am lăsat mai multe mesaje, replică Melissa.

Îi atinse brațul cu mâna ei fină, ale cărei unghii erau vopsite în roșu puternic.

– Deci, te-ai hotărât? Vei fi calaverul meu la nunta surorii tale?

– Am să te sun, răspunse vag Ryan.

Se așeză și o privi îndepărtându-se.

– Deci așa, te însori! spuse el cu un ton fals acuzator către Matthew.

Văzând că acesta din urmă nu schițează nici un zâmbet, adăugă:

– Matthew, ce se întâmplă?

– A, nimic… Nu prea am dormit, asta-i tot.

– Emoții? întrebă pe un ton de glumă Ryan. Trebuie să-ți reamintesc că sunt cavalerul tău de onoare și am de gând să-mi fac datoria așa cum trebuie. O să am grijă să ajungi la timp.

Matthew părea încurcat.

– Nu-i vorba de asta. E altceva… Dar, știi ce? Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine. Să vorbim mai bine despre fata asta…

– Mai târziu… Povestește-mi! Ce se petrece? V-ați certat?

Matthew zâmbi melancolic.

– Nu. Nu ne certăm niciodată. De altfel, nu se întâmplă mai nimic între noi. Nici mari efuziuni, nici mari certuri. Suntem foarte politicoși unul cu altul și… cam atât. La atât se reduce relația…

– De când asta?

– Dintotdeauna. Așa a debutat, așa a continuat. Tot vorbind, am descoperit că avem o mulțime de lucruri în comun. Amândoi ne dorim să întemeiem o familie, amândoi vrem să avem copii. Și, bazându-ne pe asta, ne-am lăsat purtați de val.

– Și e așa de rău să faci asta? întrebă prudent Ryan.

– Nu, bineînțeles că nu. Chiar ar fi mai bine dacă s-ar întâmpla mai des. Pentru că, știi ce… am stat și m-am gândit… Am remarcat că există mai multe scântei între Maddy și Joe – pe care de-abia îl cunoaște – decât între ea și mine.

Ryan era gata să se înece cu bere. Neștiind ce să răspundă, își drese glasul ca și cum ar fi vrut să intervină, dar… nu spuse nimic.

Trebuia să discute cu Maddy și s-o convingă să-i povestească totul lui Matthew, cât de curând. Altfel, căsătoria asta părea o idee foarte proastă.

Dar până una alta, trebuia să afle:

– Matthew, o iubești pe sora mea?

Matthew își trecu mâna peste față. Haide, ce naiba, nu mai putea amâna. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să mărturisească.

De ce nu chiar acum?

– Da, desigur. O iubesc foarte mult. Numai că n-am să mă căsătoresc cu ea.

***

Jessie se plimba prin salon, așteptându-l pe Ryan.

În sfârșit, acesta ajunse acasă către sfârșitul după-amiezii.

– Ai întârziat, zise ea pe un ton de reproș. Linda Garvey trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Allie a invitat-o, ceea ce pare să fie o bună idee, dintr-un motiv pe care am să ți-l explic mai târziu. Trebuie să te întorci la muncă?

– Mai am niște lucruri de pus la punct.

Matthew se apropie și-și îmbrățișă sora.

– Ce se întâmplă? Ești foarte agitată. Nu prea ești în apele tale!

Ea îl privi cu un aer ciudat.

– Poate că muncim mult prea mult, Ryan. Crezi că ne obligă cineva să ne abrutizăm în halul ăsta?

Desfăcându-și nodul de la cravată, Ryan se așează pe canapea.

– Presupun că nu.

Jessie luă loc lângă el.

– Atunci, de ce naiba muncești tot timpul? Sunt lucruri mai importante decât munca…

Ryan îi luă mâna.

– În ceea ce te privește, am altă propunere de discuție. Ce-ar fi dacă am vorbi puțin despre Matthew?

Jessie, care nu se aștepta la așa ceva din partea lui Ryan, sări în picioare. Neștiind ce să facă, se duse și turnă apă în două pahare. Era un mod de a amâna discuția.

– Tu ești fratele meu, Ryan, nu confesorul meu. Dar dacă ești pregătit să-mi spui de ce insiști să muncești până la epuizare, sunt gata să te ascult.

Ryan clătină din cap.

– Văd că înregistrăm o remiză. Unde sunt ceilalți?

– Allie a decis că preferă să ia masa în camera ei, invocând o durere de cap. Ce să spun! Am să și cred! Ea nu e niciodată bolnavă. Toată lumea știe! Cât despre Matthew și Maddy, au ieșit în grădină. Vorbesc…

Imediat, Ryan aruncă o privire către fereastra deschisă.

– Interesant. Și Joe O'Maley? Unde e?

***

Cu inima bătându-i puternic, Joe intră în casă. Momentul atât de așteptat sosise: Maddy avea să-l anunțe pe Matthew de hotărârea luată. Nu se va căsători cu el. Chiar dacă nu-i spusese exact ce aveau să discute, știa că despre asta era vorba. Poate că îi luase ceva timp ca să ajungă la această concluzie, dar, o dată luată, decizia nu putea fi amânată.

Deodată, Joe simți că ceva îl deranjează la mers și se uită în jos. Aproape că uitase de pisoi. Animăluțul i se freca insistent de picioare. Zâmbi, se aplecă și-l ridică.

– Nu te vrea, dar nu te necăji. E doar ceva temporar. Așa că nu te mai jeli. Mai degrabă eu ar trebui să mă plâng de soarta mea.

Cum pisoiul se puse pe tors, Joe își lipi nasul de boticul lui, apoi îl puse la loc pe podea. Micul animal se liniști îndată și începu să-și facă foarte meticulos toaleta.

Joe îl lăsă în plata Domnului și-și văzu de gânduri.

Era adevărat că Maddy nu-i acceptase cererea în căsătorie, dar nici nu-l respinsese categoric. Nu-i spusese nici da, nici ba, ceea ce era un punct câștigat. În plus, trebuia să recunoască faptul că nu-și alesese prea bine momentul. Se purtase prostește. Și apoi, dacă tot apucase să-i pună întrebarea, nu ar fi trebuit nici în ruptul capului s-o lase să plece…

Ca să nu mai vorbim că acum cinci luni, când realizase că succesul nu avea pentru el nici o importanță atâta vreme cât din viața lui lipsea Maddy, acum cinci luni deci, ar fi trebuit să facă un gest de împăcare. Să vină s-o caute, să-i ceară iertare, să reacționeze într-un fel. Dar nu făcuse nimic.

Nu ascultase nici îndemnul inimii, nici sfaturile lui Larry… Larry îi spusese că nu are decât două alternative: fie s-o caute și să încerce s-o revadă, fie să pună pentru totdeauna capăt aventurii lor și să treacă mai departe. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi urmat sfatul.

Larry se afla acum la etajul întâi al vilei Harris, cântând probabil sub duș, pregătindu-se pentru o ieșire la restaurant. Din punctul de vedere al lui Joe însă, ar fi fost mai bine ca Larry să nu conteze pe această cină în oraș. Era hotărât să nu părăsească locuința până nu afla veștile de la Maddy. Dacă avea să le afle vreodată!

***

– … credeam sincer că nu mai simt nimic pentru el, înțelegi? Dar m-am înșelat. În condițiile astea, vezi tu, e imposibil să ne mai căsătorim. Îmi pare foarte rău că ți-am ascuns adevărul, Matthew. Ar fi trebuit să-ți povestesc totul. Eram convinsă că fac mai bine așa, pentru că relația noastră se încheiase de mult. Nu credeam că o să mai am vreodată de-a face cu el. Chiar și acum, îmi vine adesea să-l ucid. Dar, cu toate astea, îl iubesc.

Maddy trase adânc aer în piept, apoi adăugă dintr-o suflare:

– Vai, Matthew, nici nu-ți poți imagina cât de rău îmi pare!

Matthew stătea alături de ea, pe o bancă din grădină, cu coatele pe genunchi și mâinile încrucișate.

Și, cum își ținea capul plecat, Maddy nu putea vedea că zâmbește.

Îl atinse ușor pe umăr:

– Cum te simți, Matthew? Spune ceva, te rog, mă sperii…

Matthew nu putea să se prefacă supărat. Joe O'Maley! Cine ar fi crezut! Ar fi trebuit să-și dea seama, totuși. Sau poate că de fapt bănuia adevărul, fără să conștientizeze asta suficient de clar.

Ridică fruntea, o trase pe Maddy mai aproape de el și-i sărută părul.

– Pur și simplu te ador, Maddy! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Maddy înlemni.

– Da? Cum… adică?

Matthew izbucni în râs.

– Relația asta nu prea avea șanse să meargă, Maddy! Nu ne puteam căsători doar din motivul că împărtășim aceleași idei despre viață. Probabil că n-ai să mă crezi dacă îți spun că adineaori, când mi-ai propus să facem o plimbare prin grădină, m-am bucurat pentru că era ocazia ideală să-ți împărtășesc părerea mea. Eram pregătit să te anunț că am de gând să anulez căsătoria. Meriți mai mult decât îți pot eu oferi. M-am gândit și… dacă tu crezi că Joe te poate face fericită, mă retrag de bunăvoie…

După ce își petrecuse toată după-amiaza gândindu-se cu teamă la ce-i va spune lui Matthew, Maddy rămase complet uimită de ușurința cu care el acceptase anularea nunții.

– Și cadourile, invitații?…

– Mă ocup eu de tot. Vom explica tuturor că ne-am gândit mai bine și ne-am dat seama că cea mai bună soluție ar fi să

anulăm căsătoria… Deși nu mă simt prea confortabil, am să mă străduiesc să înfrunt situația cu tot curajul. Faptul că am fost atât de simpatizat de întreaga ta familie mă va ajuta și-mi va ridica moralul.

Maddy se ridică.

– Nu-mi vine să cred! Dacă am înțeles bine, în seara asta erai pregătit să mă anunți că te-ai gândit să anulăm nunta. Așa e, am înțeles bine? Nu vrei să te mai căsătorești cu mine?

– Da. Și am să-ți explic și de ce. Tu nu mă iubești, Maddy, răspunse el, trecându-i un braț după umeri.

– Așa e… desigur… dar, vreau să spun… spui adevărul? Aș fi preferat să-mi spui orice altceva… că iubești pe alta, că nu-ți place cum gătesc sau că te plictisești când trebuie să stai de vorbă cu mine; în sfârșit, nu știu… Nu contează ce, orice puteai să-mi spui, în afară de faptul că nu mă iubești!

– Te iubesc, Maddy, te iubesc chiar foarte mult! Dar nu ca pe o viitoare soție. De altfel, cred că la fel simți și tu pentru mine. Mă iubești… prietenește! Nu știam că ai suferit o decepție în dragoste. Acum știu… și înțeleg. Totul e bine în ce mă privește, te asigur!

– Și tu ai avut vreo decepție în dragoste? întrebă Maddy, privindu-l atent, drept în ochi.

– Nu, Maddy.

Apoi, încercând să scape de privirea ei perspicace, se aplecă și o sărută pe obraz.

Nici nu-i trecea prin cap să-i mărturisească… poate cel mai important motiv pentru ruperea logodnei și renunțarea la căsătorie… Adică faptul că, la un moment dat între cererea în

căsătorie a lui Maddy și ziua de azi, se îndrăgostise ca un nebun de sora ei, de Jessie, care era o celibatară convinsă.

– Doar mă gândeam că ar fi mai bine pentru toată lumea ca fiecare din noi să găsească persoana potrivită, persoana care să-i fie destinată și care să ne facă să fim noi înșine. Să fim fericiți cu adevărat. Mi se pare că Joe O'Maley este genul ăsta de persoană pentru tine. Pot citi asta în ochii tăi. De altfel, ca să fiu sincer, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-ți spun că sunt fericit pentru tine, Maddy. Mai fericit decât îți poți imagina.

Lui Maddy nu-i venea încă să-și creadă urechilor.

– Deci nu te deranjează faptul că nu ne mai căsătorim?

– Nu.

– Nu te-am făcut să suferi?

– Deloc.

– Nu încerci doar să mă liniștești? Chiar nu suferi?

– Ai vrea să sufăr?

– Bineînțeles că nu. Dar mi se pare incredibil… Allie a invitat-o azi la masă pe Linda… ca să fie alături de tine după ce ai fi aflat vestea… dar văd că nu vei avea nevoie de un umăr pe care să plângi. E ciudat. Poate ar trebui să mă simt ofensată, dar nu e cazul.

Matthew izbucni într-un hohot puternic de râs.

– Nu poți să nu iubești un Chandler! Și deci Linda va fi cu noi în seara asta? Dar cum ați reușit s-o luați de lângă pacienții ei? Stai o clipă… e la curent cu hotărârea ta?

Maddy își dădu la o parte o scamă de pe cămașă.

– Păi… adică… După cum știi, Linda este medicul meu… Îți mai amintești accesele mele de mâncărime? Ei bine, m-am dus la ea pentru asta și Linda a reușit să-mi smulgă secretul pe care nu aș fi îndrăznit să-l destăinui nimănui.

Mathew o mângâie pe umăr. Aproape că regreta faptul că se confesase astăzi lui Ryan. Știa, cu toate astea, că putea conta pe discreția lui. Cât despre sora sa, probabil că se aștepta să-l găsească într-o stare deplorabilă. Dar Jessie? Cine ar fi putut să știe ce gândea ea despre toate astea? În nici un caz el!

Un lucru era sigur: Jessie nu știa că și el avea de gând să anuleze nunta. Numai la gândul că ar fi putut să-i stârnească mila, Matthew se crispă. Oare o să încerce să-l liniștească, să-i fie aproape în aceste momente grele? Se și vedea în rolul de logodnic părăsit, care încearcă să înfrunte plin de curaj nefericirea care i se întâmplase! Toată lumea se va gândi că are nevoie de toată simpatia pentru a trece cu bine peste acest moment.

– Haide, Maddy! E timpul să ne întoarcem! Dintr-o dată, mi-e o foame teribilă! Ne vom comporta ca niște oameni civilizați și presupun că va fi o o cină absolut agreabilă, nu? Vom lăsa să se înțeleagă că tu ai avut inițiativa rupturii. Mie îmi convine: voi putea să beau ceva mai mult decât de obicei și apoi sunt convins că Ryan mă va lăsa să câștig data viitoare când vom juca golf împreună, atât de rău îi va părea pentru mine.

– Ești adorabil, Matthew ! exclamă Maddy.

Se întoarseră spre casă braț la braț.

– Pariez că de-abia aștepți să tragi o fugă până la vecinul tău, să-i duci vestea cea bună, plus o dare de seamă detaliată a conversației noastre.

– Greșit! replică Maddy. După tot ce mi-a făcut, cred că merită să-l mai fierb puțin.

– Ești o mică sadică! exclamă Matthew.

***

Ceva nu se potrivea în peisaj! Lucrurile nu mergeau conform previziunilor lui Joe. Fără cea mai mică mustrare de conștiință, Joe spionase de la fereastra podului întrevederea dintre Maddy și Mathew și-i văzu intrând în casă strânși în brațe, glumind și râzând. Una din două: sau Matthew reușise să-i intre din nou în grații, sau Maddy nu reușise încă să-i spună ce avea de gând să-i mărturisească.

Cu inima grea, Joe coborî din pod și începu din nou să se plimbe prin toată casa, ca un leu în cușcă. După o oră de plimbare tăcută din cameră în cameră, Joe se dezmetici și-și dădu seama că astfel n-o să rezolve nimic. Se așeză deci pe canapea, încercând să se gândească la soluții.

Oare trebuia să rămână pasiv, să stea și să aștepte aici rezultatul discuției de care depindea întreg viitorul său? El, Joe O'Maley, care învinsese toate obstacolele care stăteau în calea succesului său? Nu, nu-i era frică de o confruntare directă, nu-i era frică de nimic! Era doar Joe O'Maley din

Philadelphia, ce naiba! Nu era un laș, nu era o biată ființă nemernică, gata să dispară din calea unei femei care nu știa prea bine ce vrea. Din câte își dăduse seama, Maddy era împărțită între iubirea pentru el și dorința de a nu greși încă o dată.

– Mă duc acolo! se hotărî el brusc.

Se ridică îndată și se îndreptă spre ușă.

Un minut mai târziu, bătea la ușa casei vecine, lăsându-se de pe un picior pe altul, ca un boxer înainte de a intra în ring.

Îi deschise doamna Ballantine. Zărindu-l, femeia aruncă o scurtă privire înspre interiorul casei, apoi zise tare:

– Bună seara, domnule O'Maley. Familia se află la masă. Sunteți atât de amabil încât să… ăă… reveniți puțin mai târziu?

Cu un gest scurt, Joe împinse ușa, deschizând-o larg, și intră în hol.

– Bună seara, Almira, spuse el zărind-o pe stăpâna casei coborând scările. Ce se petrece aici și de ce vreți să scăpați de mine? Și de ce nu ești la masă, împreună cu toată familia?

– Domnule O'Maley, cred că ar fi mai bine…

– Lasă-l, Lucille, interveni Almira, coborând scările cu o grație infinită, în timp ce cămașa ei de noapte din mătase ivorie se unduia pe fiecare treaptă. Sunt destul de mare ca să-mi pot recunoaște greșelile.

Îl luă pe Joe de braț și-l conduse în salon.

– Joe, dragul meu băiat, mă tem că am depășit măsura, făcând tot ce am făcut. Bineînțeles că am reușit s-o conving pe Maddy că face o mare greșeală căsătorindu-se cu Matthew și ea

a rupt logodna. Doar că, acționând astfel, am distrus poate șansa de a vă împăca. Pentru că, nu-i așa, presupun că asta a fost intenția ta…

– Niciodată. Tot ce am făcut, am făcut din plictiseală. E o metodă foarte interesantă ca să mă distrez puțin.

– Nu-i momentul să fii ironic!

Almira se așeză și-i făcu semn lui Joe să ia și el loc. Dar Joe preferă să rămână în picioare.

– Cred…, începu ea.

Se opri, clătină din cap și oftă adânc, apoi reluă:

– Cred că ar fi mai bine ca Maddy să-și ia o mică vacanță, să se poată liniști și odihni. Te iubește, sunt convinsă de asta! Numai că, deocamdată, e foarte supărată pe tine, și se pare că toată vina pentru situația asta este numai și numai a mea. Nu ar fi trebuit să mă amestec în treburile ei.

Doamna Ballantine intră exact în acel moment, purtând o tavă de argint cu două pahare cu vin alb.

– Maddy își reproșează că a trebuit să-l rănească pe Matthew, domnule O'Maley, adăugă ea. Între noi fie vorba, fetița asta suferă foarte tare… Așa că ar fi de preferat să te întorci acasă și să încerci să mai vii mâine. Sau, și mai bine, să stai și să aștepți un semn de la ea.

– Mai bine mor! exclamă Joe, îndreptându-se către ușă.

Când îl văzu ieșit, doamna Ballantine îi întinse un pahar de vin Almirei și-l păstră pe celălat pentru sine.

– Cred că va merge de minune, Lucille, spuse Almira, ridicând paharul și ciocnind cu guvernanta. Să mergem repede în sufragerie. Nu vreau să ratez acest spectacol pentru nimic în lume.

Joe ajunse la ușa sufrageriei unde familia lua masa și împinse ușile batante, gata să intre. Dar, rămase în prag, privind cu gura căscată spectacolul dinăuntru.

Ryan Chandler stătea într-un capăt al mesei, iar în celălalt capăt se afla Jessie. Maddy era așezată de o parte, foarte aproape de Matthew, iar de cealaltă parte Joe îl zări, fără să-și creadă ochilor, pe Larry Barry, alături de o tânără necunoscută. La intrarea lui, conversația se opri ca la un semn și toată lumea îl privea de parcă ar fi coborât din cer cu o farfurie zburătoare.

– Larry? Ce....

Foarte ferchеș în costumul lui albastru, cu o figură foarte serioasă și sobră, accentuată de tâmplele ușor grizonante și de ochelarii cu ramă aurie, Larry îl privi indiferent, apoi se întoarse către gazdă.

– Se pare că poți să smulgi pe cineva din mahalele Philadephiei, spuse el cu un oftat melodramatic, dar nu vei reuși niciodată să-i smulgi Philadelphia din... caracter!

Se întoarse din nou către Joe și adăugă:

– Mi se pare că nu ai fost invitat!

– Și tu ai fost! replică Joe cu năduf.

– Eu l-am invitat pe domnul Barry, se auzi vocea Almirei din spatele lui Joe. Pentru că nu știam că ai de gând să iei masa cu noi în seara asta, am găsit acest mijloc ca să ajung la un număr par de oaspeți. Nu pot să sufăr să am un număr impar de invitați la masă.

Joe rămase uimit în loc. Singurul gest pe care-l mai putu face fu acela de a arăta cu degetul când spre Larry, când spre Almira, ca un metronom. Larry, Almira, Almira, Larry…

Apoi, dintr-o dată, declicul așteptat se produse.

– De când durează comedia asta?

După ce-și șterse buzele cu un șervețel, Larry se ridică.

– De când? repetă el. Nici nu mai știu. Tu ce spui, Almira?

Maddy se ridică la rândul ei, conștientizând că nu fusese singura manipulată în povestea asta.

– Allie?... începu ea, ezitând.

Dar, cum Matthew îi puse o mână liniștitoare pe braț, tăcu îndată, așteptând să i se dezvăluie întreaga surpriză.

Joe se gândi la cele câteva luni scurse înaintea acestui moment și-și reaminti că numele lui Maddy revenise adeseori în conversațiile lui cu Larry, pe când rememorau amândoi „frumoasele timpuri trecute“. Acele vremuri când visau împreună la succesul care avea să-i aștepte în viitor, în lungile nopți albe când Maddy le făcea sandvișuri și când Joe se chinuia la computer, iar Larry jongla cu cifrele afacerii.

Era deci un complot. Un complot pe care-l puseseră la cale împreună Almira și cel mai bun prieten al său împotriva lui. Sau, mai bine zis, pentru el! Pentru el și pentru Maddy.

– Ce prost sunt…, șopti el într-un final, răvășindu-și părul cu un aer uimit. Maddy, ăștia nu au făcut altceva decât să se joace cu noi…

Înconjură masa și veni aproape de Matthew.

– Ți-a povestit totul, nu-i așa?

Matthew împinse la o parte scaunul și se ridică.

– Da, răspunse el.

– Și v-ați despărțit?

– Da.

Maddy îl luă de mână și i-o strânse ușor, ca să-i arate că e alături de el.

Dar dacă Matthew își juca atât de bine rolul de logodnic părăsit, era pentru că, iată, descoperise cu amară uimire că Almira Chandler nu văzuse niciodată în el un soț potrivit pentru nepoata ei.

Și el care credea că este apreciat și iubit de această familie!

Oare aceeași reticență o va stârni și dacă își va încerca șansele cu sora mai mare a lui Maddy?

– I-am promis lui Maddy că mă voi ocupa de tot.

Joe îi întinse prietenește mâna.

– Îmi pare rău că ai intrat fără voie în povestea asta încâlcită, Matthew…

– Nu are de ce să-ți pară rău. Cu toții am fost doar niște biete marionete în mâna Almirei. Iar acum, vă rog să mă scuzați…

– Matthew! Stai, așteaptă puțin! strigă Jessie, sărind de pe scaun.

Jessie alergă în urmă lui. Trecând prin dreptul fratelui său, ea îi șopti:

– Cred că ar trebui să te ocupi cât mai repede să găsești o casă de vacanță în Florida. Cât mai repede, auzi?

Apoi, aruncând o ultimă privire de reproș către Almira, se grăbi să-l ajungă din urmă pe Matthew.

Joe și Maddy se priviră.

– Ești bine?

– Cred că da, răspunse ea.

După o scurtă gândire, ridică din umeri.

– Nu-mi vine să cred că a trebuit să suportăm toate astea doar ca să ne găsim în același loc ca acum un an și jumătate. Crezi că suntem într-adevăr îndrăgostiți unul de altul sau alții ne-au făcut să credem asta?

Joe îi luă mâinile.

– Tu ce crezi, Maddy?

Între timp, Ryan făcu un semn discret celorlalți să iasă din cameră. Maddy și Joe rămaseră singuri, privindu-se îndelung în ochi.

– Mă poți ierta că nu am venit după tine imediat ce ai plecat din Las Vegas, Maddy?

– Numai dacă mă ierți și tu că nu am avut în tine încrederea pe care o meritai.

– Dacă nu veneam, ai fi mers până la capăt? Te-ai fi căsătorit cu Matthew?

Maddy tăcu o clipă.

– Nu, se hotărî ea. În fundul sufletului, știam că fac o mare greșeală, clătină ea din cap. Nu eram fericită, cum nu era nici Matthew. Dar nu știam nici unul dintre noi cum să mai scăpăm din situația asta.

– Eu știam, interveni Almira, băgând capul pe ușă.

Tocmai în acest moment de triumf pentru bătrâna doamnă, o mână foarte albă, cu unghii vopsite roșu violent, i se așeză pe umăr și o trase înapoi pe hol.

– Vă rog s-o scuzați, spuse doamna Ballantine, vârând la rândul ei capul pe ușă. Purtați-vă ca și cum n-ar fi aici. O să am grijă ca un asemenea incident să nu se repete.

Maddy și Joe încuviințară cu un semn cuminte din cap. Apoi, se priviră, zâmbiră și, fără să se mai poată abține, izbucniră în râs.

Râdeau atât de tare, încât trebuiră să se susțină reciproc pentru a nu cădea.

Joe se liniști primul. Se opri, o împinse ușor înapoi și o privi cu ochii plini de fericire.

– Te iubesc, Maddy. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu, până la moarte, și chiar și după. Te rog, acceptă să te căsătorești cu mine. De data asta mi-am ales bine momentul cererii?

Tânăra femeie nu-i răspunse. Dar… îl prinse în brațe și-l sărută cu o pasiune fierbinte…

Nu avea să-l mai lase să-i scape niciodată, niciodată.

Sfârșit